RODICA OJOG-BRAŞOVEANU

320 DE PISICI NEGRE

CAPITOLUL I
ARESTAREA

Maiorul Cristescu o examină câteva clipe, apoi scoase din buzunar un pacheţel negru şi-l puse pe masă.

— Ce-i asta? Un dar pentru Mirciulică?

— Aţi vrut o probă, spuse Cristescu clătinând capul. O aveţi!

Bătrâna desfăcu hârtia încet. Rămase cu filmul în palmă şi-l privi nedumerită.

— Ce trebuie să fac? Nu ştiu să umblu cu el...

— Ţineţi-l în dreptul luminii, zâmbi maiorul amuzat, şi derulaţi-l încet... Destul! Imaginea nu vă spune nimic? Este filmul pe care i l-aţi dat lui Raul Ionescu pentru a se familiariza cu topografia muzeului şi, mă rog, pentru confecţionarea cheii de la grilaj. Când v-aţi întors acasă — evident, după ce aţi fotografiat sălile muzeului, câteva tablouri şi chiar pe câţiva dintre vizitatori — aparatul fiind încărcat l-aţi declanşat, probabil din neatenţie, şi pelicula a înregistrat o parte din odaia în care ne aflăm. Se vede limpede tabloul cu cale, scrinul, pendulul, chiar un colţ de perdea. Vă daţi seama că nu încap confuzii. Mi se pare de asemenea extrem de dificil să găsiţi justificarea prezenţei acestei imagini în filmul recuperat de la Dascălu.

Melania avu un surâs ciudat.

"Asta era proba! Îngrozitor de caraghioasă! Cine s-ar fi gândit... Trebuia să distrugă filmul după confecţionarea cheii. Cu nebunii nu e bine să porneşti la drum, lucrul acesta se plăteşte. Şi apoi Mirciulică..."

Revăzu scena. Motanul pe masă jucându-se cu aparatul, apăsând, fără ca ea să audă ori să bage de seamă, pe declanşator...

Se frânse dintr-o dată. În faţa maiorului nu se mai afla femeia fără vârstă, sprintenă şi graţioasă, ci o străină. O străină cu chipul sleit, obosită şi tristă.

Şopti, fluturându-şi absentă degetele într-un ciudat rămas-bun:

— Mirciulică... Totdeauna mi-a fost teamă că nu-i tocmai sincer cu mine.

RODICA OJOG-BRAŞOVEANU

320 DE PISICI NEGRE

CAPITOLUL I
ARESTAREA

Maiorul Cristescu o examină câteva clipe, apoi scoase din buzunar un pacheţel negru şi-l puse pe masă.

— Ce-i asta? Un dar pentru Mirciulică?

— Aţi vrut o probă, spuse Cristescu clătinând capul. O aveţi!

Bătrâna desfăcu hârtia încet.

Rămase cu filmul în palmă şi-l privi nedumerită.

— Ce trebuie să fac? Nu ştiu să umblu cu el...

— Ţineţi-l în dreptul luminii, zâmbi maiorul amuzat, şi derulaţi-l încet... Destul! Imaginea nu vă spune nimic? Este filmul pe care i l-aţi dat lui Raul Ionescu pentru a se familiariza cu topografia muzeului şi, mă rog, pentru confecţionarea cheii de la grilaj. Când v-aţi întors acasă — evident, după ce aţi fotografiat sălile muzeului, câteva tablouri şi chiar pe câţiva dintre vizitatori — aparatul fiind încărcat l-aţi declanşat, probabil din neatenţie, şi pelicula a înregistrat o parte din odaia în care ne aflăm. Se vede limpede tabloul

cu cale, scrinul, pendulul, chiar un colţ de perdea. Vă daţi seama că nu încap confuzii. Mi se pare de asemenea extrem de dificil să găsiţi justificarea prezenţei acestei imagini în filmul recuperat de la Dascălu.

Melania avu un surâs ciudat.

"Asta era proba! Îngrozitor de caraghioasă! Cine s-ar fi gândit... Trebuia să distrugă filmul după confecţionarea cheii. Cu nebunii nu e bine să porneşti la drum, lucrul acesta se plăteşte. Şi apoi Mirciulică..."

Revăzu scena. Motanul pe masă jucându-se cu aparatul, apăsând, fără ca ea să audă ori să bage de seamă, pe declanşator...

Se frânse dintr-o dată. În faţa

maiorului nu se mai afla femeia fără vârstă, sprintenă şi graţioasă, ci o străină. O străină cu chipul sleit, obosită şi tristă.

Şopti, fluturându-şi absentă degetele într-un ciudat rămas-bun:

— Mirciulică... Totdeauna mi-a fost teamă că nu-i tocmai sincer cu mine.

Motanul privea fix lumânările tortului. În ochii transparenţi, flăcările aprindeau vâlvătăi lungi, de un verde-mineral ca otrava.

Picături de ceară roşie cădeau pe masă. Maiorul desprinse ciorchinele fierbinte de la buza sfeşnicului şi începu să-l modeleze între degete. Suflă în

lumânare. Un zâmbet nesigur se ivi pe chipul Melaniei. Căută reazem şi se ridică. O siluetă gracilă pe care ar fi putut-o doborî un copil.

— Ştiu ce am de făcut, şopti. Sunt aresta... da! Probabil va trebui să vă acompaniez.

Cristescu îi ocoli privirea. Din inima lui se alungaseră bucuria, satisfacţia stridentă, drapelele şi trâmbiţele şi focurile de artificii ale izbânzii.

"De ce dracu'", se întrebă frământând nervos cocoloşul de ceară, "de ce-a trebuit să-mi pice mie istoria asta pe cap? Bătrâna are un farmec căruia nu-i pot rezista, mă fascinează mintea şi personalitatea ei, surâsul şi

aerul de fetiţă neajutorată, parfumul odăii, şi Mirciulică, şi punga de fondante din scrin..."

Îşi închipuia, fără să fie convins că nu se înşală, că în alte împrejurări Melania Lupu ar fi continuat să ducă existenţa încântătoare pe care puţini bătrâni o cunosc. Trecea cu graţie peste neplăcerile vârstei, nu se lăsase obsedată de boală, economii şi locul de veci, ştia să-şi inventeze o mie de bucurii. "Tablourile acelea blestemate i-au aţâţat fantezia. Goya şi Rembrandt! Dacă nu s-ar fi spart atunci ţeava de apă, nu le-ar fi descoperit niciodată. Şi dacă vecinii ei nu s-ar fi lăsat antrenaţi în aceeaşi cursă dementă... Şi dacă ceilalţi, Scarlat, Ionescu, Dascălu, ameţiţi de

miză, aceeaşi miză, n-ar fi muşcat din nadă. Aceeaşi nadă. Şi dacă... Prea mulţi dacă..."

Îi venea greu să-şi ridice ochii. Un foşnet de mătase plutea în liniştea încăperii. Motanul încerca să-şi deznoade panglica roşie de la gât. Cu o mişcare mecanică, Melania îşi desprinse perlele. Le lăsă să curgă printre degete, cântărindu-le parcă.

"Păcat, draga mea! O lovitură — căci nu văd de ce nu am spune adevărului pe nume — concepuseşi o lo-vi-tu-ră, minunat combinată, care s-a sfărâmat ca un porţelan delicat. Ah! Gândeşte-te numai la performanţa de a-ţi fi dirijat complicii fără ca ei să te cunoască. Îţi vine să plângi de necaz,

dar crede-mă, Melanie, nu-i acum momentul. N-ai fi putut bănui în ruptul capului că Mirciulică va declanşa aparatul foto."

Inventarie obiectele înregistrate pe peliculă, singura probă împotriva ei: perdeaua, scrinul, tabloul de la bunica, pendulul cu muzică, lucruri dragi, căci nu-i fuseseră niciodată indiferente obiectele care o înconjurau. Era o femeie de interior şi-i plăcea, când deschidea ochii, să se lase desfătată de luciul catifelat al mobilei, de prospeţimea unei acuarele sau de strălucirea serviciului de ceai, pregătit anume pe masă pentru a primi dimineaţa tot soarele pe rotunjimile de argint. Nu admisese niciodată să păstreze un

obiect, oricât de valoros, dacă el nu-i aducea frumuseţe şi bucurie.

"Colonelul proceda exact invers. La moartea lui ai vândut căpcăunii din lemn, ţi se zbârlea pielea doar privindu-i ca şi oroarea aceea cubistă a domnului... mi se pare că-l chema Gleizes. O iei razna, Melanie! Nu-i momentul acum să-ţi aminteşti lucrurile astea. Un fapt e in-con-tes-ta-bil! Dacă, printr-o minune, ar dispărea scrinul, tabloul cu cale, perdeaua şi pendulul, proba, preţioasa probă a maiorului, pelicula descoperită la domnul Dascălu s-ar spulbera în vânt, ca un nimb de păpădie..."

Mintea bătrânei scotocea febril. Cum ar putea dispărea? Ah, focul! Cutia

cu chibrituri se afla lângă tortul neînceput. N-avea decât să-l poftească pe Cristescu alături, în bucătărie, sub pretextul că vrea să se schimbe, şi să scapere un băţ de chibrit.

Îi întâlni privirea stingherită, interogativă în acelaşi timp. Melania întinse mâna plină de mărgele. Roşi, rostind cu ochii plecaţi:

— Nu sunt într-o ţinută potrivită... Mi s-a spus că la puşcărie se face mult... sport. Dacă aţi vrea... În câteva minute pot fi gata.

Cristescu, prea obosit ca să mai reacţioneze, se ridică. Bătrâna închise uşa în urma lui. Se apropie încet de masă, privind fix chibriturile. Ascunse cutia în palma mică. Ascultă zgomotele

de alături şi aprinse un băţ lângă perdea. Aproape instantaneu îl stinse, strivindu-l sub talpa pantofului.

— E o prostie, fetiţo, şopti. O soluţie vulgară la îndemâna oricărui apaş lipsit de spirit. Vei distruge proba, dar nimic nu te-ar mai putea dezvinovăţi în ochii domnului maior. Te va urmări de aici încolo cu puteri înzecite şi cu o ură neînduplecată. Sunt sigură că vei găsi altă ieşire pentru a scăpa din această mică încurcătură. Chicoti: De fapt, ai şi găsit-o! Eşti o şmecheră şi jumătate, Melania! Bagă de seamă numai ca triumful să nu ţi se citească în privire.

Peste cinci minute Cristescu o găsi

gata echipată. Bătrâna, îşi zise, avea reprezentări ciudate despre sporturile practicate în penitenciare. Îmbrăcase o rochie cenuşie, încheiată în faţă, cu nasturi mari de cristal. Cravata, cu monogramă, era roşie. Din buzunarul de la piept ieşeau discret marginile unei batiste diafane, cu trandafiri însângeraţi. În sacul de voiaj înghesuise cutii de conserve, un termos, restul de fursecuri, spirtiera şi o sticlă de Spumos. Observând privirea nedumerită a maiorului, Melania se scuză zâmbind:

— Schimbarea de aer îmi provoacă un apetit teribil. Când făceam excursii la iarbă verde, coşuleţul meu de mâncare era totdeauna cel mai bine garnisit... Şi-apoi nu-mi place să mănânc singură în

societate.

— Care societate?!

— În puşcărie îţi faci o grămadă de cunoştinţe.

Cristescu îşi simţi inima grea. Nu încercă s-o contrazică. Bătrâna îi întinse mâinile. Întoarse capul gata, gata să plângă.

— Nu înţeleg, îngână maiorul.

Melania articulă greu:

— Cătuşele. Ştiu de la portarul nostru, o persoană foarte instruită, că aşa se procedează.

— A, da... Hm, bănuiesc că ne vom putea descurca şi fără ele.

— Cum credeţi. Totdeauna am susţinut că sunteţi un gentilom. Mirciulică poate să confirme. Adevărul

este că mă scutiţi de multe neplăceri. Există unele obiecte care te compromit, iar vecinii mei sunt în privinţa aceasta foarte severi.

Îmbrăţişă încăperea într-o privire şi suspină.

Pe palier îi întâmpină zâmbetul locotenentului Azimioară.

— Ah! exclamă bătrâna. Te pomeneşti că aţi venit pentru ceaşca aceea de ceai pe care v-am făgăduit-o de atâta vreme. Ce întâmplare neplăcută! E prima dată când nu pot primi un oaspete aşa cum se cuvine. Trebuie însă să înţelegeţi...

— Înţelege, spuse sec Cristescu.

Spectacolul bătrânei era peste puterile lui.

— Atunci... Melania ridică motanul care i se încurca printre picioare. Îmi dau seama că-i un abuz, dar când a fost vorba de prietenii mei, am găsit totdeauna cutezanţa care în mod obişnuit îmi lipseşte. V-aş ruga, domnule Azimioară, să vă ocupaţi de Mirciulică. Nu mă are decât pe mine, şi nu cred că se va descurca singur. Poate veţi încerca să-l cazaţi într-o familie dispusă să-i arate îngăduinţă.

Locotenentul, fără replică, dădu evaziv din cap. Îşi scoase batista, tamponându-şi obrazul. Melania îi mulţumi cu lacrimi în ochi. Îşi lipi obrazul de capul motanului, şoptindu-i nedesluşit:

— Rămâi cu bine, Mirciulică. Nu

sunt supărată pe tine. Dacă avem noroc, o să ne mai întâlnim.

Azimioară sigilă apartamentul, apoi căută motanul cu intenţia să-l lase prin vecini. Nu-l găsi nicăieri şi, în drum spre casă, intră la braseria Cina să bea o bere, spunându-şi că pentru el şi Cristescu începe o binecuvântată perioadă de linişte. Slavă cerului, nu se naşte câte o Melanie în fiecare zi.

Maşina taie bulevardul, angajându-se pe Calea Victoriei.

"E vinovată", gândi maiorul. "E vinovată, şi totuşi îmi pare rău. Mă

gândesc ce figură va face când or să-i ia toate fleacurile din sac, Spumosul şi conservele şi celelalte — la naiba, totuşi la noi nu-i camping — şi mi se întunecă înaintea ochilor. Ar trebui să mă consoleze ideea că cel puţin de aici înainte nu-mi va mai da dureri de cap. Dar mă consolează?"

Stopul căscă un ochi roşu. La Casa Centrală a Armatei, un grup în haine de seară cobora scările râzând zgomotos. O blondă înaltă, cu blana pe umeri, ţinea ridicată poala rochiei albe, să nu atingă trotuarul ud. Scoase un braţ gol, ciufulind părul bărbatului de lângă ea. Hohotele de râs pătrundeau în maşină.

"Îmi pare rău de domnul maior", gândi Melania Lupu. "E o persoană

delicată, bine crescută şi plină de sensibilitate. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să-i procur din nou momente dez-a-gre-a-bi-le. Presimt însă că nu mă voi putea împiedica s-o fac. De fapt n-ai încotro, draga mea."

Suspinul bătrânei răsuci un piron în inima maiorului. O ceaţă uşoară cădea peste oraş.

CAPITOLUL II
NED MORTON ARE O IDEE

La sfârşitul lunii noiembrie 1975, începură în S., o mică localitate din Elveţia, lucrările celui de-al IX-lea

Congres al infractorilor din Europa. O sută optzeci şi patru de invitaţi, capete de afiş pe listele Interpolului, talente autentice şi verificate în materie de *hold-up,* delapidare, escrocherii fabuloase, falsificare de bancnote, spargeri de muzee, trafic de stupefiante şi aşa mai departe, sosiră în cursul dimineţii într-o impresionantă procesiune de Mercedesuri şi Cadillacuri. Procedând cu discreţie, organizatorii închiriaseră în exclusivitate Hotelul Silentium, construit în mijlocul pădurii, pe malul unui iezer.

Oaspeţii îşi petrecură agreabil ceasurile dimineţii jucând golf sau tenis, sorbind cocteiluri ori cercetând atent împrejurimile şi pistoletele minuscule

ascunse sub reverul hainei. Aceştia erau prevăzătorii care ţineau să se asigure personal împotriva unei eventuale descinderi a poliţiei locale. Cei mai mulţi însă zăboveau la bar. Se regăseau cu bucurie, se reînnodau prietenii, amintirile îi strângeau pe toţi laolaltă, iar buna dispoziţie generală se reflecta până şi pe chipurile cele mai întunecate.

Gino Subtilul, un spărgător dotat din Neapole, ţinu să ofere de băut la toată lumea. Când dădu ochi cu Gris-Gris cel înţelept, falsificator de bani din Grenoble, simţi că viaţa merită într-adevăr trăită. Îl mai aşteptau pe Ned. Ei trei lucraseră cândva în echipă. Şi azi îi venea ameţeală când îşi amintea lovitura de la Zürich. Sfântă Fecioară, ce

vremuri frumoase!

Gino zâmbi suficient uitându-se la masa invitaţilor din America şi Canada. Erau îmbrăcaţi fistichiu, în sacouri roz sau verzi, pantaloni cărămizii în carouri şi cravate bălţate. Îi făcu semn lui Gris-Gris.

— Ai zice că ăştia au uimit o Europă care, oricum, în două mii de ani a dat câţiva briganzi celebri?... Cine i-a poftit?

Francezul ridică din umeri.

— Şeful. Schimb de experienţă. Consultanţi şi observatori.

— Ce-i în capul lui? Face cu ochiul peste gârlă?

— Aşa cred. Ai văzut programul? Au drept de vot consultativ şi pot

participa la discuţii.

Gino sări de pe scaun.

— Uite-l pe Ned!... Ned!

Un bărbat zvelt, cu ochi albaştri, atenţi, şi păr de culoare deschisă, le făcu un semn amical cu mâna. Avea mişcări degajate, elastice, şi liniştea caracteristică indivizilor deprinşi să se descurce totdeauna singuri. Trecerea lui fu notată cu satisfacţie de femei. Ned părea însuşi simbolul reuşitei în viaţă. Îl simţeai energic, într-o excelentă condiţie fizică, putând marca comod un număr remarcabil de puncte la golf, dur în afaceri, serios şi onest în limitele convenienţelor financiare. Nu avusese niciodată de-a face cu poliţia, iar în fişele Interpolului figura sub o cifră, A-

207, fără nici un fel de date suplimentare.

— Ce bei? întrebă Gino.

Subtilul îl privea încântat. Ţinea la Ned, şi-l închipuia escrocul secolului. Ar fi încercat orice alături de el, un *hold-up* în Lună sau în seifurile F.B.I.-ului. Îl luă pe după umeri, cu sentimentul că nu se simţise niciodată atât de mulţumit.

— Ce bei? repetă.

Morton îşi lăsă pardesiul în braţele unui băiat de serviciu. Ochii lui cercetau atent barul.

— Pernod.

Pe buzele lui Gris-Gris cel înţelept alunecă un zâmbet.

— Ai luat obiceiuri continentale,

mon vieux. Scotch-ul străbunilor nu mai e destul de bun pentru tine?

— Mă ruşinez singur destul.

Gino făcu un semn spre celelalte mese.

— Băieţii vorbesc numai despre manechinul cu briliante din Marsilia.

— Hm, făcu Ned, aş prefera să se vorbească mai puţin.

— Ce comision ai încasat?

— La trei sute de carate, căscă Gris-Gris, nu-i greu de ghicit. Te felicit pentru truc, Ned. Admirabil!

Gino bău paharul până la fund.

— Când am auzit povestea, credeam că o să plesnesc de râs. Cui naiba i-ar fi trecut prin minte să numere mumiile egiptene? Una în plus, vorba

aia, nu se cunoaşte. Manechinul tău a intrat în istorie!

Un tip masiv trecu pe lângă masa lor fără să se oprească.

— Ce-i cu Balena? se interesă Ned. Nu pare în apele lui.

— A reuşit al treilea rateu la rând şi a devenit superstiţios. Pe Almaviva l-ai văzut?

— Nu.

— Era în hol. Abia aşteaptă să-ţi povestească cum l-a aiurit Blanche.

— Patru ochi?

— Nu, Rândunica din Montmartre. Almaviva i-a comunicat că nu vrea să se însoare, şi atunci Blanche s-a aruncat pe fereastră de la etajul trei.

— Exclus! Încă nu s-a născut

bărbatul pentru care să-şi deranjeze o singură buclă.

— Ai răbdare! Dedesubt era piscina... Un plonjon de toată frumuseţea! Tipul albise, o probă zdrobitoare de amor, înţelegi... Pe urmă i-a plăcut şi lui şmecheria. O repetă la toată lumea, iar acum sunt în luna de miere.

— O.K.! Şeful a apărut?

— Încă nu. Uită-te la program... Salut, Paşă! Ce-ţi face familia?

Un roşcovan cu faţa pistruiată, falsificator de bani, scoase pipa din gură. Când râse, i se zări dantura intactă, deşi toată lumea ştia că-şi pierduse incisivii într-o discuţie cu Marteau, în care vorbiseră mai mult pumnii.

— Mulţumesc, Gino. Toată lumea e în formă şi cât se poate de mulţumită. Vino să ne vezi într-o zi.

Subtilul coborî vocea.

— E formidabil. Ţine acum unsprezece femei. Toate în aceeaşi locuinţă şi le vizitează periodic. Ambiţia lui e să mobileze casa în întregime.

— Câte odăi are vila? întrebă Gris-Gris râzând.

— Douăzeci şi una, şi la nevoie poate fi întrebuinţat şi holul.

— Nenorocitul! Ultima oară când l-am văzut părea normal.

— Hm, te asigur că nu are o viaţă uşoară. Unsprezece neveste! Cei mai mulţi nu se pot descurca cu una singură.

— E un tip tare! Ce zici de program, Ned?

Era tipărit pe hârtie japoneză, cu o emblemă despre care nimeni nu ştia ce reprezintă. Morton citi încet:

— *...lucrările încep la ora 18, în sala rondă a hotelului, ţinuta obligatorie. Moment de reculegere...* Cine a stins firma?

— Sacantti, Müller şi Donovan.

— Şi Suedezul! A închis în sfârşit ochii acum o săptămână la spital, la St. Laurent. N-a fost atent şi s-a îngrăşat din cale afară. Douăsprezece gloanţe, calibrul 9, toate în pântece, a fost cam mult chiar şi pentru unul ca el.

Gino dădu din cap.

— Păcat! Era un băiat cumsecade.

Nu-şi lichida complicii după lovitură. Îi pocnea cu crosa. Am lucrat împreună la Toulon. Avea un sistem special, trăgea cu mijlociul...

— Între timp s-a născocit ceva mai bun. Aş vrea să-l cunosc pe ăla care l-a găurit, spuse visător Gris-Gris.

— *...analiza muncii,* citi mai departe Ned, *rezultate deosebite, premieri, fondul întreprinderii, sporirea cifrei de afaceri, calificarea cadrelor, mijloace şi măsuri de apărare eficiente împotriva Interpolului...*

— Adică dublă evidenţă, explică Gino. O găselniţă mai veche a şefului. Sticleţii figurează în două rânduri de fişe. Fotografia, ţara, oraşul, studii, posturile deţinute, dosare rezolvate,

familie etc. A doua fişă e mai concisă şi pune punctul pe "i". Mici slăbiciuni: dame, cărţi, curse, whisky şi cazuri rezolvate. Ştii de la început cu cine ai de-a face. Ned îl privi atent.

— Înţeleg. Arătă spre masa americanilor care jucau pocher. Teancurile de hârtii verzi atingeau înălţimi considerabile. Prea mulţi bani la vedere, spuse plimbându-şi ochii prin bar. Şi arme! Toţi sunt căptuşiţi. Dacă ne vizitează sticleţii ar fi cam greu să le explici că-i o întrunire nevinovată organizată de Biserica baptistă.

— Citeşte mai departe.

— *Schimb de experienţă cu delegaţii străini, proiecte, planul de perspectivă, discuţii*. Ce se întâmplă cu

sud-estul? Nu văd pe nimeni.

— Cine anume te interesează?

Ned ridică din umeri. Subtilul nu insistă. Se cunoşteau de mult.

— Ce ziceţi, propuse, mai luaţi un rând?

— Eu nu, băieţi.

— Noi da, băiete, râse Gris-Gris.

Ned Morton se ridică. Gino îl examină îngrijorat.

— E ceva care nu merge?

Englezul surâse echivoc şi părăsi barul. Propunerea lui era mult prea interesantă ca s-o strige pe toate acoperişurile. N-o va supune Congresului.

Cu cincisprezece ani în urmă, şeful, un elveţian înalt, cu păr alb şi ochi negri, catifelaţi, pe o faţă neobişnuit de tânără, fost agent de bursă, avusese uimitoarea idee să strângă infractorii distinşi din Europa. Astfel luase naştere A.O.A.E.-ul — Asociaţia Oamenilor de Acţiune Europeni, întreprindere prosperă şi replică decisivă dată activităţii din ce în ce mai stânjenitoare a Interpolului.

Forţa asociaţiei consta în misterul ei — era cu desăvârşire ignorată de Interpol şi de concurenţă — şi în cointeresare. O verificare atentă preceda primirea membrilor, intelectuali în cea mai mare parte şi specialişti în diferite domenii. Organizaţia număra în

rândurile ei ingineri, graficieni talentaţi, avocaţi, contabili şi experţi în materie de obiecte de artă, agenţi imobiliari sau funcţionari în industria hotelieră. Gris-Gris, de exemplu, era proprietarul unei săli de expoziţie a pictorilor de avangardă din Grenoble, Gino conducea la Neapole o întreprindere de pompe funebre, Ned, om de afaceri în City. Dar adevărul despre Ned îl ştia doar şeful.

Membrii A.O.A.E.-ului aveau obligaţia ca la fiecare acţiune pe cont propriu să verse douăzeci şi cinci la sută din beneficii în fondul întreprinderii. La cele comandate, primeau un comision. Fondul era folosit pentru subvenţionarea diferitelor lovituri, ajutorarea camarazilor căzuţi în ghearele poliţiei şi

a celor prea vârstnici sau prea bolnavi ca să mai poată mânui cu rezultate satisfăcătoare ultimul tip de revolver. Oricine avea dreptul să se retragă, cu singura îndatorire de a păstra secretul. Încercase un irlandez să vorbească, dar, în drum spre confesionalul poliţiei, se întâlnise cu o prietenă din siguranţa asociaţiei. Îmbrăţişarea fusese prea tandră şi irlandezul n-a mai apucat să-şi ducă intenţia la bun sfârşit.

Congresul se deschise la ora optsprezece, într-o atmosferă plină de entuziasm. Lectura raportului, care durase două ceasuri, fusese primită cu satisfacţie. Lucrările se întrerupseră la ora douăzeci şi trei, urmând a fi reluate a doua zi dimineaţă.

În sala de recepţii, Ned Morton urmărea chipurile înflăcărate ale invitaţilor. Se râdea mult, pretutindeni se auzeau felicitări, chelnerii cu tăvile pline de băutură nu prididеau să facă faţă comenzilor. Gino se apropie cu un pahar în mână. Şase straturi distincte de lichior de toate culorile. Ned râse.

— Ce grozăvie bei?

— Curcubeu-cocteil. Reţeta *cowboy*-ilor. Aşa se îmbracă, aşa beau. Vrei să încerci?

— Nu-s curios.

Gino încruntă sprâncenele.

— Spune, Ned, ai necazuri?

— Nu-ţi fă griji, nimic special.

Îl urmărea pe şef, aflat în mijlocul unui grup. Elveţianul îi surprinse

privirea fixă şi dădu uşor din cap. Gino îi apucă braţul.

— Pe cuvânt, Ned? Perfect! Ce zici de un pocher după recepţie?

— Jocul ăla nevinovat cu patru dame în pachet şi una în manşetă? E o idee. Şi ceilalţi doi?

— Balena şi Paşa.

— Paşa? Nu sunt milionar.

— Fii serios, Ned! Cu noi nu trişează.

Şeful, singur pentru câteva clipe, îi făcu semn. Morton se înclină sobru şi aşteptă să-i întindă mâna.

— Ce se aude?

— Vreau să-ţi vorbesc. Fără martori. Şopti: Am o propunere.

— Poimâine discutăm planul de

perspectivă.

— E o afacere importantă.

— Toate afacerile noastre sunt importante. Reflectă totuşi câteva clipe: Bine! Te aştept după supeu la mine. Camera 307.

— Ştiu.

— Să nu fie mai târziu de unu şi jumătate. Nu mai am anii tăi, Ned.

— Am observat.

Se amestecă din nou printre invitaţi. Morton luă de pe o tavă două pahare de şampanie şi se apropie de Ingrid, o escroacă cu mult stil din Frankfurt.

Ochii englezului o învăluiră într-o privire caldă.

— Care mai e viaţa ta, Ingrid?

Arăţi formidabil.

Femeia îşi dădu la o parte pletele blonde. Buzele cărnoase schiţară un zâmbet amuzat.

— Ai nevoie de capital?

— Nu la tine l-aş căuta.

— Vrei să-mi faci curte?

— Mă întreb ce şanse aş avea.

— Nici una. Sunt ocupată.

Morton privi despicătura îngustă dintre sâni, care ajungea până la centură. Ingrid nu purta sutien şi nici n-avea nevoie.

— Inima?

— Ghiceşti în stele?

— Clar! Nu mai e nimic de făcut.

— Ba da, poţi să-mi aduci un pahar de şampanie.

Ned i-l întinse.

— Înseamnă că pe român l-ai trimis la plimbare.

— Reprofilează-te, Ned, deschide o baracă pentru curioşii care vor să-şi cunoască viitorul şi te căpătuieşti.

— Îţi trece prin minte unde poate fi găsit?

În ochii minunaţi ai femeii se aprinse un licăr sarcastic.

— Trebuia să-mi închipui că de fapt nu eu te interesez.

— Ştii bine că te-am iubit întotdeauna.

— Chiar şi atunci când m-ai plantat la Monte Carlo?

— Îmi dai o noutate! Mi-amintesc precis că înainte de a părăsi hotelul am

văzut băiatul de serviciu intrând în apartamentul tău cu o tavă. O vodcă şi un gin. N-ai băut în viaţa ta gin, Ingrid, şi-n orice caz nu din două pahare în acelaşi timp.

— Am o profesiune.

— Mă întreb ce puteai smulge de la argentinianul ăla superb. Tipul n-avea în buzunar decât un bilet de metrou.

— Hai să nu ne certăm. Am să te ajut, deşi n-o meriţi. Pe român îl găseşti la Paris, Hotel Crillon.

Englezul ridică sprâncenele.

— A spart Banca Angliei?

— Aproximativ. În orice caz, îi merge bine. La revedere, Ned. Îţi urez noroc. Ai nevoie...

— De ce?

— În Est şi-au frânt mulţi gâtul.

Se îndepărtă. Rochia verde, fluidă, curgea ca o apă în lungul coapselor. Morton îşi prinse gânditor bărbia în palmă.

*

Şeful stătea lângă cămin, cu ochii acoperiţi de mâna îngustă şi fină. Flăcările azvârleau pete strălucitoare pe vârful pantofilor de lac.

— Ia loc, Ned. Ce fac băieţii?

— Se distrează. Americanii îl învaţă pocher pe Balena.

— Dumnezeule! N-o să le rămână nici de autobuz. Nu vreau scandal, sunt invitaţi de onoare.

— Bine, mă ocup eu. O să le dea banii înapoi şi o să le spună că a fost o glumă.

— Nădăjduiesc să aibă glanda umorului. Se întinse comod. S-auzim despre ce e vorba.

— Vreau să-ţi spun o poveste.

Un zâmbet cald lumină ochii catifelaţi ai elveţianului. Îl aprecia pe Ned, era unul din oamenii săi preferaţi.

— Admirabilă idee, tocmai voiam să mă culc.

— S-ar putea să-ţi pierzi somnul. Ai auzit vorbindu-se despre *Comoara Sudului!*

Şeful clătină capul.

— Nu. Oricum, începe frumos. Mă dau în vânt după isprăvile piraţilor.

— Dar despre Insula Grotelor?

— Vag. În Pacific, parcă...

— Exact! În legătură cu comoara, au circulat zeci de legende. Ţi-o prezint pe cea mai verosimilă. La începutul secolului al XIX-lea, băştinaşii din America Latină se răscoală împotriva spaniolilor şi atacă oraşul Lima, considerat seiful Bisericii catolice. Se aflau acolo bogăţii fabuloase.

— Îmi plac cuvintele limpezi, Ned. Concret!

— Aur! Monede, lingouri, obiecte de artă.

— Eşti sigur că nu-mi povesteşti din Stevenson?

— Nu. Intervine însă la un moment dat şi istoria edimbourghezului.

— Interesant.

— Eram sigur că o să te captiveze. Pentru a salva comoara, spaniolii o încarcă pe corabia engleză *Victory,* aflată sub comanda căpitanului Porter. În cursul călătoriei, marinarii lichidează paza spaniolă şi, schimbând destinaţia vasului, debarcă în Insula Grotelor, unde îngroapă aurul sub stânci, cu intenţia de a-l recupera, fireşte, ulterior.

— Au procedat cât se poate de urât, nu crezi?

Ned râse.

— Au fost răsplătiţi după faptele lor. Nimeni nu observase că în învălmăşeala luptei dispăruse o barcă. Pe scurt, o expediţie spaniolă, avertizată de soldaţii care reuşiseră să evadeze,

interceptează corabia şi spânzură întreg echipajul. Sunt cruţaţi doar Porter şi secundul, pentru a divulga locul ascunzătorii.

— Ar ieşi de aici o frumoasă cărticică pentru şcolari, observă elveţianul.

— Pot să continuu?

— Te rog.

Începu să răscolească jarul din cămin. Morton se lăsă pe spatele fotoliului şi aprinse o ţigară.

— Îţi închipui probabil că am băut prea mult.

— Nu te-am văzut niciodată beat, dar... În sfârşit, ce s-a întâmplat cu Porter şi secundul?

— Au izbutit să scape ascunzându-

se în jungla din insulă. După unele supoziţii, Porter şi-a ucis partenerul şi, trecând printr-o sumedenie de peripeţii, s-a întors în Anglia, predând copiilor săi planul şi, desigur, secretul ascunzătorii.

— Copiii s-au îmbolnăvit de gâlci în ajunul expediţiei... urmă bătrânul pe acelaşi ton.

— Nu-i exclus.

— ...Iar şoarecii au ronţăit o parte din document, exact porţiunea în care era notată latitudinea insulei. Ne întoarcem la Jules Verne?

Englezul fuma liniştit.

— Datele au rămas intacte, rozătorii presupun că erau analfabeţi. Timp de zece ani, insula a constituit locul de popas al piraţilor din Atlantic.

În felul acesta, grotele şi-au sporit considerabil comoara. Aici intervine, dacă observi, domnul Stevenson cu istorioara lui. După două decenii, insula e vizitată de călugării franciscani care hotărăsc să trăiască acolo până la sfârşitul zilelor, în post şi rugăciuni.

— Dar descoperind comorile, şi-au băgat minţile în cap.

— Nu prea eşti inspirat azi, zâmbi englezul. Imaginează-ţi că au topit aurul, în fine, o parte din el, turnându-l în formele Sfintei Fecioare. Astfel s-a născut cea mai preţioasă statuie din lume. Au trecut anii. Mirajul comorilor a înflăcărat multe fantezii. S-au organizat de-atunci peste cinci sute de expediţii. Un neamţ încăpăţânat a stat şaisprezece

ani pe insulă căutând zadarnic statuia. În 1962 , trei francezi, doi ziarişti şi un speolog, au reluat aceleaşi cercetări fără rezultat.

Bătrânul îi puse mâna pe genunchi.

— Spune-mi sincer, Ned, ai găsit o fată frumoasă şi ţi-a venit ideea că v-aţi putea distra straşnic în Atlantic? Riviera a devenit monotonă, nu-i aşa?

— Nu-i aşa. Pe fată am găsit-o, dar nu-i plac excursiile cu barca. Se ridică şi aruncă mucul ţigării în cămin. Cineva a descoperit totuşi ascunzătoarea.

— Cine?

— Un aventurier. Acum şase săptămâni, am fost invitat la o recepţie. Gazda, o veche prietenă, purta nişte cercei care mi-au atras imediat atenţia.

Mărimea pietrelor şi lucrătura. Ceva cu totul neobişnuit. I-am prezentat complimentele mele şi mi-a şoptit că i-a cumpărat de la un nabab român. În caseta ei mai avea două piese extraordinare. O diademă şi o pereche de paftale, antice în mod cert.

— Să nu fie o păcăleală. Un meseriaş inteligent îţi poate truca orice giuvaier.

Englezul scutură capul.

— Admit că pot fi tras pe sfoară, dar nu în materie de bijuterii. Experţii, îmi spunea prietena mea, presupun că pietrele împodobeau urechile unei genoveze pictate de Pirelli, acum un secol şi jumătate. Doamna călătorea spre Lima, iar corabia a fost atacată de

piraţi... Există supoziţii serioase în acest sens.

— Devine captivant. Bei ceva?

— Nu, mulţumesc. De dimineaţă torn fără încetare în mine. Gino nu m-a lăsat nici să respir.

— Eu am să-mi prepar un cocteil. Zi mai departe.

— Am întreprins imediat cercetări şi am aflat lucruri interesante. Cel care a vândut bijuteriile e un român. Îl cheamă Popa. A emigrat în Franţa în 1947, cerând azil politic.

Elveţianul rămase cu sticla de Cointreau în aer.

— De treizeci de ani, Popa trăieşte la Paris ca un rajah. Din când în când, vinde discret câte un giuvaier ciudat,

numai la bune cunoştinţe şi niciodată prin intermediari.

Morton făcu o pauză, aşteptându-l să se întoarcă de la măsuţa cu băutură. Îşi privi ceasul. Două. Dacă şeful era de acord, mâine înainte de prânz putea fi la Paris.

— Continuă.

— M-am ocupat puţin de acest Popa şi am aflat un lucru uimitor. Înainte de război, mai exact în '37, a întreprins singur o expediţie în Insula Grotelor. La Punta Arenas, s-a îmbarcat pe un vapor grecesc cu destinaţia România. Printre bagajele sale se afla un balot lung, foarte greu, învelit în rogojini. În cursul călătoriei, care a durat peste două luni, un marinar curios a izbutit să strecoare o

privire sub ambalaj.

Ned se opri râzând încetişor.

— Ce a văzut?

— O femeie strălucitoare şi al naibii de frumoasă. Statuia de aur, în mărime naturală, a Fecioarei Maria. *Madona* pe care o caută toţi fanaticii de o sută cincizeci de ani.

Elveţianul îl privi ţintă.

— Cum ai aflat?

— L-am găsit pe marinarul cel curios. Se îndoapă la München cu cârnaţi pe varză, bea bere şi povesteşte oricui întâmplarea, dar nimeni nu vrea să-l asculte. Desigur, tipul nu face nici o corelaţie cu tezaurul spaniolilor şi comorile piraţilor.

— În mod logic, trebuia să profite

de *tuyau*.

— E un bărbat fără perspectivă. Nu-i place să se ocupe de afaceri care-l depăşesc. Şi-a dat imediat seama că românul e înţeles cu căpitanul vasului, un individ dur, cu arătătorul nervos. L-ar fi lichidat imediat ce ar fi simţit că neamţul a mirosit ceva.

— Apoi?

— Popa n-a adus *Madona* la Paris. Giuvaierurile sau o parte din ele le-a putut scoate din România, dar numai atât. Şi a părăsit ţara clandestin. O statuie de aur nu-i un bagaj comod.

— Prezumţii, Ned!

— M-am informat minuţios. Fecioara nu e la Paris! În treizeci de ani, Popa ar fi luat o hotărâre în privinţa ei.

Şi ar fi fost imposibil să nu răsufle ceva. E un hap prea mare ca să nu sughiţe nimeni.

— Să admitem, şi?

Englezul ridică din umeri.

— Când am poftă să vânez lei mă duc în Africa.

— Eşti un copil. Unde vrei s-o cauţi?

— La Bucureşti, declară calm Ned. Fosta soţie a lui Popa, o oarecare Olga Tudor, trăieşte. A divorţat ca să nu aibă plictiseli, dar continuă să-şi scrie. Le-am interceptat corespondenţa. Sunt sigur că femeia ştie ceva de statuie.

— Şi dacă nu ştie?

— Oricum, merită încercat.

Şeful se juca cu paharul gol. De jos

veneau zgomote, muzică, râsete, glasul puternic al unui american care urla ceva despre Susan cea roşcovană.

— Aş prefera să mă gândesc, Ned. Acordă-mi câteva zile. Mi se pare prea fantezist totul. Nu ştiu ce să-ţi spun...

— În fond, de ce eziţi?

— E riscant.

— În caz de eşec, cheltuielile nu te privesc.

— Mă priveşte soarta ta. Nu vreau să te pierdem.

— Până aici, dorinţele noastre coincid perfect, zâmbi englezul.

— Eşti unul din oamenii mei buni şi poate singurul prieten pe care-l am. În general, am evitat loviturile în Est. Nu avem agenţi acolo, se pot ivi o mie de

capcane în care să te împiedici pentru că nu ştii nimic despre viaţa lor, despre sistem în general, despre poliţia respectivă şi aşa mai departe. Pleci la drum fără busolă.

— Prietenul lui Ingrid a părăsit România acum un an. Sunt convins că m-ar putea ajuta. M-aş mulţumi cu o singură adresă utilă.

— Îl cunoşti?

— Da.

— Îl poţi determina să te însoţească?

— Eventual.

— Pe cine vrei să mai iei?

Morton zâmbi larg.

— Asta înseamnă că am căzut de acord?

— Discutăm o eventualitate. La cine te-ai gândit?

— Plec singur. Fecioara, dacă există, nu e ascunsă într-un seif, aşa că n-am nevoie de spărgători.

— Admiţând că o descoperi, accept ipoteza cea mai fericită, cum vrei s-o strecori pe sub nasul românilor? Cum o scoţi, Ned? E o statuie, nu un timbru de cincisprezece centime.

— M-am gândit la câteva variante.

Elveţianul îi căută ochii. Mâna palidă tamburina pe pereţii paharului.

— Ascultă, Ned, simt că ceva nu-i în regulă. În definitiv, de ce te cramponezi de *Madonă!* Întreprinderea merge destul de bine ca să nu fim siliţi să facem echilibristică pe o frânghie

suspendată între două blocuri la nivelul etajului optzeci. Ai ascultat darea de seamă. Beneficiul net pe anul acesta a fost de un miliard şi o sută de mii de dolari. Un rezultat prosper, după câte apreciez eu. Şi-atunci, de ce să riscăm? Ce se ascunde în propunerea ta? Aventură de dragul aventurii?

Pe chipul englezului apăru un surâs sarcastic. Sconta la sigur pe efectul cuvintelor sale.

— Vreau să mă însor.

Ochii celuilalt se lărgiră brusc.

— Ned Morton, ai înnebunit!

— De ce? Am treizeci şi opt de ani şi e timpul să mă fixez.

— Există o mie de mijloace moderne, cu rezultate asemănătoare.

Cianura, de pildă. O doză cumsecade şi eşti un om făcut.

— Trebuie luată cu apă, or eu, de la botez...

— Sări din avion fără paraşută sau fă o plimbare în miezul nopţii cu metroul prin New York. Clătină din cap: Vasăzică te-a păcălit.

— Sunt aproape sigur, râse Ned.

— Şi-ţi cere să te sinucizi ca să-i demonstrezi că o iubeşti?

— Nu.

— Vrea Fecioara de aur în buchetul ei de mireasă?

— Nu.

— Atunci?

— Lovitura aceasta îmi va îngădui să mă retrag din asociaţie.

Elveţianul îl măsură consternat. Îşi smulse nervos fluturele de la gât.

— Ned Morton, eşti nebun de legat!

— Deloc, dragul meu. Dacă vrei, acum poţi să-mi dai un scotch. Da, am intenţia să mă retrag... Mulţumesc, un singur cub de gheaţă. În primul rând, nu sunt din ăia care joacă mereu pe acelaşi număr. Şi când învârţi afaceri ca ale noastre, întâiul rateu e şi ultimul. Ţin la firma mea onorabilă: gentleman din City, cu un trecut nepătat. Lucrez de cincisprezece ani cu tine, m-am distrat grozav şi cu asta mă declar mulţumit. Dacă fata ar afla despre mine doar a zecea parte din ce ar putea afla, mi-ar face imediat vânt.

— Hm! Puteai să mă scuteşti de

celelalte aiureli. Ăsta e singurul motiv important. Totuşi, nu înţeleg ce caută *Madona* aici.

— Ai să-mi spui a treia oară că sunt nebun. Vreau să-mi iau zâna şi să mă stabilesc în Polinezia.

— Unde?

— În Insula Phoenix. Am petrecut odată o vacanţă acolo şi locurile m-au fascinat. E o viaţă splendidă! Mi-am dorit mereu să mă întorc. Comisionul ce mi-ar reveni de pe urma Fecioarei mi-ar îngădui să duc o viaţă minunată până la capătul zilelor.

— Ce fel de viaţă, Ned?

— Soare, o casă cu veranda spre ocean, prieteni agreabili şi cel puţin o jumătate de duzină de copii. Aş scrie

poate şi o carte despre flora locală.

— Îţi baţi joc de mine?

— Mi-a plăcut totdeauna botanica, dar n-am avut timp să mă ocup serios.

Bătrânul îl privi dintr-o parte. Întrebă apăsând fiecare silabă:

— Nu cumva fetei îi place botanica?

— Sunt sigur că o lasă rece, râse Ned.

— Cum arată?

— Nu seamănă cu nimic din ceea ce îţi închipui tu şi pot să te asigur că nu regretă. E frumoasă, nu vampă, ferească Dumnezeu, frumoasă, senină şi odihnitoare.

— La început toate sunt odihnitoare... Unde dracu' te-a pescuit?

— În parohia tatălui ei, un pastor extrem de cumsecade. Ea predă la şcoala de duminică.

Elveţianul îşi deschise neputincios braţele.

— *Mon ami,* mă dau bătut. În viaţa mea nu mi te-aş fi închipuit înconjurat de şase mici Mortoni, la braţ cu o afurisită de puritană, administrând catehismul sălbaticilor din Polinezia.

Morton surâse liniştit.

— Botanica, vrei să spui. Cum rămâne cu propunerea mea?

— Fiica pastorului cel cumsecade nu e dispusă să te primească altfel în patul ei?

— Nu.

— Perfect, Ned. Răspunsul meu e

acelaşi. *Nu.*

*

Până la urmă fusese *da.* A doua zi la prânz, Morton luă dejunul în restaurantul aeroportului Orly şi, după o oră, se afla în salonul unuia din apartamentele Hotelului Crillon.

Îşi lunecă privirea pe mobila zveltă şi delicată Louis XVI. Piesele albe se detaşau minunat pe pereţii îmbrăcaţi în tapet vişiniu, cu dungi argintii. O glastră cu trandafiri galbeni dădea o intimitate suavă încăperii. Englezul îşi lăsă mănuşile pe masă şi îşi scoase pardesiul.

— Ai avut noroc.

Românul dădu din cap.

— Aşa cred. Cine ţi-a dat adresa mea?

— Ingrid. Oricum, nimeni nu se *ascunde* la Crillon.

— Nici n-am făcut vreun mister. Eram doar curios.

— Fără să mă amestec în afacerile tale, nu înţeleg totuşi de ce ţi-ai ales o asemenea reşedinţă. Atrage atenţia.

— Puţin îmi pasă. Peste câteva zile părăsesc Parisul. Vreau să mă stabilesc în Canada.

Morton îşi subţie privirea şi râse.

— Alt aer...

— Asta-i şi părerea avocatului meu, un bărbat inteligent.

— Păstrează-l. Ai nevoie şi de

cineva care gândeşte.

— Eşti amabil.

— A fost, presupun, o lovitură serioasă...

— Nu mă plâng. Ce mai face Ingrid?

Vocea îi era calmă şi Ned nu sesiză nici o intonaţie specială. Nici pe figura brună cu nasul uşor încovoiat şi bărbie brutală nu se citea nimic.

— Arată bine. Am văzut-o recent.

Românul se ridică respirând adânc.

— O.K.! Nu poate să-ţi meargă în toate. Mi-ar fi plăcut să vină cu mine în Canada.

— Eşti nebun! Nici un bărbat sănătos nu pleacă în Canada cu Ingrid. E o fată minunată, dar când vrei să te

însori îţi alegi mireasa de pe altă stradă. Şi Ingrid când se va mărita, o să prefere alt gen.

— Mie totuşi mi-ar fi plăcut, dar se pare că nu-i suficient.

— Mulţumeşte-i lui Dumnezeu.

— Dacă o vezi, spune-i că-mi menţin propunerea. Scuză-mă un moment! Vreau să anunţ recepţia să nu ne deranjeze nimeni.

Ridică receptorul mascat într-un coşuleţ cu capacul plin de flori. Morton se strâmbă şi aprinse o ţigară. Nu vedea raţiunea pentru care trebuie camuflat aparatul telefonic sub o păpuşă spaniolă, în nişă sau într-un paneraş italian. "Strică atmosfera decorului... Hm, aiureli latine."

— Ce bei? întrebă Dan.

— Nimic. De patruzeci şi opt de ore nu fac altceva decât să beau.

— Când o să ai chef, te serveşti singur. Şi-acum poţi să-i dai drumul. Sunt convins că nu te-ai abătut pe la Paris ca să vezi cum m-am instalat.

Englezul începu să râdă. Tipul avea stofă. O simţise încă acum un an, când afişa o poziţie dubioasă — ceva între valet şi gigolo — ţinându-se de fustele lui Ingrid. N-avea o centimă. Itinerarul parcurs într-un singur an, de la o cameră deocheată din Frankfurt la Hotel Crillon, promitea mult. "Va răzbi şi în Canada!"

— Am un as în manşetă, spuse Ned.

— Să-l vedem.

— Dacă izbutim, poţi sconta pe un

cec de o sută de mii de dolari.

Dan îşi ciupi uşor buza.

— Adică să joc pe mâna ta.

— Evident. Preconizez — îl privi ţintă — o lovitură în România. Va trebui să mă însoţeşti.

Dan rămase interzis câteva clipe, apoi izbucni într-un hohot formidabil de râs.

— În România?! Urmară cuvinte nedesluşite, într-o limbă pe care englezul nu o înţelegea. Dumnezeule, ăsta-i cel mai bun banc!

Morton îl privea calm, aşteptând să se liniştească. Dan întinse mâna după paharul de coniac. Luă o înghiţitură zdravănă, apoi continuă să râdă încetişor.

— Nu mi s-a spus niciodată că aş fi vreun glumeţ, observă Ned.

— Ai avut probabil de-a face cu invidioşi. Hai să lăsăm fleacurile! Sunt dispus să te însoţesc oriunde în afară de România.

— O sută de mii de dolari! Sper că ai reţinut.

— Am fost numai urechi. N-aş accepta nici pentru un miliard, Morton! Zece miliarde! Nici pentru tot Parisul.

Ned observă butonul desprins la cămaşă. Îl fixă, apoi îşi consultă unghiile.

— Mă faci curios! Încerc să ghicesc ce lovitură ai dat. Cât naiba să fi scos pentru ca oferta mea să nu-ţi spună nimic?

Râsul românului umplu din nou încăperea.

— Ai auzit bancul cu reprezentantul lui Ford?

— În general mă preocupă alte probleme.

— Se zice că tipul s-a dus la Vatican şi i-a oferit Papei o sumă exorbitantă ca să strecoare în rugăciunea Tatăl Nostru marca maşinii. Un singur cuvânt: Ford. Evident, a fost poftit afară.

— Presimt că o să mor de râs.

— Ai răbdare. Întors în America, tipul i-a relatat bossului întâmplarea. Magnatul a rămas pe gânduri: "Hm, oare cât i-or fi dat blestemaţii ăia de italieni pentru vorbele *«FIAT volontas tua»?"*

Deveni brusc serios. Te înşeli. Nu spun

pas pentru că am bani. Acum un an, ţi-aş fi dat acelaşi răspuns.

— Oare?

— Pe cuvântul meu. Mă întreb însă — observi, suntem curioşi cu rândul — ce ţi-a zgândărit interesul în România? Dacă-mi propui mie o sută de mii, ţie trebuie să-ţi iasă de cel puţin cinci ori pe atât. În sfârşit, tot n-ai să-mi spui...

Englezul rămase pe gânduri. Trăgea uşor de brăţara elastică a ceasului, ţintind covorul alb cu bujori gigantici de un roz diafan.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, spuse Dan.

— E ultimul tău cuvânt?

— Hotărât.

— Bine, consideră că nu am

discutat nimic.

— Fii liniştit, Morton. Am uitat totul, iar în cameră nu sunt microfoane.

Surâse. Avea o dantură puternică, dar neregulată. Ned oftă.

— Poţi să-mi explici cel puţin de ce nu vrei?

— Cu plăcere. Îl privi lung: Îţi dau un sfat prietenesc, sincer prietenesc. Vezi-ţi de treabă! Habar n-am ce-i în capul tău, dar îţi spun fără să-ţi văd cărţile, renunţă! Vorbeai de un as. Du-l la plimbare. Eşti mic şi cu careu!

Englezul ridică sprâncenele.

— De ce?

— Pentru că nu ai nici o şansă să câştigi! Nici una dintr-o mie! Cine ţi-a spus altfel, să ştii că te-a minţit.

— Ai avut încurcături mari?

— Primul şi ultimul contact cu miliţia l-am sărbătorit la depunerea cererii de paşaport. De altfel, şi acesta-i amănuntul la care ar trebui să reflectezi în primul rând, figurez aici sub propriul meu nume: Dan Vidraşcu. Ca delincvent de drept comun, riscând să fiu extrădat, mi-aş fi schimbat imediat firma.

— Logic. Şi atunci?

— Ţine minte cuvintele mele, Morton! N-aş vrea să fiu piază rea, dar ai să regreţi că nu m-ai ascultat.

— Au poliţişti chiar atât de formidabili?

— Au. Există o tradiţie. Au fost copoi excelenţi şi în vechiul regim, sunt şi azi. Dar la aspectul ăsta m-aş gândi

abia în al şaptelea rând. Spune-mi, ai dejunat?

— Da, la aeroport.

— Să cer totuşi o sticlă de Martini şi puţin caviar?

Englezul începu să râdă.

— Am înţeles că ai bani, nu trebuie să faci eforturi suplimentare.

— Adevărul e că nu pot uita zilele îngrozitoare de la Frankfurt. Când mi-ai strecurat la garderobă cincizeci de mărci, nu mâncasem de două zile şi de-o săptămână dormeam prin grădini particulare. În parc m-ar fi umflat poliţia. Am găsit banii, m-am dus la toaletă şi am... da, am plâns.

— În regulă! Când voi fi la ananghie, o să mi-i dai înapoi.

Începuseşi să vorbeşti de România...

Dan se plimbă un timp prin cameră. Dincolo de perdele, un cer gri, apos, spăla obeliscul din Place de la Concorde.

— Voi habar n-aveţi ce se întâmplă acolo, vorbi într-un târziu. Nici măcar nu vă trece prin minte. E altă viaţă. Alţi oameni, altă mentalitate. Uneori te poţi crede pe altă planetă.

— Concret.

— Uite, Ned! Să zicem că dau aici o lovitură. Aici, la Amsterdam sau la New York. Găsesc cât ai clipi zece complici dispuşi să mă ajute, douăzeci de bordeluri, hoteluri şi pensiuni unde sticleţii nu-şi vâră nasul şi unde pot să mă ascund — chestia e să cunoşti

adresele şi să poţi plăti distracţia. Fac rost urgent de tăinuitori, măsluitori şi ce vrei tu pentru marfa de care vreau să scap. În ultimă analiză, mituiesc poliţia, şeriful, biserica şi pe Dumnezeu!

Englezul împinse scrumiera spre mijlocul mesei. Mucurile răspândeau un miros iute.

— Îţi vine să crezi că închisorile din Vest sunt goale.

— Nu, Ned, dar locatarii nu reprezintă nici zece la sută din cifra reală a infractorilor. Dacă o să ai baftă să te întorci din România, te rog, anunţă-mă. Vin special din Canada să-mi spui că am exagerat.

— Mă sperii!

— Te previn. Ai să te simţi ca un

şoarece. Cu excepţia sergenţilor de stradă, nimeni nu poartă arme, nu ai unde să ascunzi un copil de cinci ani. Îţi închipui c-o iau razna! Ţine minte, nu poţi ascunde nici un sugaci! Au o organizare fantastică! Există o lege privind obligativitatea muncii, orice pierde-vară e reperat urgent. Dacă, de exemplu, vine la mine un tip pentru douăzeci şi patru de ore sunt obligat să-l anunţ administratorului. La hotel prezinţi actele...

— Şi aici ai nevoie de acte.

— Hai să fim serioşi! Îţi dau numai la Paris cincisprezece adrese unde pentru o sută de franci îi doare undeva dacă eşti misionar în China sau asasinul lui Kennedy, cum te cheamă şi ce părere

ai despre Piaţa Comună.

Englezul îşi privi ceasul.

— Ştiu că am vorbit de pomană, oftă Dan, dar nu uit că m-ai ajutat.

— La urma urmelor, îmi pot oferi o excursie... Vreau să văd o ţară în care poliţia şomează.

Dan ridică neputincios din umeri.

— Dragul meu, nu urmează decât să-ţi urez drum bun.

— Mai poţi face ceva pentru mine, zâmbi Ned.

— Anume?

— Spune-mi un tip căruia totuşi m-aş putea adresa *in extremis*. E imposibil să nu cunoşti pe nimeni.

— O să râzi, dar am trăit într-un mediu onorabil. Există totuşi o femeie...

Nu ştiu dacă va accepta să colaboreze efectiv. Poţi avea însă toată încrederea în ea. Nu, nu, nu-i deloc ce-ţi închipui...

— Notează-mi, te rog, pe o hârtie, spuse Ned îmbrăcându-şi pardesiul. Nu sunt familiarizat cu numele româneşti.

— Şi vrei să-i aiureşti pe băştinaşi!

— Nu constituie un impediment.

Dan Vidraşcu zâmbi.

— N-am reuşit să te conving.

— Nu. Am un avion la miezul nopţii. Trebuie să mă grăbesc.

— Noroc, Ned!

— Noroc, Dan! Am să-ţi dau şi eu un sfat. Mută-te! Când vaca pe care o mulgi se numeşte Marijuana, e mai bine să închizi grajdul. Poliţiştii francezi n-or fi ei nişte genii, dar le-ar putea trece

totuşi prin minte să se întrebe cu ce bani plăteşte un transfug apartamentul de la Crillon. Întâi îţi vor verifica cecurile, celelalte urmează de la sine.

— Ce ştii, cât ştii şi de unde? întrebă crispat Dan.

Ned îl bătu uşor pe obraz.

— Am să-ţi spun după ce mă întorc din România.

— Dacă te întorci!

Vidraşcu îşi umplu un pahar de coniac şi urmări de la fereastră silueta englezului. O siluetă energică, într-un raglan cafeniu, care se dizolva în reţeaua fină a ploii.

CAPITOLUL III
ÎNTÂMPLĂRI NEPREVĂZUTE

Anchetatorul introduse paginile bătute la maşină într-un dosar nou. Scrise cu litere citeţe: *Nr. 2985/76 Olga Tudor — art. 257 Cod penal*. Înşurubă capacul stiloului, anunţând sec:

— Sunteţi arestată!

Bătrâna se ridică în picioare cu mâinile încleştate pe poşetă. Încercă să spună ceva, apoi renunţă. Se răsuci brusc şi ieşi escortată de subofiţerul de pază.

Anchetatorul trase sertarul biroului. Îşi scoase pachetul cu mâncare, azvârli hârtiile grase la coş şi muşcă din tartina cu şuncă.

"Hm! Oameni bătrâni şi nu-şi văd de reumatisme... Trafic de influenţă! Scapă cu un an..."

*

La 27 noiembrie, Ned Morton se înscrise sub acelaşi nume în registrele Hotelului Intercontinental din Bucureşti. Se interesă la recepţie cum poate închiria un turism, primi o hartă a oraşului şi cheia 1711, şi, aruncând o privire pătrunzătoare în jur, se îndreptă spre lift. Câţiva francezi, foarte siguri de ei, subţiri, cu nasuri proeminente, acuzând o nepăsare vestimentară plină de şic, pierdeau vremea în holul elegant cu ziduri aurii. O blondă clasică

împacheta, în spatele unui birou, un obiect ciudat din lemn. Italianul grăsuţ, în pardesiu cireşiu, se aplecase mult înainte. Vorbea repede, cu un zâmbet şi o expresie fără dubii. Uşile ascensorului alunecară. Coborî o femeie cândva superbă. Morton aprecie cu un ochi sigur cerceii şi broşa de safire. În lift, o uită. Venise pentru ceva mai bun.

Ned îşi dezbrăcă raglanul şi inspectă odaia confortabilă, cu debarale încăpătoare, un perete de oglinzi, mobile practice şi moderne. De la fereastra etajului şaptesprezece, Bucureştiul îi trimitea o imagine curioasă. Încercă să facă o apropiere cu capitalele europene pe care le cunoştea, dar nu găsi nimic satisfăcător. Observă câtva timp traficul

din Piaţa Universităţii, îl miră lipsa reclamelor luminoase pentru un produs sau altul. În timp ce-şi scotea lucrurile din valiză, rememoră cele două adrese. Olga Tudor, fosta soţie a lui Popa, strada Atena 69 C, şi cealaltă, oferită de Dan, la care urma să apeleze în situaţii extreme: Emilia Plopeanu, bulevardul Macaralei... Hotărî să ia contact în aceeaşi seară cu Olga Tudor şi telefonă la recepţie, interesându-se de turism şi dacă ar putea obţine un buchet de flori.

Intră în baie. Îşi învioră obrazul bine ras cu apă de colonie, trecu pieptenele prin părul des, blond-cenuşiu, luă o cămaşă proaspătă şi altă cravată, apoi se întoarse în odaie şi desfăşură harta pe pat. Reperă uşor strada Atena şi

îşi spuse că o despart doar zece minute de hotel.

Coborî din nou în hol. I se înmânară cheile maşinii, un Renault albastru, şi un buchet de garoafe. Înainte de a porni motorul, Ned îşi privi ceasul. Se afla de două ore şi jumătate în Bucureşti.

*

Era o clădire ciudată, fără etaj, cu ferestre înalte, înzorzonate, care-i aminteau de micile oraşe de provincie din Franţa.

Pe pervaz se zărea un ghiveci cu frunze groase, mustoase, şi un pachet învelit în jurnal. Morton aşteptă să

treacă autobuzul roşu, se asigură încă o dată că n-a fost urmărit şi parcă în faţa casei.

Îi deschise un bătrân îmbrăcat într-o vestă cărămizie. Cămaşa cu pătrăţele era încheiată până la ultimul nasture. Ţinea uşa abia crăpată. Pe figura destul de distinsă se citea nelinişte şi o neîncredere caracteristică. La Bucureşti, îi spusese Dan, din zece inşi nouă pricep franceza, cu şapte o poţi bâlbâi, cinci o vorbesc curent. "Toată conversaţia lui Vidraşcu", îşi aminti amuzat Ned, "e presărată de cifre, nu se poate exprima decât în procente." Arboră un zâmbet luminos.

— Bună seara. O caut pe doamna Olga Tudor.

— Cine eşti dumneata?

— Mă numesc Morton. Trebuie să-i predau un mesaj din Paris. M-ar putea primi astă-seară?

Bătrânul ezită, apoi îi făcu loc să intre.

— De ce nu v-aţi anunţat prin telefon?

Englezul păru grozav de stânjenit.

— Scuzaţi-mă... E o chestiune de câteva minute, iar mâine dimineaţă părăsesc oraşul.

— Ciudat... Nu eşti francez.

Ned trecu florile în mâna cealaltă. "Al dracului de neîncrezător!"

— Sigur că nu. V-am spus, numele meu e Morton. Locuiesc la Londra. Începu sporovăiala băiatului cumsecade,

încântat să facă un serviciu, avid de cunoştinţe şi impresii într-o ţară străină. La Paris mă duc doar în interes de afaceri. O cunoştinţă, de fapt un prieten, a folosit prilejul şi m-a rugat să-i îndeplinesc un comision. Sunt pentru prima oară la Bucureşti. Aveţi un oraş frumos, domnule.

— Mda... sigur... mda... Aranja nervos lucrurile pe masă. Ochelarii, un degetar, mosorul de aţă, o gazetă, două ace de gămălie într-o scrumieră. Mâna îi tremura. Cine-i persoana care v-a trimis?

Ned calculă rapid: "Femeia nu-i acasă. Ar fi apărut până acum. Tipul îşi ţesea ceva singur. Şi totuşi nu e soţul ei. Nu s-a recăsătorit. Amant? Nu! Amanţii

au şaptezeci de ani doar la New York. Vecin? Mai degrabă o rudă... Văr, cumnat, poate frate. Trebuie să-l fac să devină mai puţin prudent. Un nume cunoscut, chiar dacă ţi-e dezagreabil, înseamnă mai mult decât unul complet străin. Inspiră cât de cât încredere."

— Prietenul meu Popa... Adică v-am mai spus! Ne cunoaştem de mulţi ani.

— A! făcu bătrânul, George.

— Aş putea vorbi cu doamna?

— Ia loc.

Închise televizorul. Se învârti fără rost prin odaia cu lucruri vechi, îndreptă rama unui tablou, în sfârşit se aşeză la masa acoperită cu un covor roşu, tocit.

— Nu... Nu cred.

— Ce anume? se interesă amabil

englezul.

— Că ai putea vorbi cu ea.

Bătrânul se ridică din nou şi săltă un colţ de perdea. Dădea impresia că supraveghează strada.

"Ce naiba se întâmplă?" se întrebă Ned. "E casa filată?"

— Îmi pare extrem de rău... Nu ştiu cum să procedez.

— Eu... Bătrânul vorbea în şoaptă. Sunt fratele ei. Poţi să-mi comunici mie.

Morton zâmbi încurcat. Scoase din buzunar un pacheţel elegant, legat cu o panglică argintie.

— N-ar fi mare lucru. Popa m-a rugat să-i predau acest flacon de parfum. Aveam însă un mesaj verbal extrem de important.

— Sunt fratele ei, repetă bătrânul. George ţinea la mine... Vreau să zic, ne ştim de tineri. Mă miră că nu ţi-a vorbit... Nu există vreun motiv să nu ai încredere.

— Nu înţeleg de ce nu pot discuta personal cu doamna Tudor. Mâinile bătrânului tremurau. Pe buze i se ivi un zâmbet crispat. Un pix plesnit ieşea din buzunarul vestei.

— Vezi... tocmai asta e... Aici... Nu poţi, ce mai... Îşi ridică pleoapele scorţoase: Olga e închisă. Au arestat-o.

— Când? întrebă Ned încordat.

— Ieri... Vezi, de-aia nu poţi. George... ştii, toată viaţa s-a gândit doar la el. Olga a suferit mult. Să-i spui că... nu-i drept.

— De ce-au arestat-o?

— Fleacuri. Trafic de influenţă. Sunt nebuni... Nu vrei să-mi spui ce-a zis George?

— Doar dacă mi-o va îngădui el. Îi voi telefona. Îmi pare rău pentru doamna. O să vă mai caut.

Bătrânul clătină capul.

— N-ai să mă cauţi. Ştiu eu... Salută Parisul! Rue... pe proprietăreasă o chema Madame Jacquard... Sunt vreo cincizeci de ani de-atunci. Mi-ar plăcea să ştiu dacă mai există hotelul acela mic... Stai! Nu ţi-am spus strada.

— Care stradă, domnule? întrebă Ned.

— Strada unde am locuit. Am numărat odată câte străzi are viaţa mea...

Morton se întoarse direct la hotel. Ceru cina în cameră şi o sticlă de whisky. Reflectă intens. La nouă şi jumătate se spălă pe dinţi, stinse lumina şi adormi imediat.

*

Se trezi prost dispusă, ca de obicei. Rămase în pat cu mâinile sub ceafă, privind cerul mohorât. Femeia de sus, grasă, cu obraji uleioşi, de o familiaritate vulgară, bătea carnea. În fiecare duminică mănâncă şniţel. Alături, studentul cu privire tulbure dăduse drumul la magnetofon. Când o întâlnea pe palier, nu o saluta. Fluiera cu taşca spânzurată de umăr şi se repezea

pe scări. Evita ostentativ să ia liftul împreună.

Pe buzele Emiliei Plopeanu se ivi un surâs plin de dispreţ. "Mă lasă rece..." În apartamentul din dreapta, farmacistul făcea lecţii cu fiu-său. Duminică dimineaţa la ora zece fix. Glasurile creşteau pe măsura minutelor consumate cu studiul.

— Boule! Ţi-am mai spus de o mie de ori că aceeaşi se scrie cu doi de *e* şi *i!*

Invectivele continuau. După *cretinule!* urma un pocnet surd şi băieţaşul începea să bâzâie.

Emilia Plopeanu părăsi patul fără chef. Îşi puse de cafea şi începu să deretice prin casă. Pe figura gălbuie,

lipsită de farmec, stăruia expresia de plictiseală. O plictiseală mocnită, acră. Se mişca automat. Aşternutul în ladă, cafeaua în ceaşcă, ibricul sub robinet. Ţigara, chibriturile, pieptenele, şiretul negru care-i strângea părul neîngrijit într-o coadă de cal, bluza, jacheta ieftină, paltonul. Mult cenuşiu, cafeniu, un ac de siguranţă la fermoarul fustei. Smulse din cuier plasa împletită, se asigură că are cheile şi trânti uşa în urma ei.

Ned aşteptă să-şi termine cumpărăturile. O văzuse părăsind apartamentul şi îi luase urma până la intrarea super-magazinului. Când ieşi,

plasa era plină cu portocale şi cutii de conserve. Îl deruta înfăţişarea Emiliei. "O femeie urâtă, care face tot ce-i stă în putinţă ca să fie şi mai urâtă." Părul întins peste cap, petrecut după urechi, atrăgea atenţia asupra frunţii prea bombate şi a nasului prea lung, hainele păreau cumpărate la grămadă, fără nici o alegere.

Morton observă că pe întreg itinerarul nu o salutase nimeni. La ieşirea din bloc, un vecin întorsese capul cu indiferenţă, în magazin — un magazin de cartier, unde clienţii se cunosc, îşi zâmbesc, fac constatări banale în legătură cu vremea, rezultatele şcolare ale copiilor, iar casieriţa rotofeie, mereu bine dispusă, te felicită

amabil că ai scăpat de gripă — Emilia trecuse neobservată.

O acostă prevenind-o imediat că e trimis de Dan Vidraşcu. Ned simţea instinctiv că face parte din categoria femeilor care preferă o atitudine directă. Emilia tresări şi se uită în jur. O gospodină bătea pernele la fereastră, alta îşi bătea odrasla în pragul blocului, un băieţaş în palton de blană trăgea de nasturii dolofani ca nişte bulgări de zăpadă.

— Dan... Îşi umezi buzele informe. Vasăzică e la Paris. Cum se descurcă?

Englezul, ţinând încă pălăria în mână, surâse.

— Aş prefera să discutăm undeva, având între noi o masă pe care să ne

sprijinim coatele.

Îl măsură rece şi Morton îşi spuse amuzat că prezenţa lui nu-i face nici o impresie. "Ce naiba o fi interesând-o totuşi?"

— Urcă la mine, dar nu imediat. Peste zece minute. De obicei nu primesc vizite şi nu ţin să atrag atenţia. Etajul patru, apartamentul 46.

Ned înclină capul. O aşteptă să intre şi se îndreptă spre telefonul public din capătul aleii. Formă numărul Emiliei Plopeanu. Ascultă primul tril şi agăţă receptorul în urechea de metal.

— Dumneata ai telefonat adineauri?

Morton confirmă zâmbind.

— Îţi era teamă să nu avertizez Miliţia?

— Nu aveai nici un motiv. Deocamdată nu fac decât să-ţi transmit salutări din partea unui prieten.

— Atunci?

— Am să-ţi spun după ce-mi oferi un scaun.

O ajută să-şi dezbrace paltonul. Buzele Emiliei se strâmbară dispreţuitor.

— Sunt obişnuită s-o fac singură.

— O, scuză-mă, şi i-l puse înapoi pe umeri. Nu cunosc obiceiurile.

— O cafea?

— N-ar însemna o plăcere pentru dumneata, aşa că renunţă.

În ochi îi jucau sclipiri vesele şi Emilia începu să râdă.

— Ai ghicit.

— Cred că te-am ghicit. Acum putem sta de vorbă prieteneşte?

— Depinde ce ai de gând să-mi propui.

Ned îi strecură o privire iute. Femeia avea o minte ascuţită.

— De ce crezi că-i vorba despre o propunere?

— Nimeni nu mă caută de dragul meu. Îl privi ţintă cu o nuanţă uşor batjocoritoare. Dumitale îţi par simpatică?

Englezul scutură vehement din cap. "Dacă-i place să audă lucruri dezagreabile, n-are decât."

— N-aş susţine-o fără a fi un mare mincinos.

Emilia îşi strânse şiretul din păr. Dădea impresia că e încântată.

— Ce face Dan? Apropo, dacă ţi-e mai la îndemână, poţi vorbi engleza.

— Admirabil! Dan a pus mâna pe bani şi luna viitoare pleacă în Canada.

— Din câte sunt informată, şi pe-acolo mişună poliţia. În sfârşit, treaba lui! De ce te-a trimis la mine?

Morton scoase pachetul de ţigări. I-l oferi, dar femeia refuză. Spuse sec:

— Ca să mă ajuţi. M-a asigurat că pot avea încredere deplină în dumneata.

— În ce sens?

— Dacă propunerea mea nu te interesează, cel puţin nu vei vorbi.

— Ai prevăzut deci şi posibilitatea că nu voi fi de acord.

— Cam în proporţie de nouăzeci şi nouă la sută.

— Ce se va întâmpla atunci?

— Voi reţine un bilet pentru prima cursă de avion Bucureşti — Paris.

— Adică vei renunţa.

— Mi-ai sesizat intenţia cât se poate de limpede.

Emilia îi întinse mâna peste masă.

— Îmi place procedeul. Deschis, ca între parteneri care se respectă. Dacă mi-ai fi vorbit despre sex-appealul meu, pentru a-mi câştiga bunăvoinţa, ţi-aş fi arătat uşa.

— Sunt convins, surâse Ned. În meseria mea nu apuci să greşeşti şi a

doua oară.

— Traficant?

— Cam aşa ceva. Un fel de bau-bau din serialele americane. N-a fost prea greu să-mi dau seama cu ce fel de femeie am de-a face. De altfel, nici nu faci un secret. Şi-ţi place, completă, să te simţi indispensabilă. Presupun că nu sunt prea mulţi cei care nu s-au putut lipsi de dumneata.

— O.K. ! Poţi să-mi spui Emilia. Dacă nu-mi ceri să mă sinucid, am să încerc să te ajut.

— Am aflat că Olga Tudor e arestată. M-am întors la hotel şi am luat hotărârea să iau legătura cu dumneata.

— Ţi s-a spus cumva că am relaţii la Procuratură?

— Nu.

— Am înţeles. Trebuie să-l seduc pe judecător cu farmecele mele.

— Gândesc că ar fi înţelept să le păstrezi pentru alte împrejurări... Peste trei luni Alain Delon filmează la Bucureşti.

— Atunci?

— Îi vom da posibilitatea să evadeze.

Emilia Plopeanu făcu ochii mari.

— Te crezi la Chicago? La noi nu evadează nimeni.

— Asta rămâne de văzut.

— Dan ar fi trebuit să te avertizeze cum stau lucrurile pe aici.

— A făcut-o, zâmbi Morton. Numai că, exceptând examenele şi cererile în

căsătorie, nu mă sperii cu una, cu două. Şi-apoi, mizez mult pe dumneata.

— Adică?

— Eu atrag inevitabil atenţia. Intervine şi impedimentul de limbă. Vei lua legătura cu cine trebuie, vei mitui acolo unde e cazul.

Femeia clătină capul.

— Eşti un gangster visător. Ştii ce înseamnă să organizezi o evadare?

— Am unele idei vagi, surâse Ned.

— Cum contactezi paznicii? De unde ştii că bătrâna e dispusă să se aventureze? Unde o ascunzi? La Intercontinental? În garsoniera mea? Riscul mi se pare enorm şi nu văd nici o posibilitate de a scăpa teferi.

— Eşti liberă să-mi faci vânt.

— Nu mi-ai răspuns la nici o întrebare.

— Fiecare amănunt va fi pus la punct. Am nevoie doar de doi oameni de nădejde şi o maşină. Acesta ar fi primul serviciu pe care ţi l-aş cere.

Emilia netezi faţa de masă. Avea o mână neîngrijită, cu unghiile roase până în carne. Capătul curelei de la ceas era întors sub cataramă. Morton îşi lăsă ochii să alunece de-a lungul pereţilor. Trebuia să fie zugrăviţi, tot interiorul trăda nepăsare şi lipsă de satisfacţii.

— Aştept.

Femeia îşi trecu palma peste fruntea cu bulbi proeminenţi.

— Vreau să mă gândesc. Telefonează-mi mâine la cinci şi vei şti

limpede ce ai de făcut.

— N-am discutat încă, dar remuneraţia va fi substanţială, strecură Ned în treacăt.

Emilia îşi azvârli capul pe spate.

— Nu mă interesează banii.

— Atunci?! Englezul părea sincer deconcertat. De ce ai fi dispusă să colaborezi?

— Din sport, să zicem.

*

Până la ora cinci, Ned îşi pierdu vremea agreabil. Vizită Muzeul de Artă şi magazinele de pe Lipscani, intră într-un bar de zi, străbătu marile bulevarde ale Capitalei, se uită la afişe simţindu-se

încântat că izbutea să înţeleagă un cuvânt, două. Oraşul continua să exercite asupra lui aceeaşi impresie curioasă. Se aşteptase să regăsească aici vacarmul italienilor, temperamentul agitat al spaniolilor pe care-l simţi zvâcnind la orice colţ de stradă, până şi în catedralele lor sau în spatele obloanelor hotelului costisitor unde-ţi cumperi liniştea plătind atâtea şi atâtea pesetas.

"Nu seamănă cu nimic din ceea ce am văzut sau am cunoscut eu."

Constatase că se putea face înţeles în mai multe limbi, că oamenii sunt serviabili, fără a avea însă nimic din madrilenul sau sevilanul căruia cerându-i o informaţie e în stare să te însoţească până la destinaţie, pentru că nu are cu

cine sporovăi sau nu are o idee mai bună despre felul cum să-şi piardă vremea. Trecătorii păreau în general ocupaţi, fiecare mânat de un scop precis, chiar şi bătrânii. Nu întâlnise figurile acelea caracteristice, eternul pierde-vară care sprijină un zid cu mâinile în buzunare ori îşi târăşte paşii alene neştiind bine încotro s-o ia, pentru că prezenţa lui e tot atât de puţin necesară în nordul sau vestul oraşului. Excepţie făceau bişniţarii, indivizi cu priviri extrem de mobile, care se asigură în permanenţă, dispuşi să-i cumpere ceasul şi dolarii.

Fireşte, Ned se ferea de concluzii categorice. Poseda suficient bun-simţ ca să-şi dea seama de fragilitatea unor impresii culese în mai puţin de patruzeci

şi opt de ore. De un lucru era însă încredinţat. Bucureştiul avea atmosferă, un aer al lui propriu. Era un oraş interesant.

Cumpără un ziar la întâmplare şi intră în primul restaurant. Un chelner vioi — "ăsta cel puţin seamănă cu ce am mai întâlnit în alte părţi" — îi luă comanda şi Morton deschise gazeta. Căută instinctiv fotografiile starurilor de ultimă oră, actriţa sexy a sezonului, în blană somptuoasă sau costum de baie, şi criminalul sadic descoperit în sfârşit de poliţie. Fu surprins că nu le găseşte. Intrigat, apelă la cunoştinţele de franceză şi italiană şi încercă să descifreze titlurile. Se simţi din nou uimit de sobrietatea lor. Renunţă să mai

înţeleagă ceva.

Pe urmă atenţia îi fu atrasă de o brună elegantă care traversa localul. Chelnerul aduse ceaşca de bulion şi i-o răsturnă, plin de stil, în farfuria fierbinte. Simţise că-i străin.

Emilia Plopeanu îi fixă o întâlnire în oraş. Deşi ştia că sunt cei mai primejdioşi, Morton aprecia oamenii care vorbeau puţin. Respecta fraza concisă, observaţiile scurte, pline de miez. În mintea unor astfel de indivizi există ordine şi discernământ, au simţul proporţiilor. Îşi închipuia că Emilia face parte dintre ei.

Îl aştepta în faţa unei clădiri

impunătoare, în stil baroc, din piatră cenuşie, şi urcă imediat în maşină. Îl dirija cu indicaţii precise, trăgând des din ţigară. Avea un fel ciudat de a fuma, ţinea ţigara între unghia degetului gros şi a arătătorului, epuizând-o până la capăt.

— Nu le-am spus nimic. Vreau să-i cunoşti întâi. Dacă vei considera de cuviinţă, le vei vorbi dumneata.

— Ai încredere în ei?

O privea cu coada ochiului. Între reverele paltonului i se zărea jacheta verzuie cu nasturele de la gât rupt. Celelalte butoniere erau lărgite şi murdare.

— Îi cunosc de mult. Unul dintre ei e balerin. Am copilărit pe aceeaşi stradă. Cu celălalt am fost colegă la

Universitate.

— Ce facultate ai făcut, Emilia?

— Ştiinţele economice. Pe figură i se ivi o expresie sarcastică. Amândoi sunt avizi de bani. Ar fi în stare să facă orice pentru a-i căpăta, deşi motivele diferă.

— În ce sens?

— Balerinul e snob. Visează o reşedinţă de senior şi o existenţă asortată.

— Pentru asta îl dispreţuieşti?

— Dispreţuiesc orice sclav. Când cineva devine robul unei cocioabe luxoase unde va maimuţări deprinderi care nu au nimic de-a face cu viaţa de la noi, greaţa mea nu cunoaşte margini. Ideea unui valet, într-un apartament de

trei camere pe hol din Bucureşti, în total cam optzeci de metri pătraţi, prezentând pe o tavă de argint stăpânului său cartea de vizită a deputatului de stradă, provoacă cel puţin ilaritate.

Ned râse.

— Încep să înţeleg. Şi celălalt?

— Îl cheamă Nicolaescu. Economist. Are vicii mai puţin rafinate, dar şi mai greu de stăpânit: mâncare, băutură, cărţi, femei. Un careu vulgar şi costisitor. Ai să-l vezi. Fumează havane şi umblă cu indispensabilii rupţi în fund. Dejunează la Capşa, un restaurant cum ar fi la voi Claridge, şi doarme pe o saltea de paie aşezată direct pe parchet, hainele şi le agaţă de cuie bătute în perete.

Englezul întoarse capul, zâmbind cu toţi dinţii.

— Şi viciul dumitale?

— Fii atent să nu treci peste stop.

Se aflau într-o locuinţă plăcută şi confortabilă, despre care Emilia îi explicase că aparţine unei rude a balerinului, un fel de verişoară, plecată într-o vizită în Grecia.

Ned se uită curios la portretul ţigăncii cu degetele extrem de expresive închise peste o lulea. Desenele în creion constituiau de mult o raritate la Paris şi Londra.

Un bărbat zvelt, destul de scund, se ridică prompt. Avea ceva din încordarea

unei vergele de oţel, un chip luminos care te privea în faţă şi un surâs spontan.

"Ţine să facă impresie bună", gândi Ned, "şi, în general, izbuteşte. Dă gata cât ai clipi doamnele peste cincizeci de ani. Îl consideră cuceritor de sincer şi copilăros. Femeile de serviciu îl adoră pentru că le salută şi nu se supără niciodată când ceva scârţâie, fetiţele de treisprezece ani îl consideră idealul lor..."

— El e Tolea, Vlăduţ Tolea, spuse Emilia. Balerin...

Al doilea bărbat rămăsese tolănit în fotoliu. Era gras, neglijent, cu buze moi şi pofticioase. Piepţii hainei i se umpluseră de scrum. Ciorapii cădeau pe glezne încreţiţi, cravata, şifonată, atârna

strâmbă, slăbită din nod. Întinse o mână flască şi fierbinte.

— Nicolaescu. Ratat clasic.

— Nădăjduiesc că nu te lauzi.

Balerinul îl cercetă pe Ned din cap până-n picioare. Aprecie supleţea stofei cenuşii, aspectul tandru al tricoului angorat, cu guler întors, linia desăvârşită a pantofilor. Păru satisfăcut de rezultat şi luă din nou loc. Îi fusese mereu teamă de o cursă. Acum respira mai liber. Putea să parieze că englezul e autentic.

Morton închise uşa de la vestibul şi strecură o privire în camera alăturată. Se mişca firesc, elastic, plin de energie. Bărbatul gras din fotoliu nu-i plăcea. Avea o privire vicleană. Nu te simţeai liniştit în prezenţa lui, mai ales cu

spatele întors. Ned ezită o singură secundă — încă nu era prea târziu să abandoneze, să se întoarcă la hotel, să-şi facă valiza — şi intră brusc în expunerea faptelor.

— Înainte de toate vreau să precizez că beneficiul fiecăruia din dumneavoastră, în caz de izbândă, va fi de zece mii de dolari plătibili în moneda care vă convine.

Lăsă să se aştearnă liniştea. Balerinul făcu ochii mari. Părea pocnit recent cu o cărămidă în cap. Mirel Nicolaescu, la fel de impresionat, încercă să-şi păstreze sângele rece. Întrebă cu o voce alterată de emoţie:

— Douăsprezece mii aţi spus, parcă? Este exact suma la care mă

gândeam. Ce trebuie să facem pentru a-i obţine?

— Câteva mici ilegalităţi.

— Să fim înţeleşi, declară economistul, ridicând degetul gros. În chestii de Securitate nu mă bag. E bine să precizaţi acum, înainte de a afla ceva, şi puteţi fi sigur că n-o să mai auziţi de mine.

Ned se întoarse spre Emilia.

— Ce înseamnă *Securitate?*

— Siguranţa statului. Corespondentul F.B.I. sau al Intelligence Service-ului.

— Am înţeles, o întrerupse Morton. Nu este vorba despre aşa ceva. Afacerea e complet străină de orice implicaţie politică. În cel mai nefericit caz,

combinaţia noastră ar intra în competenţa Poliţiei.

Vlăduţ Tolea netezea stânjenit dunga pantalonilor. Îşi umezi buzele înainte de a vorbi:

— Zece mii de dolari reprezintă o sumă însemnată...

— Douăsprezece mii, flăcăule! interveni economistul. Domnul e englez, nu cred să retracteze.

— Probabil vom avea de întâmpinat riscuri mari.

— Nu riscurile sunt mari, ci miza. În funcţie de ea, a fost stabilit beneficiul.

— Mai am o întrebare, spuse balerinul ridicându-şi ochii luminoşi. Suntem obligaţi să ne dăm acordul

înainte de a afla amănunte?

— Nu, surâse Ned. N-am fost niciodată partizanul unor astfel de procedee. După ce auziţi propunerea mea, puteţi să aruncaţi cărţile, dacă nu vă convin, cu condiţia să uitaţi totul.

— Corect, aprecie Mirel Nicolaescu.

— Pot începe? Operaţia comportă două etape. Prima, din câte am fost informat, pare ceva mai complicată în împrejurările din România. Vom organiza o evadare...

CAPITOLUL IV
COINCIDENŢE

Din cauza luminii tulburi, Melania Lupu sesiză la început doar două siluete culcate. Subofiţerul de pază îi arătă un pat liber, un prichici ciudat, ieşit din zid, acoperit cu o pătură cenuşie.

— Acolo. Am să-ţi aduc imediat cina.

— Oh, exclamă Melania suav, nu vă deranjaţi pentru mine. De altfel, nici nu mi-e foame. Vin de la o aniversare unde s-a servit un meniu admirabil.

Subofiţerul de pază o cântări lung şi închise uşa. O femeie zbârlită, tânără şi oacheşă, cu ochi neastâmpăraţi, o cerceta fără să-şi ascundă curiozitatea. Cealaltă deţinută, mult mai în vârstă, întorsese doar capul. Avea trăsături

frumoase, dar veştede, pielea încreţită şi uscată.

Privind-o, Melania simţi brusc senzaţia încercată în nenumărate prilejuri când se afla pentru prima dată în prezenţa unei fiinţe sau a unui obiect care avea să însemne ceva în viaţa ei: un inexplicabil freamăt al mâinilor, o răcire a degetelor golite de sânge. O măsură printre gene. Deţinuta părea agitată, respira adânc şi des.

"Fii te rog atentă, draga mea, foarte atentă! Cu femeia asta se întâmplă ceva, e în pragul unei hotărâri ra-di-ca-le care s-ar putea să te intereseze. Nu-mi cere să-ţi spun în ce sens, încă nu ştiu. Îţi voi sufla totuşi un secret. Nehotărârea ei depăşeşte sfera preocupărilor obişnuite

în aceste încăperi: mărturisesc sau nu? Categoric e de altă natură. Priveşte-i mâinile, Melania! Vorbesc mai desluşit decât ar face-o buzele ei. Ţi-am atras atenţia în nenumărate rânduri şi ai fost nevoită să recunoşti că am dreptate. Mâinile acestei femei se crispează şi se relaxează în funcţie de oscilaţiile gândului. De unde vrei să ştiu la ce se gândeşte, de vreme ce n-a pronunţat încă un singur cuvânt? Dar dacă mă asculţi şi-ţi vei concentra atenţia, te asigur că vom afla. Şi-acum, fetiţo, hai să vedem ce ipostază trebuie să arborezi! Ţi-aş propune bătrâna prostuţă atât de la îndemână ţie, de o nevinovăţie care-ţi taie respiraţia şi maniere înduioşătoare culese dintr-un scrin cu dantele. Nu

numai pentru că acesta este personajul tău preferat... Ţine minte, draga mea, când vrei să descoşi pe cineva dă-i toate asigurările că nu pricepi nimic. Succes, fetiţo!"

Zâmbi senin:

— Bună seara. Voi încerca să nu vă stingheresc. Sunt sigură însă că înainte de toate trebuie să mă prezint. Mă numesc Melania Lupu. Lupu era colonelul, soţul meu, un bărbat cu adevărat dârz şi plin de demnitate. Îşi opri privirea asupra celei mai tinere. Dumneavoastră?

— Libelula, râse fata. N-am cunoscut nici un tip dârz şi plin de demnitate.

— Ce nume original! Şi doamna?

Bătrâna răspunse fără chef:

— Olga Tudor.

Melania se aşeză pe marginea patului.

— E foarte plăcut la dumneavoastră. Din păcate, peste două ore va trebui să vă părăsesc.

— De ce?

— Domnul acela simpatic de la Miliţie, care m-a adus aici, mi-a promis că mă va însoţi până acasă, după ce-şi va termina treburile. Părea grozav de ocupat. N-am văzut încă atâtea hârtii înghesuite pe un singur birou.

Libelula o examină perplexă.

— Christoase!

— Nu-i aşa? Mi se pare şi mie extraordinar ca cineva să lucreze atâta. Se va surmena în cel mai scurt timp. În schimb, e foarte amabil şi mi-a arătat multă bunăvoinţă. Cred că i-aş putea cere favoarea să mai rămân cu dumneavoastră, dar n-aş vrea să pierd biletele la *Zorro*. Am stat o oră şi jumătate la coadă ca să le obţin. Zâmbi serafic. Nădăjduiesc că nu mi-o veţi lua în nume de rău.

Libelula o asculta cu gura căscată. Îi şopti celeilalte deţinute:

— Ori face mişto de sufletul nostru, ori...

— E senilă, mârâi Olga Tudor.

— Ce dracu'?! Grajdul ăsta a ajuns azil?

— Las-o în pace.

Melania cerceta încântată zidurile, fiecare ungher.

— Frumoasă construcţie! Solidă, în orice caz. Întotdeauna mi-au plăcut zidurile groase. Îţi dau sentimentul de siguranţă. Chicoti: Ştiţi, la cutremurul din 1940, mă aflam sub duş şi, deodată, peretele s-a prăbuşit. Vă daţi seama ce situaţie penibilă, pe trotuarul de vizavi se afla cu totul întâmplător o armată de pompieri.

— Asta nu se mai drege, murmură Libelula.

Subofiţerul de pază aduse o cană, o lingură şi un castron din care ieşeau aburi. Melania se ridică prevenitoare.

— Vă mulţumesc. Sunteţi extrem de

ospitalier. Pentru moment, nu vă pot fi îndeajuns de recunoscătoare, dar nădăjduiesc că n-o să-mi refuzaţi invitaţia la o ceaşcă bună de ceai şi câteva prăjiturele uscate, cu gem de mure. Vă aştept mâine seară, împreună cu doamnele...

Bărbatul o fixă la fel de impenetrabil. După ce auzi zăvorul, Libelula se aşeză turceşte.

— Dumneata ştii ce-i aia puşcărie? Ai auzit vreodată vorba asta?

— Fireşte! Melania îşi ţuguie buzele ofensată. Drept cine mă luaţi? Sunt o femeie în vârstă, chiar dacă uneori par mult mai tânără.

Olga Tudor se săltă în capul oaselor.

— Isprăviţi cu fleacurile! De ce te-au reţinut?

— Nu înţeleg, clipi Melania, cu mine vorbiţi?

— Cu dumneata.

— E straniu, dar probabil că nu m-am exprimat îndeajuns de clar. Nimeni nu m-a reţinut, nu-mi amintesc să-mi fi spus cineva vreodată "mai rămâi", deşi am participat la nenumărate petreceri...

Libelula chicoti.

— Atunci ce naiba cauţi aici? Ai venit în week-end?

— Dar v-am explicat! Melania părea picată din lună. Mă aflu într-o simplă vizită. Domnul acela simpatic pentru care am semnat o grămadă de hârtii, m-a rugat să-l aştept şi am fost

condusă în... În sfârşit, în apartamentul dumneavoastră. Ştiţi ce cred eu? Cred că anticamera dumnealui era arhiplină şi i-a părut rău să rămân în picioare.

Olga Tudor îşi întinse părul după urechi cu o mişcare nervoasă. Întrebă cu glas răguşit:

— Ia stai! Ce fel de hârtii ai semnat?

— Doamne Sfinte, o sumedenie! Credeam că n-am să isprăvesc niciodată. Nu prea-mi place să scriu. După mine, telefonul e o invenţie grozavă. Te scuteşte de toc şi hârtie. O prietenă de-a mea din Detroit, care călătoreşte foarte mult de când a uitat să-şi plătească impozitele, m-a asigurat că americanii au un gen de ilustrate cu

zece sau douăsprezece texte: Mă simt excelent, sau nu mă simt excelent, mă plictisesc, sau mă distrez grozav etc. Expeditorul n-are decât să bifeze formula care-i place. Grozav de practic, trebuie să recunoaşteţi.

— Ai citit ce-ai semnat? întrebă Olga Tudor.

— Nu. Eram amândoi prea grăbiţi ca să ne pierdem timpul şi, ca să fiu sinceră, nu-mi place să pun ochelarii când în aceeaşi încăpere se află un domn, sau mai mulţi, bineînţeles.

— E măreaţă! conchise Libelula. Dacă vedeam aşa ceva la cinema, nu credeam!

Melania îşi scutură buclele, privind-o candid. Improviză la iuţeală:

— Domnişoara Libelula are dreptate. E atât de caraghioasă toată povestea! Închipuiţi-vă ce mi s-a întâmplat! Ieri, când am vrut să-mi scutur aşternutul — fac operaţia asta foarte des, cel puţin o dată la şase luni — am găsit sub saltea un topor murdar de sânge.

— Sânge?!

— Hopa! exclamă Libelula.

— Aşa mi s-a părut Am dat şi peste o cutie cu bijuterii. Tocmai mă gândeam să anunţ administratorul blocului, oh, o persoană foarte distinsă, până anul trecut a fost agent de circulaţie, vă daţi seama... Mi-a explicat de ce preferă maiourile chinezeşti şi indispensabilii de flanel. Are mult spirit gospodăresc.

Libelula o întrerupse nerăbdătoare:

— Asculta, bambina, lasă izmana administratorului! Ai pus mâna pe topor şi casetă?

— Dar bineînţeles! Împrăştiasem bijuteriile pe masă ca să văd despre ce e vorba, când a sunat la uşă domnul acela simpatic de la Miliţie, despre care v-am mai pomenit. Semănau grozav cu cele purtate de sora mea vitregă, cel puţin colierul era identic. Deşi nu ne agreăm, şi eu şi ea am preferat întotdeauna lucrurile autentice. N-am folosit în bucătăria mea un singur gram de margarină, vă dau cuvântul meu de onoare, cât despre celofibra născocită în timpul războiului, ah nu, mulţumesc, era de ajuns să mă gândesc că m-ar putea

prinde ploaia!

Îşi azvârli capul cu mândrie pe spate, "uite ce fel de femeie sunt eu", cercetând încântată figurile celor două femei.

— Ce ţi-a spus anchetatorul? întrebă Olga Tudor.

— Care anchetator?

— Tipul picat pe neaşteptate.

— Care tip?

Libelula se hlizi.

— "Domnul acela simpatic de la Miliţie."

— Oh, nu mare lucru. Cred, în sfârşit... Cred că vorbea cam fără noimă. Nu orice bărbat e în stare să-şi adune gândurile. Mi-a pus o mulţime de întrebări caraghioase. De exemplu, unde

am fost între orele şapte şi nouă. Bineînţeles că la cinema. Nu mi-am amintit filmul, nici nu vă închipuiţi cât de repede sunt în stare să uit, şi amănuntul acesta l-a făcut, cum să vă spun... să se bosumfle. Pe urmă, a început să-mi înşire bazaconii despre o amprentă. Pretindea că în odaia surorii mele vitrege ar fi găsit urma pantofului meu. Ştiţi, ţin grozav de mult la escarpenii de atlas. Din acest moment am renunţat să mai pricep ceva.

Olga Tudor oftă. Libelula îşi trecu degetele prin cârlionţii mătăsoşi.

— Scârboasă festă!

— Nu sunt sigură că am înţeles ce aţi vrut să spuneţi, miorlăi Melania, ciupindu-şi uşor urechea. Tinerii de azi

întrebuinţează o grămadă de cuvinte noi.

Olga Tudor interveni brutal:

— Cineva a omorât-o pe sora dumitale. A aranjat însă lucrurile în aşa fel, încât să se creadă că eşti vinovată de moartea ei.

— Că tu eşti ucigaşa, preciză Libelula, ai înţeles?

Ochii albaştri ai Melaniei se rotunjiră. Expresia de uimire buimacă era perfectă.

— Doamne! De unde scoateţi poveştile acestea? De ce s-o omor pe Eugenia? Desigur, noi nu ne-am înţeles aşa cum ai fi avut dreptul să te aştepţi din partea unor rude atât de apropiate — în ziua când m-am căsătorit mi-a strecurat un purgativ extrem de puternic

în paharul de şampanie, şi vă daţi seama... Dar ăsta nu-i un motiv ca cineva s-o ucidă. Şi de ce să dea vina pe mine? În definitiv, n-am emis nici o singură pretenţie când toate bijuteriile familiei i-au fost dăruite ei. Nici dumneavoastră n-aţi fi în stare să mi-o explicaţi, pun rămăşag.

Libelula, edificată, se întinse în aşternut. Rămase cu mâinile deasupra păturii cenuşii.

— Roagă-te lui Dumnezeu, bambina, să te aibă în paza Lui! Îşi ridică bărbia, încercând s-o vadă pe Olga Tudor. Te-ai prins cum a lucrat-o măgarul? I-a vârât sub saltea marfa şi arma crimei şi i-a plimbat pantoful în garsoniera victimei. Aş vrea să cunosc

şi eu avocatul ăla în stare s-o scoată din rahat. L-aş angaja cu anul.

Olga Tudor privea în gol. Pe figura frumoasă se citea asprime, energie şi o înverşunare ciudată. "Îţi dai seama din capul locului", îşi zise Melania, "că viaţa nu a fost blândă cu ea. Dar şi azi e tot atât de puternică, de viguroasă, ca un stejar peste care au trecut nenumărate ierni."

Declară cu glas feciorelnic, trăgând un fir de stofă destrămat:

— Cu cât mă gândesc mai mult la afirmaţiile dumneavoastră, cu atât mă încredinţez că ele nu sunt temeinice. Asemenea lucruri nu se petrec între persoane bine crescute. Trebuie să ştiţi că sora mea, şi eu de asemenea, ne-am

bucurat de o educaţie îngrijită. Tata a fost hingher, iar străbunica mamei întreţinea legături foarte apropiate cu Terente.

— Dacă mi-ar fi spus cineva că sunt contemporană cu o oaie ca asta, aş fi râs o săptămână, observă Libelula. Nu-ţi cade deloc fisa, madam?

Melania zâmbi incert, dând să se înţeleagă că nu-i familiarizată cu expresia. Olga Tudor se întinse pe spate. Suflă obosită:

— Hai să ne culcăm.

Melania asculta respiraţia regulată a Libelulei, surâzând cu blândeţe. "Somnul unui om tânăr... Oricine l-ar

deosebi, într-o odaie cu zece inşi care dorm, ciulind doar urechea. Somnul din care te trezeşti cu obraji proaspeţi şi albul ochiului strălucitor şi umed, şi buze fragede... Ţi-a făcut o impresie bună fetiţa asta, draga mea. E plină de temperament, isteaţă şi spontană. Păcat că nu a avut posibilitatea să evolueze altfel... Da, ai dreptate, Mirciulică îţi lipseşte neaşteptat de mult. Acum v-aţi fi distrat ghicind ce profesiune are domnişoara Libelula. Fiecare aţi fi încercat de trei ori. Şi tot de trei ori tu ai fi răspuns: hoaţă de buzunare. Ai înţeles, sunt sigură, că nu-i pentru prima oară arestată, ceea ce dovedeşte că ar trebui să-şi perfecţioneze stilul. Doamna Tudor nu-i seamănă deloc. E sumbră, înăsprită,

şi o frământă ceva, după cum am mai discutat. Chiar şi somnul acesta neliniştit o trădează, căci n-ai să-mi spui, draga mea, că are coşmaruri din pricina unei cine prea copioase. Ar însemna să fii cu totul lipsită de simţul realităţii. Şi acum, te rog, concentrează-te asupra doamnei Tudor."

Olga Tudor deschise ochii. Melania stătea pe marginea patului cu picioarele atârnând în aer, exact în aceeaşi poziţie în care o lăsase în urmă cu două ceasuri. Părea să aştepte ceva.

— De ce nu te culci?

Melania Lupu dădu din cap scâncind:

— Nu pot să dorm decât în patul meu. Acesta-i motivul pentru care mă hotărăsc foarte greu să plec la băi. Şi nu am nici pijama — dacă n-am pijamaua mea cu iepuraşi, s-a terminat! — şi mi-am amintit că n-am udat florile. Cresc un ficus, un cactus şi două ciclame. Fac foarte frumos pe radio. Înviorează toată casa. Oftă: Am pierdut şi filmul. Mă întreb dacă îmi vor restitui banii pe bilet; în fond, nu l-am folosit.

Auzi iar suspinul Olgăi Tudor şi pocnetul sec, caracteristic degetelor date peste cap. "E nervoasă şi îngrijorată. Totuşi, neliniştea ei e, cum să-ţi spun, Melania, da, bănuiesc că ai găsit cuvântul, e specială. Dacă te înşeli, îţi dau cuvântul meu de onoare că nu-ţi voi

îngădui timp de şase luni un singur marţipan. Te conjur, draga mea, fii atentă."

Declară după o pauză:

— Cred că a uitat.

Olga Tudor îi aruncă o privire goală.

— Cine?

— Domnul acela simpatic de la Miliţie. Când am părăsit biroul dumnealui, părea foarte prins de treburi şi a uitat că-l aştept. Sunt încredinţată că aşa e.

— Probabil, rosti fără convingere Olga Tudor. Încearcă să dormi. Mâine dimineaţă îşi va aminti cu siguranţă.

Melania îi zâmbi recunoscătoare.

— Oricine îşi poate da seama de

acest amănunt. Voi dormi o oră, dar înainte va trebui să-mi fac rugăciunea.

Se lăsă în genunchi, sprijinindu-şi mâinile împreunate de marginea patului.

— Înger, îngeraşul meu, / Ce mi te-a dat Dumnezeu, / Toată ziua fii cu mine / Şi mă învaţă să fac bine. / Eu sunt mică, / Fă-mă mare, / Eu sunt slabă...

În încăperea sordidă, glasul suav al Melaniei Lupu înşira mătănii de argint, aducea suflu proaspăt de pruni şi caişi în floare, înfiora amintiri rămase într-o odăiţă cu pereţi roz, un elefant de lână portocaliu şi un penar din lemn cu despărţiturile rupte şi pătate de cerneală. Olga Tudor îşi muşcă buzele, foindu-se în aşternut.

Rupsese bileţelul găsit în WC-ul din arestul Miliţiei, păstrând pastila, o capsulă de plastic minusculă. O ascunsese în ureche, sub şuviţele de păr cărunt. Expeditorul — "un prieten" — lăsa să se înţeleagă că acţionează în numele lui George şi-i propunea evadarea. Prima mână de ajutor întinsă de George în patruzeci şi cinci de ani...

Olga Tudor îşi înfăşură strâns trupul în pătura grea. Îl cunoscuse la şaptesprezece ani. Una din acele cunoştinţe care stârnesc zâmbetul şi despre care familia, prietenii pomenesc până la capătul zilelor. Intră la rubrica surprizele destinului şi în colecţia de senzaţii a unor indivizi complet străini

de protagoniştii evenimentului.

Filmul cu Michèle Morgan şi Maurice Chevalier rula la Trianon. Biletele le avea "marele ei flirt", o expresie folosită cu voluptate de liceenele anilor '30. Aştepta de un sfert de oră şi începuse să-şi piardă răbdarea. La câţiva paşi de ea, un tânăr brun îşi consulta mereu ceasul. Când îi întâlni privirea, zâmbi amuzat. Faptul că individul o surprindea într-o situaţie penibilă o scotea din sărite. Se apropiase cu îndrăzneala lui caracteristică, îndrăzneală ce n-avea să-l părăsească niciodată, îndrăzneala care zdrobeşte mulţimea şi asigură succesul în cariera marelui aventurier.

— Domnişoară...

Îl măsurase cu dispreţ calculat, din cap până-n picioare, retezându-i-o scurt:

— Aştept pe cineva.

— Şi eu.

— Ce coincidenţă!

— Fără îndoială. Am fost uitaţi amândoi. Cred că am putea vedea filmul împreună.

— Prefer să aştept.

O luase de braţ hotărât, zâmbindu-i în acelaşi timp fermecător.

— Nu merită, pe cuvântul meu. Şi când îl vezi, să-l tragi de urechi.

Nu-l mai văzuse. Din aceeaşi seară simţise că s-a îndrăgostit până peste cap de George.

"Curios", gândi Olga Tudor, "e că a acceptat să se însoare. Eu eram destul de

ameţită ca să mă culc cu el oricum. Familia, în sensul domestic al cuvântului, n-avea pentru George nici un fel de semnificaţie. N-a cumpărat în viaţa lui un singur obiect pentru casă, n-am încercat niciodată deliciile logodnicei sau ale tinerei căsătorite care, de braţ cu bărbatu-său, alege covorul pentru salon, lustra din sufragerie. Habar n-avea ce culoare au măcar..."

În aproape zece ani — calculul acesta îl făcuse în nenumărate rânduri — petrecuseră împreună, socotite zi cu zi, unsprezece luni. Când se întorcea, nu dădea explicaţii. Uneori, scăpa amănunte de un exotism nebun. O afacere ratată în Islanda, călătorii în

Pacific, Costa Rica, o comoară...

— Mi-ar face plăcere să te însoţesc.

— Şi mie. Rândul viitor plecăm împreună.

Părăsise Bucureştiul hărţuit de poliţie, noaptea, cu o motocicletă. Rucsacul atârna greu, din cauza podoabelor acelea ciudate. George pomenea mereu de un tezaur al piraţilor, însă Olga nu ştiuse niciodată adevărul, deşi îşi dăduse seama de valoarea lor. Rubine enorme, smaralde cât migdala înfipte în paftale şi capete de tigri, cercei lungi ca nişte candelabre cu perle, şi ametiste, şi alexandrite, brăţări, colane grele, ciorchini grei din granate şi peruzele şi lapislazuli şi...

Pusese mâna pe şaua de piele.

— Ia-mă cu tine, George.

— Doi oameni care trec frontiera clandestin au mai puţine şanse decât unul singur. Te chem imediat ce se liniştesc lucrurile.

— Minţi, George! începuse să râdă.

— Nu fi bleagă! Eşti singura femeie care a contat vreodată pentru mine. Dovadă, ţi-am încredinţat *Madona*. Ai grijă de ea.

Olga se uită la becul care lumina gălbui celula. Pâlpâia slab şi femeia avu sentimentul că e gata să se stingă.

Madona! În toate cărţile poştale, expediate din Amsterdam, Nisa sau Hong-Kong, îi amintea de "dama

blondă". După fuga lui îi schimbase ascunzătoarea. Nimănui pe lume nu i-ar fi trecut prin gând s-o caute acolo... De aceea îi propunea să evadeze. George voia *Madona.*

"Ei bine, n-o vei avea!"

Melania, simulând o respiraţie uşoară şi regulată, o privea printre gene.

"Oare ce o frământă? Recunoaşte, fetiţo, că eşti din cale afară de curioasă s-o afli."

La şase şi jumătate dimineaţa, subofiţerul de pază le aduse trei căni fumegânde şi trei bucăţi groase de pâine.

Melania cercetă curioasă conţinutul ceştii şi exclamă dezamăgită:

— Pot afirma înainte de a-l gusta că acest ceai nu este preparat cum trebuie. I se adresă subofiţerului aiurit: Am să vă spun un secret, domnule. Când apa clocoteşte, presari înăuntru, presari, nu azvârli dintr-o dată, reţineţi, vă rog, o linguriţă de ceai chinezesc, laşi să clocotească un minut şi numai după aceea adaugi, atâta cât poţi strânge între degete, ceai verde indian. După trei minute şi jumătate, se serveşte, dar nu în pahare, ci în ceaşcă de porţelan pentru a-i concentra aroma şi culoarea. O bunătate, vă asigur.

Libelula începu să chicotească. Bărbatul se scărpină uluit după ureche,

mutându-se de pe un picior pe celălalt. Bătrânei i se păru că descifrează în toate astea un semn de încurajare şi continuă senină:

— Se poate consuma cu biscuiţi săraţi, dar eu prefer brioşele calde cu unt şi dulceaţă de fragi.

Omul clătină din cap, păru să-şi amintească brusc că are familie şi ieşi de-a-ndăratelea din celulă.

— Nu cred să fi reţinut mare lucru, suspină Melania trecându-şi degetele prin buclele de la ceafă. Şi e de ajuns să uiţi cel mai mic amănunt ca să strici totul.

— Aş da mult, râse Libelula, să fim împreună când...

Se auzi din nou zăvorul. Melania se

ridică în picioare cu obrajii îmbujoraţi.

— Cu siguranţă domnul acela amabil de la Miliţie şi-a amintit că-l aştept. N-am să uit să pun un cuvânt bun şi pentru dumneavoastră.

Subofiţerul de pază îi făcu semn Libelulei. Era chemată la interogatoriu. Sângele fugi de pe chipul Melaniei.

— Sunteţi sigur că nu pe mine m-a invitat?

— Cine?

— Domnul acela simpatic care m-a însoţit. Vă rog să-i spuneţi că nu obişnuiesc să insist, presupun că-i foarte ocupat, dar credeţi-mă, mi se usucă ciclamele.

Paznicul se holbă.

— Ce ciclame?

— Roşii. Le-am primit de la Şerbănică, soţul prietenei mele Florence, la aniversarea lui Mirciulică. Explică: Mirciulică e motanul meu, cel mai inteligent exemplar din cartier.

Omul în uniformă închise uşa suspect de repede.

— Fumezi? o întrebă Olga Tudor.

"E epuizată, dar în mod evident calmă", observă Melania. "Asta înseamnă că a izbutit să ia o hotărâre."

— N-am încercat. Mi-a fost teamă că-mi dă un aer prea... independent.

Glasul îi tremura ca şi cum ar fi făcut eforturi să vorbească. Olga Tudor avu impresia că e gata să plângă. Trase

câteva fumuri fără să spună nimic. Se uită la zidul văruit pe care cineva zgâriase cu lingura: *12.V.73 — Traian Săpunelu...* Individului i se păruse probabil că ajunsese într-un punct turistic interesant.

Pe obrazul Melaniei scăpă o lacrimă.

— Adevărul e, scânci, că nu ştiu ce să mai cred. Aştept de paisprezece ore şi fusese vorba doar de una sau două. Aşa, poate să mă mai uite o săptămână!

— De, spuse Olga Tudor cu bărbia sprijinită în palmă, e posibil.

— Dumneavoastră ce mă sfătuiţi?

Olga întoarse capul. "Trebuie să fie cam de aceeaşi vârstă cu mine. O nenorocită slabă de minte vârâtă în

bucluc de nişte şnapani."

Îi veni pe neaşteptate o idee. Se uită la bătrână cu ochi strălucitori: "La urma urmelor, de ce nu?"

— Dacă vrei, şopti cu voce şuierătoare, poţi scăpa chiar azi. Se întoarse cu spatele spre uşă şi scoase capsula din ureche.

— Dar bineînţeles că vreau, bâlbâi Melania. Numai că nu ştiu cum să procedez. Domnul acela amabil...

— Dă-l dracului! Avem puţin timp la dispoziţie. Înghiţi pilula asta şi într-o jumătate de oră faci febră mare. Aici n-au decât infirmerie. Te vor transporta la spital. Pe drum vei fi eliberată, totul e aranjat dinainte.

Melania coborî pleoapele,

ascunzându-şi satisfacţia.

"Te felicit, draga mea, nu te-ai înşelat. Vasăzică asta era... O ocazie nebănuită. Hm, fii sigură că nu o face de dragul tău. Încă nu-mi dau seama despre ce poate fi vorba. O farsă nostimă sau... Deocamdată-i greu de ghicit. Ar fi in-te-re-sant să afli însă de ce nu profită ea însăşi de această posibilitate. Ai grijă, Melania, nu te pripi."

— Dacă înţeleg bine, dumneavoastră vorbiţi despre o evadare, nu-i aşa? Am văzut un film. Doi tineri, unul negru şi unul alb, fugeau printr-o pădure legaţi de un lanţ. Să vedeţi cum a fost! Mergeau amândoi într-o maşină şi deodată...

Olga Tudor scrâşni:

— Trebuie să te hotărăşti repede.

— Nu sunt sigură că e politicos...

— Ce anume?

— De vreme ce i-am făgăduit domnului acela amabil de la Miliţie că-l aştept... Ştiţi, n-aş vrea să-l dezamăgesc.

— Dimpotrivă! Îi faci o surpriză. Cum ajungi acasă, îi dai un telefon şi o să râdeţi grozav.

— O glumă, vasăzică... Ce idee neaşteptată! se veseli bătrâna, bătând din palme. Dar nu am numărul dumnealui.

— Îl ceri la informaţii.

Privirile Olgăi Tudor scăpărau. "O să se bucure al dracului George! Atâta aş vrea! Să-i văd faţa când o să dea ochi cu cretina asta... Nu, iubitule! N-o să ai *Madona!* Am să-mi fac anul de puşcărie,

dar în tine o să crape fierea."

— Ce spui? Încerci? Domnul de la Miliţie va fi încântat.

Melania îşi înghiţi surâsul. "Mă întreb realmente pe cine trebuie să încânte povestea asta..."

— Da...

Îşi muşcă buzele. "Nu te grăbi, Melania, femeia nu-i deloc proastă."

— Ce-ar fi s-o împărţim în două? Ne-am distra straşnic împreună.

— Împărţită îşi pierde efectul. Ei?

— Am multă încredere în dumneavoastră. Cred, cred că voi lua pastila aceea drăgălaşă.

Când Libelula se întoarse, o găsi pe Melania întinsă în aşternut. Obrajii Olgăi Tudor dogoreau de o satisfacţie

suspectă.

— Ce-i cu dumneata? S-ar zice că ai primit o decoraţie.

— Îmi plac decoraţiile, ciripi Melania. Soţul meu, colonelul, avea o cutie întreagă. Uneori mi le agăţam şi eu şi atunci mă credeam generalul Suvorov.

Îi era din ce în ce mai frig şi simţea că-şi pierde cunoştinţa. "Doamne, numai de n-aş vorbi în delir..."

— N-am întâlnit încă pe cineva mai scrântit, spuse Libelula.

Olga Tudor trase adânc aer în piept.

— Îi e rău. Trebuie să anunţăm garda.

CAPITOLUL V
O SURPRIZĂ PENTRU MAIORUL CRISTESCU

Şoferul ambulanţei aprinse faza mare.

— Infectă ceaţă! Să vezi accidente azi...

— Acum o oră, spuse miliţianul, s-a ciocnit un camion cu o Dacie.

— Unde?

— Pe Ilie Pintilie. Turismul intrase în depăşire şi n-a văzut tramvaiul. Ăla s-a speriat...

Melania Lupu, întinsă pe targă, le auzea vag glasurile. Parcă veneau din altă odaie. Tânărul în halat alb, asistent

medical sau poate medic, se uita pe fereastră. Răsucea o ţigară între degete fără s-o aprindă. Pe buzunarul de la piept erau brodate cu albastru câteva litere pe care bătrâna nu le putea desluşi. Miliţianul întoarse capul.

— Cum se simte?

— Abia respiră. E prăbuşită rău. Şoferul începu să râdă.

— Aveam o babă în sat, una Lisaveta. Cei mai ai dracului mardeiaşi nu-i dădeau atât de lucru şefului de post ca aia. Albise omul de răul ei! Fura, descânta, aiurea muierile cu bobii...

Un surâs înflori buzele Melaniei. "Prima victorie, draga mea..."

*

Ned îşi privi ceasul. În zece minute se va ivi ambulanţa. Calculase timpul parcurgând itinerarul în aceeaşi dimineaţă.

O femeie tânără cu un căţel în lesă intră într-o curte. Mirel Nicolaescu se apropie.

— Ce zici, şefule, nu-i dăm drumul?

Morton înclină scurt capul. Întinse pistoletul, ochind becul care se balansa pe cablu. Se auzi un şuierat uşor, apoi cioburile de sticlă risipindu-se pe caldarâm. Nicolaescu rânji.

— Ca-n Texas!

Englezul îi făcu semn balerinului. Tolea îşi muşcă buzele până la sânge.

Nu-şi putea stăpâni mâinile. Avea sentimentul că vor s-o ia la goană. Smulse pălăria din capul lui Nicolaescu, azvârlind-o în mijlocul străzii.

— Calm, suflă Ned întinzându-i plosca deşurubată.

Tolea răsturnă lichidul roşu, vâscos, pe obrajii şi hainele economistului. Nicolaescu se strâmbă.

— Ţoalele mi le plătiţi, băieţi!

Ned privea încordat spre capătul străzii, ţinând manşeta ridicată deasupra ceasului-cronometru.

— Acum!

Mirel Nicolaescu părăsi fără chef trotuarul. După câţiva paşi, se opri uitându-se în jur. Se culcă pe asfalt de-a curmezişul.

— Poate dă dracului ăla peste mine!

Două faruri puternice ţâşniră brusc, măturând întunericul de pe stradă.

Şoferul frână.

— Ei drăcie! Un accident. Sanitarul luă mâna lui Nicolaescu.

— Trăieşte. Apucă-l de picioare. Ai grijă... Nu trebuie zguduit

— Fii liniştit. Eu pe porcii ăştia care se cară şi te lasă în mijlocul drumului, după ce te-au aranjat, i-aş spânzura! Zdravăn bărbat! Trage la vreo sută de kile...

În aceeaşi clipă, miliţianul simţi o lovitură surdă în ceafă. Încercă să se

agaţe de portieră. Înainte de a-şi pierde cunoştinţa, văzu trupul şoferului întins pe caldarâm. Sanitarul primi lovitura în tâmplă.

— Ce facem cu ăştia? întrebă Tolea.

— Rămân aici.

Morton urcă la volanul ambulanţei şi apăsă pe accelerator. Melania crăpă încet pleoapele.

"Sunt trei bărbaţi, draga mea, complet străini pentru tine. Fireşte, căci n-ai circulat niciodată printre apaşi. O doamnă în vârstă de la Brăila, care croşeta doar cu lână albastră, afirma că au mult pitoresc..."

*

Maiorul Cristescu se simţea literalmente în vacanţă. Văzuse două filme de dimineaţă, hoinărise pe Calea Victoriei şi dejunase admirabil la Continental. Nu era un gurmand, dar îi făcea plăcere o masă îngrijită, într-un cadru mai puţin obişnuit. Serviciul de condimente, sosierele, meniul corect ortografiat, florile, denumirile excentrice — *şalău à la Victor Hugo cu sos bearnez* — îi dădeau o senzaţie secretă de aventură. *"Clătite cu jeleu Bruxelles,* pe cuvântul meu, sună grozav!" Maiorul fu mai puţin fermecat după ce le consumă, în schimb savură din plin satisfacţia de a folosi şervetele de pânză. Nevastă-sa avea vreo

douăsprezece, dar nu le folosea decât în ocazii extraordinare. De pildă, când primea vizita unor oameni străini şi de obicei indiferenţi maiorului, pe care ţinea să-i epateze. Cu acelaşi prilej scotea din vitrină paharele de cristal şi ceştile din porţelan chinezesc. Le manevra însă cu atâta spaimă gospodărească, urmărea atât de aprig mişcarea fiecărei piese pe faţa de masă, încât nenorociţii nu mai îndrăzneau să le ia în mână.

Cristescu, plictisit, se consola cu ideea că probabil oaspeţii procedează la fel la ei acasă. Ce i se părea însă cel mai ciudat, şi aici nu putea descifra cu nici un preţ logica nevesti-sii, era faptul că la a doua vizită, comorile acelea nu

mai părăseau vitrina. Atunci, şervetele de hârtie şi paharele ieftine cumpărate cu duzina pe Lipscani deveneau destul de bune pentru musafiri.

La şase se întorsese acasă într-o dispoziţie minunată. Făcuse o baie şi, după ce răsfoise programul TV, luase din bibliotecă o carte la întâmplare. Era singur, înfăşurat în pledul favorit, galben, cu firul lung, aparatul de radio torcea în surdină şi se simţea fericit.

"...En garde! D'Artagnan trase spada. Într-o clipă, Porthos şi Aramis ajunseră lângă el. De ajuns, copii! strigă Contele de Tréville..."

Maiorul îşi ridică ochii de pe pagină. Citise cartea într-o vară, în scurtele răgazuri pe care i le îngăduise o

corigenţă la chimie. Avea cincisprezece ani şi toate fotografiile lui Judy Garland...

Întinse mâna după receptor. Îl suna probabil nevastă-sa de la Piteşti. Îşi luase o săptămână vacanţă şi maiorul spera din tot sufletul că n-o să se certe prea curând cu soră-sa. Recunoscu surprins şi cu o zvâcnire de satisfacţie glasul colonelului Nasta.

— Eşti singur?

— Da.

— Unde te afli?

Cristescu ridică surprins din umeri.

— Lângă aparat.

— Trage scaunul şi aşază-te. Valeriană ai în casă?

— Ce s-a întâmplat? Se întoarce

nevastă-mea?

— Nu sunt eu ăla care să dea veşti proaste.

— Atunci?

Vocea colonelului bubui ca un clopot:

— Melania Lupu a evadat.

*

Ambulanţa opri în faţa locuinţei puse la dispoziţie de către balerin. Englezul şi Mirel Nicolaescu o transportară pe Melania. Tolea urcă la volan.

— Abandoneaz-o iute şi cât mai departe, suflă Ned. În orice caz, în afara cartierului.

Economistul apăsă pe butonul ascensorului rânjind.

— Îţi închipui că sticleţii or să scotocească fiecare casă?

— Fiecare centimetru de pământ.

— Hai să fim serioşi!

Morton surâse. Lucra cu ageamii. Şi o sută de metri aveau importanţa lor acuma.

— Poliţia ştie că n-am avut posibilitatea să ajungem prea departe. Ştie, de asemenea, că nu vom îndrăzni să oprim primul taxi cu o bolnavă şi cu dumneata astfel machiat. Cronometrând timpul necesar pentru parcurgerea drumului între locul accidentului şi locul unde vor găsi ambulanţa, vor fixa o medie ipotetică — mijlocul itinerarului.

— Oxford? întrebă Nicolaescu.

— Nu, Sing-Sing. Din acest punct, vor trasa pe hartă cercuri concentrice. Într-unul din cercuri se situează obligatoriu sediul nostru. Peste un ceas, întreg perimetrul va musti de agenţi.

Economistul trimise un bobârnac caracteristic pălăriei pentru a o lăsa pe ceafă.

— Eu aş raţiona altfel. Că, de pildă, din ambulanţă ne-am transbordat în maşina unui complice care aştepta la locul convenit.

— Transferul unui tip însângerat şi al unei doamne în vârstă, evident bolnavă, dintr-o ambulanţă într-un turism ar atrage atenţia. Nu-mi permit să cred că au ajuns la concluzii jignitoare

despre noi. *Hello,* Emilia! Totul e în ordine?

Fata îi aştepta cu uşa deschisă. Era palidă.

— V-am văzut pe geam. Nu-mi vine să cred că aţi reuşit.

Închise repede în urma lor. Simţi pornirea instinctivă de a pune şi zăvorul. Întrebă, încercând să-şi stăpânească nervozitatea:

— Mai trăieşte? După cum arată...

— Nu-ţi fă griji, surâse Ned.

Vehicula o linişte odihnitoare, dădea senzaţia că jucase bridge toată seara la clubul milionarilor londonezi.

— Dă-le băieţilor ceva de băut.

— Cum a mers?

— Ca-n Mannix, spuse Nicolaescu.

O clipă am crezut că-s în Frisco, pe cinstea mea! Se îndreptă spre baie aruncând din mers lui Morton: Eşti bun, coane!

Emilia umplu paharele. Mâna îi tremura.

— N-ai nici un motiv să fii neliniştită, spuse englezul zâmbindu-i cald.

— Aş vrea să-l văd şi pe Tolea aici.

*

Nicolaescu ieşi din baie cu un pachet sub braţ. Se spălase şi îşi schimbase hainele. Întâlni privirea înceţoşată a Melaniei Lupu şi exclamă

jovial:

— Sărut mâinile! Ce mai faceţi?

— Bună seara. Cred... cred că nu mă simt chiar atât de bine.

Părea mai şubredă decât oricând, palidă şi cu trupul mic pierdut în fotoliul adânc.

"Ce echipă ciudată, draga mea! Un domn englez, cu figură aristocratică, o mutră de Carul cu Bere şi o fată bătrână. E de ajuns să-i vezi punctele negre de pe nas şi gulerul bluzei ca să-ţi dai seama de aceasta. Ai grijă, Melania, nici unul dintre ei nu este nătâng."

— Vă veţi reveni în curând, spuse Ned.

— Sper. Numai că acum... sunt atât de zăpăcită! Nu, mulţumesc, nu beau

nimic în afară de vin tonic, căci doctorul m-a găsit mult prea anemică. Aş mânca însă o bomboană, deşi seara prefer orezul cu lapte.

Cei trei îşi azvârliră priviri iuţi. Mirel Nicolaescu începu să râdă. Îşi împleti degetele peste pântecele mare, pregătindu-se să savureze un spectacol interesant.

— Îmi place! Orez cu lapte, un iepuraş şi oliţa de noapte. *Good night, baby!*

Ned îşi strânse buzele. "Elefantul ăsta se crede spiritual." Strecură o privire ascuţită bătrânei. Avea figura ofilită, dar încă gingaşă, un surâs eteric, trupul zvelt. În tinereţe fusese probabil ceea ce se numeşte genul bibelou.

Atitudinea ei îl deruta. Dădea impresia că nu sesizează situaţia. Se aşeză alături, azvârlind în joc tot farmecul de care dispunea.

— Vin din partea soţului dumneavoastră, George Popa.

"Doamna aceea se numea Olga Tudor, draga mea. Nici gând să te înşeli. Înseamnă că sunt divorţaţi. Nu te avânta, Melania! Orice cuvânt te poate trăda şi nu-i încă momentul să le spui cum te cheamă. Recunoaşte sincer, mori de cu-rio-zi-ta-te să afli ce voiau să obţină de la Olga Tudor."

Surâse stângaci:

— Oh, într-adevăr... E frumos din partea lui că s-a gândit la mine. Ce face George? Mai suferă şi azi de colită?

Mereu am fost îngrijorată pentru stomacul lui. N-am văzut încă pe nimeni înghiţind atâta muştar şi sos tartar. Servanta noastră umplea sosierele de două ori pe zi şi nu înceta să se mire.

Ned o cercetă descumpănit. Nu ştia ce să spună.

— Natural... Oricine s-ar fi mirat.

— Dumneavoastră, suspină Melania, ca prieten, n-ar trebui să i-o îngăduiţi.

— Ce anume?

— Să înghită atâta muştar şi sos tartar.

Mirel Nicolaescu emise trei hohote ostentative de râs. Ned şuieră:

— Ce-ar fi să-ţi continui gargara în baie?

— Lăsaţi-l să râdă, interveni senină Melania Lupu. Sunt obişnuită.

— Poftim?!

— Adevărul e că eu am mult umor şi oamenii nu se pot stăpâni în prezenţa mea. E de ajuns să spun un singur cuvânt pentru ca ei să se prăpădească de râs. Atitudinea aceasta nu mă jigneşte deloc.

Englezul respiră adânc şi îşi îndreptă spinarea. Se uită la Emilia Plopeanu. O fixa pe bătrână cu o expresie impenetrabilă. Economistul oscila între stupoare şi amuzamentul gras. Se auziră câteva bătăi în uşă şi Emilia se repezi să deschidă.

— Aşteptaţi musafiri? întrebă Melania.

— O persoană care a participat la

evadarea dumneavoastră, sublinie Ned, încercând să readucă discuţia pe făgaşuri normale.

— Oh, ce drăguţ.

— Evadare pusă la cale de...

— Dar am înţeles, îl întrerupse bătrâna. George n-a încetat o singură clipă să se gândească la mine. Am simţit lucrul acesta mereu şi nu m-a lăsat indiferentă.

Vlăduţ Tolea irupse în odaie. Era emoţionat, obrajii îi ardeau. Ned îi zâmbi.

— A mers bine, nu? Se poate constata pe figura dumitale.

— Unde ai lăsat-o? întrebă Mirel Nicolaescu.

— Lângă Facultatea de Medicină.

L-am luat după aia pe 118 până la Favorit. De-acolo am venit cu un Getax.

— Bravo, bărbate, ai stofă!

Melania Lupu îi întinse mâna cu o mişcare spontană, plină de farmec.

— Am aflat ce-aţi făcut pentru mine. Vă sunt foarte recunoscătoare, domnule!

Balerinul o privi fâstâcit. "Un gigolo micuţ, draga mea", gândi Melania Lupu dând amabilă din cap. "Nici dumnealui nu e un profesionist, dacă sesizezi ce vreau să spun. Singura persoană cu experienţă rămâne englezul. Poţi paria că pulsul lui nu depăşeşte şaizeci de bătăi. E dintre bărbaţii aceia care nu trebuie să întrebe ce are de făcut."

Vlăduţ Tolea îşi trecu degetele prin părul buclat.

— Nu credeam s-o scoatem la capăt.

— Acelaşi lucru l-am spus şi eu, râse Emilia.

Trăsăturile îi erau destinse acum, dar asta n-o făcea mai frumoasă. Melania Lupu scânci:

— Am sentimentul că miros a şoarece.

— Baia se află alături, îi propuse Ned.

— E o idee grozavă.

Emilia o ajută să se ridice.

— V-am pregătit un halat şi o periuţă nouă de dinţi.

Bătrâna dădu din cap

recunoscătoare. "Nu ea le-a pregătit, mă întreb chiar dacă foloseşte periuţa în afara zilelor când are oră la dentist... În fine, altceva trebuie să reţii, Melania. După toate aparenţele, nu vei părăsi această locuinţă atât de repede."

Auzeau apa şi, din când în când, obiecte de toaletă deplasate pe etajera de sticlă.

— Cum vi se pare? întrebă Morton.

Economistul privi conţinutul paharului în zare.

— Complet ramolită.

— Dumitale, Emilia?

— Tâmpită, şi remarcabil de bine crescută. Ţi-a făcut altă impresie?

Ned schiţă un gest vag.

— Un număr nou, în orice caz.

Îi amintea în chip straniu de mătuşile lui, Isabel şi Dorothy. Le vizita o dată pe an, de Sfântul Cristofor, în micul lor apartament din Chelsea. Momentul cel mai important al zilei îl constituia întorsul pendulei, o piesă urâtă şi pretenţioasă, care aparţinuse unui unchi, funcţionar superior în Guineea. Miercuri seara mergeau la club unde rulau filme documentare. Urmăreau cu satisfacţie imagini din Polinezia, Hawaii sau Venezuela, şi asta le dădea senzaţia că voiajează. Aveau o grămadă de prietene care le semănau în mod surprinzător. Olga Tudor s-ar fi putut asocia perfect acestui grup. Aceeaşi

minte de păsărică, aceleaşi maniere, la fel de neîndemânatică şi de "alt secol". Pe nici una însă n-ar fi văzut-o ascunzând o madonă de aur sub patul ei.

Morton începea să se îndoiască serios de propriile presupuneri. Oare George Popa ar fi cutezat să-şi încredinţeze secretul, secretul vieţii sale, în fond, unei astfel de femei?

Melania se întoarse înfăşurată într-un halat albastru, matlasat, cu mânecile largi. Arăta înviorată, în jurul ei plutea un parfum de săpun fin. Îşi ciupise uşor obrajii şi bărbia.

— Nu este o minciună, suspină aşezându-se pe canapea, o baie te reconfortează neaşteptat de mult. Îmi lipseşte foarte puţin ca să fiu cu

adevărat mulţumită.

— Suntem la dispoziţia dumneavoastră, se hlizi Mirel Nicolaescu, nu trebuie decât să deschideţi gura.

Melania se întoarse către el vrăjită.

— Adevărat? Nu-mi amintesc să fi întâlnit persoane tinere atât de gentile. Ştiţi, nu am pretenţii nesăbuite. În primul rând, aş dori o cutie cu dulciuri. Dar poate că n-ar trebui să abuzez din prima seară. M-aş mulţumi cu câteva fursecuri cu nucă şi puţină frişcă.

Ned râse încetişor. Mătuşa Isabel prefera *cake* cu fructe glasate, iar Dorothy tortul de castane inundat în sirop de coacăze. Uitase într-un rând şi se simţiseră îngrozitor de dezamăgite.

Hotărî să accepte jocul, la urma urmelor n-avea nimic mai bun de făcut, şi se interesă:

— Există vreo cofetărie prin apropiere?

Vlăduţ Tolea sări în picioare.

— Da, mă duc eu.

— Stai să vezi ce mai vrea, îl opri Nicolaescu.

— Domnul e foarte prevenitor, ciripi bătrâna. Într-adevăr, ar mai fi ceva... De fapt, reprezintă dorinţa mea cea mai fierbinte.

Economistul vru să spună ceva, dar Ned îl opri. În ochii albaştri, ca două pansele decolorate, ai Melaniei Lupu se iviră lacrimi.

— Vorbiţi, doamnă.

— Am fost despărţită de cel mai bun prieten al meu. Când m-au arestat... oh, găsesc că este multă cruzime în acest gest.

— Ce?! sări Mirel Nicolaescu. Mai scoatem unul de la pârnaie?

— Dacă reţin bine, domnişoara Libelula, cu care am împărţit apartamentul acolo... folosea cuvântul în sens de închisoare.

— Pârnaie, la gros, la întristare, pripon, la mititica, la răcoare, pension sau Sorbona, răsfiră competent economistul.

— Nu vă faceţi probleme domnilor, Mirciulică e în libertate.

Englezul o privea încordat.

— Cine-i... nu izbutise să reţină

numele, în sfârşit, persoana?

— Motanul meu.

Mirel Nicolaescu, cu o expresie tâmpă, întrebă din nou:

— Cine?!

— Motanul meu. Alaltăieri a împlinit şase ani, spuse Melania surprinsă că nu se sesizează lucruri atât de simple. Îmi lipseşte mai mult decât şi-ar putea închipui cineva. Când m-au arestat, tocmai îl sărbătoream împreună cu Lilica.

— Asta cine mai e?

— Prietena lui Mirciulică, pisica unor vecini. Cârni din nas. Nu mi-a făcut o impresie prea bună, dar sunt hotărâtă să nu mă amestec în viaţa lor. Important, nu-i aşa, e că ei doi se înţeleg.

Tolea o privea tâmpit. Ceilalţi trei rămăseseră încremeniţi. Englezul îşi reveni primul. Se interesă politicos:

— Unde se află acum?

— Aş fi fericită s-o ştiu. Dar dacă m-aţi ajuta puţin...

Plângea de-a binelea. Emilia Plopeanu se ridică agasată şi împinse cu zgomot scaunul sub masă.

— Încep să mă simt ridicolă.

— De ce, dragă? Economistul, umflat de râs, se tolăni comod în fotoliu. Dimpotrivă, povestea devine din ce în ce mai captivantă. Căutăm un motan şi o madonă.

Ned interveni hotărât:

— Aş vrea să trecem la afacerile noastre. Sunt mandatarul soţului

dumneavoastră într-o problemă de maximă importanţă. Când a părăsit România, v-a lăsat în depozit, expresia îi aparţine, o statuie de aur care o reprezintă pe Sfânta Maria.

Îi cercetă figura. Dacă bătrâna nu auzise niciodată de *Madonă,* era mai bine s-o ştie de la început. Reflectă că, în locul lui Popa, el personal nu i-ar fi vorbit niciodată despre statuie. Mai exista însă posibilitatea ca, presat de evenimente, încolţit, individul să nu fi avut altă soluţie. Când îţi lipsesc sitarii, mănânci mierle... Ned continuă pe acelaşi ton energic:

— Soţul dumneavoastră doreşte să-i aduceţi *Madona de aur.*

Îi întinse câteva rânduri scrise de

Gris-Gris, cel mai abil plastograf contemporan. Francezul imitase fără cusur caligrafia lui George Popa, având ca model una din ilustratele interceptate de Morton.

Dragă Olga, citi bătrâna. *A sosit în sfârşit momentul să ne revedem. Ani de zile am aşteptat clipa asta. Domnul Ned Morton, prietenul meu, a aranjat astfel lucrurile ca tu şi fetiţa noastră blondă să puteţi ajunge cu bine la Paris. Te rog să-i acorzi toată încrederea. Sunt nerăbdător să te îmbrăţişez, George.*

Melania răsuci hârtia între degete. "Vasăzică asta era, draga mea. O Madonă de aur... Extraordinar ce nebuni sunt oamenii! Tare mi-e teamă însă că şi

tu vei fi la fel de nebună pentru a ponta cel puţin câteva jetoane pe jocul lor. Cum îşi închipuie că va putea scoate peste graniţă aşa ceva? Trebuie să te gândeşti bine, Melania, şi pentru asta ai nevoie de Mirciulică şi de linişte."

— A trecut atâta vreme de-atunci...

— Nu înţeleg, făcu Ned.

— Cum mi-aş putea aduce aminte, aşa, dintr-o dată?

— Doar nu pretindeţi că aţi uitat unde aţi ascuns statuia?

— Închipuiţi-vă.

— Doamnă!

Melania oftă spăşită.

— Mă obligaţi să fac mărturisiri care nu mă avantajează. Acum doi ani am avut un mic accident. Un domn foarte

bine, cu studii temeinice la liceul seral, m-a confundat cu nevastă-sa, deşi între mine şi ea există o diferenţă apreciabilă de vârstă.

—Şi?

— Bastonul pe care trebuia să-l primească ea în moalele capului, din ce motiv anume îmi scapă, l-am simţit eu.

— Şi?! repetă Morton.

— Din clipa aceea, n-aş putea afirma că memoria mea e la fel de fidelă ca înainte.

— Exasperant!

Bătrâna izbucni în lacrimi.

— În viata mea n-am fost insultată în felul acesta. Şi nu văd de ce-aş merita-o.

Ned se întoarse spre ceilalţi uimit.

Economistul uitase să tragă din ţigară şi scrumul sta agăţat gata să cadă. Tolea îi întinse maşinal scrumiera.

— Nimeni nu şi-a permis până acum să pună la îndoială afirmaţiile mele.

— Dar bine, doamnă, nici...

— Nu vreau să mai aud un cuvânt, suspină, întinzând braţele spre Nicolaescu. Mă pun sub protecţia dumneavoastră, domnule. Sunt sigură că aţi înţeles situaţia.

Economistul, luat prin surprindere, bâlbâi buimac:

— Da, fireşte... cum să nu...

— Trebuie să mă odihnesc. Toată ziua nu m-am simţit deloc bine. Poate că de vină e medicamentul acela. Stăruie

zăpăceala în mintea mea.

Ned îi făcu semn Emiliei şi trecură în bucătărie.

— Numai la o chestie ca asta nu mă aşteptam, suflă fata. Doamne Sfinte, e imbecilă!

— De acord, dar nu putem inventa alta. Las-o să se odihnească. În fond, pentru o singură zi, am realizat destul. Să nu ne pripim. Dormi aici şi n-o slăbeşti o clipă din ochi. Bineînţeles, nu părăseşte casa, nu telefonează nicăieri. Ce-ai făcut cu serviciul?

— Am rezolvat. De mâine dimineaţă intru în concediu.

Morton îi prinse braţul cu căldură.

— Slavă Domnului, cel puţin pe

dumneata mă pot bizui.

Trecu în vestibul şi îşi îmbrăcă raglanul. Melania refuză să-i întindă mâna şi îşi ţuguie buzele, abia stăpânindu-şi lacrimile. Fu în schimb extrem de afabilă cu Nicolaescu şi Tolea.

— Dacă l-aţi găsi pe Mirciulică... Ah, nici nu ştiţi cât v-aş fi de recunoscătoare!

Se despărţiră în faţa blocului. Ned declară sec:

— Mi-e tare teamă că, înainte de *Madonă,* va trebui să căutăm pisica aceea afurisită, oricât de absurd ni s-ar părea. Noapte bună.

Dispăru după primul colţ.

*

Maiorul părăsi locuinţa într-o stare de agitaţie neobişnuită. Degetele îi tremurau în timp ce-şi încheia nasturii cămăşii, iar şireturile nu-i dăduseră niciodată atâta bătaie de cap. "Muşchetarii" alunecaseră pe covor şi, înainte de a stinge lumina, Cristescu expedie cartea sub pat cu o lovitură furioasă de bombeu.

În faţa şefului său, colonelul Nasta, încercă din răsputeri să-şi stăpânească enervarea. Îi explică cât se poate de reverenţios că el personal a albit rezolvând două dosare Melania Lupu.

— Am dus-o de mână până la arestul Miliţiei, am ascultat cheia

răsucindu-se în broască şi numai după aceea mi-am văzut de treabă. Nu mi-a trecut prin minte şi nu mi-a cerut nimeni, căci probabil aş fi făcut-o şi pe asta, să mă culc la uşă. Dacă ăia au fost atât de căscaţi încât şi...

— Calm, îl opri colonelul zâmbind. Ştii bine că băieţii n-au nici o vină. Oricine ar fi oprit ambulanţa văzând un om prăbuşit de-a curmezişul străzii. E o capcană clasică, veche de când lumea şi care rămâne în continuare valabilă.

— Foarte bine, eu nu vreau să tai capul nimănui, dar vă rog să încredinţaţi cazul altcuiva.

Colonelul îşi ridică sprâncenele. Surâdea constant.

— De ce, dragul meu?

Cristescu avu dintr-o dată sentimentul că Nasta se amuză copios, că-şi înfige unghiile în carne — ţinea mâinile sub birou — ca să nu izbucnească în hohote de râs. Încercă să-şi închipuie cum ar fi privit el chestiunea din alt unghi decât al protagonistului şi căpătă convingerea că nu se înşală. "O babă nebună şi fantastică! I-a pus gând rău nefericitului..." Şi ar fi pariat discret pe şansele fiecăruia.

— Pentru că... Îi venea greu să-şi tempereze glasul şi repetă: Pentru că m-am săturat! Gata! Mi-ajunge! Nu mă simt în stare să-i ţin piept bătrânei!

— Auzi, când eram mic mi-era frică de Baba Cloanţa...

— Ei bine, mie a trebuit să-mi

albească părul ca să încerc acelaşi sentiment subtil.

— Şi cu cât mă gândeam mai mult la ea, continuă colonelul, cu atât mă simţeam mai înspăimântat. Linişteşte-te şi-ai să vezi cât de copilăreşti sunt toate aceste temeri. Ai de înfruntat o bătrână, ceva mai năstruşnică decât altele, pe care o investeşti cu mult extraordinar. Smulge-i penele şi-ai să constaţi că ai în faţă o simplă infractoare.

Cristescu clocotea. Urechile îi vâjâiau şi urmărea greu cuvintele colonelului. "Pene... o simplă infractoare... Asta-i culmea! Încă puţin şi-o să-mi spună că de fapt nu e decât o bătrânică sărmană care, după ce se strecoară doi ani prin toate capcanele

codului penal în timp ce eu consum, aşa, cam la o vadră de antinevralgice, diazepam şi cyclobarbital, evadează graţios în mai puţin de patruzeci şi opt de ore de la arestare. Ce mare lucru, domnule, să nu exagerăm!"

— Fireşte, spuse crispat, sunt dispus să-mi ajut fără rezerve colegul pe care-l veţi însărcina cu această chestiune.

— Vioara a doua? A, nu, dragul meu, în nici un caz! Scoate-ţi din cap asemenea idei!

— Mi-aş putea îngădui să vă întreb de ce?

— Dar e foarte simplu, râse colonelul, şi o ştie toată lumea în afară de dumneata, probabil. Ai devenit

specialistul nostru nr. 1 în problema Melania Lupu.

*

Locotenentul Azimioară nu se simţea tocmai sigur în legătură cu atitudinea pe care urma s-o ia. Îl văzuse pe Cristescu intrând ca o vijelie la şef şi era încredinţat că ar putea reproduce discuţia până la ultima replică. În cele din urmă, adoptă o expresie diurnă aşteptându-l, ca de obicei, în spatele mesei cafenii pe care cineva, poate predecesorul său, zgâriase un cap de elefant. De urechile clăpăuge spânzurau cercei şi, după toane, locotenentul îi colora cu carioca roşu sau verde.

Maiorul mormăi un salut şi îşi azvârli nervos mapa pe birou.

— Ce părere ai?

Azimioară ridică filozofic din umeri. "Asta-i situaţia."

— Trebuie să recunoşti că-i fenomenală! Eram fericit, domnule, înţelegi, fericit, citeam, ascultam ploaia şi mă gândeam ce stofă de costum să-mi iau pentru primăvară, asta era în capul meu ca preocupare majoră, şi-mi pică Melania cu altă dandana! Dar nu orice fel de dandana. Nu! Una formidabilă, ca să-mi ia piuitul. Pe cuvânt, am impresia c-o face înadins. "Nenorocitul ăla de Cristescu s-o fi plictisind, săracul. Ia să mă ocup eu puţin de el..." îţi vine să râzi, nu-i aşa?

Locotenentul dădu repede din cap.

— Nu.

— Foarte prost! Înseamnă că n-ai umor, deşi circulă zvonul prin minister că-l învârteşti pe Sordi în jurul degetului mic. Dă-mi o hartă.

Îşi aplecă trupul zvelt deasupra mesei şi începu să traseze cu stiloul linii şi cercuri.

— Ăsta-i itinerarul ambulanţei. Aici a intervenit accidentul. Hm, un singur bec, şi pe ăla au avut grijă să-l aranjeze. Ambulanţa a fost găsită la Facultatea de Medicină. Din punctul unde ne aflăm, asta înseamnă cincisprezece kilometri. Dacă prietena noastră Melania nu goneşte acum pe o şosea în afara Bucureştiului sau nu

zboară într-un Boeing spre Boston, unde a auzit ea că duc lipsă de gangsteri, atunci se află undeva în acest perimetru.

Încercui cu roşu cartierul Operetei, Rahova, Călăraşi, Moşilor şi Rosetti. Se uită la Azimioară.

— Simplu, nu? Doar vreo cincizeci şi şapte de străzi. Ceva noroc însă tot avem, mormăi. Am scăpat de Cotroceni, Drumul Taberei, Titan.

— Poftim?

— Există o psihologie a evadatului. Se ascunde cât poate mai departe de locul unde şi-a abandonat ghiuleaua care-i atârna de picior. Mă rog, vorba vine! Fii sigur că n-au parcat ambulanţa vizavi de ascunzătoarea bătrânei. Deşi, când ai de-a face cu Melania, poţi să

arunci la coş toate teoriile. Cu îndrăzneala ei, nu m-ar mira să se fi strecurat în podul ministerului, în apartamentul meu sau al dumitale, ştiind că acolo n-o s-o căutăm.

Locotenentul îşi scoase blocnotesul.

— Deci instituim posturi fixe şi mobile de supraveghere în cartierele pe care le-aţi enunţat.

— Bineînţeles! Şi tot bineînţeles, va fi inutil. Îţi dai seama că n-o să iasă la promenadă mâine dimineaţă. Mobilizăm pentru moment opt oameni.

Azimioară zâmbea politicos. Maiorul exagera, dar îl prefera aşa decât în starea de deprimare pe care o încercase cu cinci zile în urmă, când mai

căuta probe împotriva Melaniei.

— Întrebări discrete, reluă Cristescu, nimic forţat. Nici un amănunt nu-i de prisos. În momentul de faţă, orice fapt neobişnuit remarcat de vecini este important. Vrei să mă întrebi ceva? Ai aerul că dai târcoale unei oale cu smântână. Surâse: Sunt supărat pe Melania, nu pe tine, aşa că nu văd de ce trebuie să mă menajezi.

— E o chestie aici... Când Dumnezeu a avut timp să-şi aranjeze evadarea? Pentru că avem de-a face cu o acţiune organizată.

— Categoric! La asta mă gândesc de când am primit vestea cea bună... N-o să mă facă nimeni să cred că a combinat totul dinainte şi că s-a lăsat arestată

numai ca să-mi joace mie o festă, ştergând-o din puşcărie. Martorii vorbesc de trei complici. Aproape că mi-aş da o mână să ştiu în ce scop au eliberat-o. Pentru că în privinţa aceasta cel puţin, eu nu am nici un dubiu. Pe Melania ne-au subtilizat-o nu ca s-o ascundă de-acum şi până la capătul zilelor într-un apartament oarecare, unde să i se reînnoiască provizia de dulciuri. Au eliberat-o pentru că au nevoie de ea. Şi au nevoie de ea în vederea unei lovituri unice. Femeia asta şi-a vârât în cap să mă facă *knock out* din trei în trei zile şi nu se lasă cu una, cu două. În acest sens, ceea ce am vizionat noi până acum, dragule, e doar *primo tempo*. Preludiul modest al unei afaceri

năucitoare cum n-am văzut, n-am întâlnit şi n-am auzit noi, bunii şi străbunii, şi n-or s-o întâlnească, vadă etcetera nici copiii noştri. O afacere bombă şi care, evident, nu putea să aibă altă vedetă decât pe Melania Lupu!

CAPITOLUL VI
HOŢII DE PISICI

La opt dimineaţa bătrâna încă dormea. Emilia îşi făcu o toaletă sumară şi prepară cafeaua, pe care o bău în picioare, lângă fereastră. Privi strada prin dantela subţire a perdelei şi i se păru că totul e în regulă. Gospodine,

poştaşul, trecători fără importanţă.

"Omul gri, ăsta e periculos", îi atrăsese atenţia Ned. "Individul care seamănă cu mii de alţi indivizi, despre care nu poţi să spui absolut nimic şi care e de obicei îmbrăcat în cenuşiu. Îl întâlneşti de cinci ori pe zi, şi tot de cinci ori îţi spui că îl vezi pentru prima oară, asta dacă în general îl observi. Când vei constata că un asemenea specimen sună la uşă sub cel mai nevinovat pretext din lume, sau că dă târcoale prin împrejurimi, vei putea paria pe ultimul dumitale ban că eşti filată. Unele poliţii recurg acum la agentul *flash*. Haine excentrice, comportare stridentă, tocmai pentru a deruta printr-o abatere radicală de la

imaginea copoiului clasic. Pot fi folosiţi însă o singură dată. În sfârşit, nu am de gând să-ţi ţin un curs..."

Englezul apăru după o oră, cu un carton enorm de prăjituri şi o pungă de bomboane. Emilia îi făcu loc să intre, zâmbind sarcastică.

— Încerci s-o mituieşti?

— Încerc tot ce e posibil. De vreme ce tot mă aflu aici, vreau să epuizez orice şansă.

— Există vreuna?

Ned ridică din umeri.

— Ce face?

— Doarme.

— Bine. Se aşeză comod, scoţând pachetul de ţigări. Ce s-a întâmplat aseară, după plecarea noastră?

— Bărbatul care a pocnit-o cu bastonul era un tip vânjos...

— Adică?

— Am petrecut cele mai năucitoare ceasuri din viaţa mea. Împlinesc treizeci şi opt de ani...

— Timp în care ai avut prilejul să vezi destule, râse Morton.

Emilia aruncă o privire spre uşa dormitorului şi începu să vorbească înfierbântat.

— Nu ştiam ce să mai cred! Am înnebunit eu, aţi răpit-o pe ea dintr-un ospiciu sau visez! Nu exagerez un cuvânt, crede-mă. Întâi a dat drumul la televizor, dar fără să deschidă sonorul. "De ce?" o întreb. "Încerc să-mi închipui singură ce au oamenii aceştia să-şi

spună. Născocesc o grămadă de replici nostime şi asta mă distrează mai grozav decât izbutea s-o facă domnul Novelli însuşi" — un artist de acum o mie de ani, explică fata. "E un exerciţiu de imaginaţie care mă înviorează şi-l recomand tuturor prietenilor mei."

— Splendid!

Englezul râdea. În obrajii Emiliei se iviseră pete roşii. Scoase un zgomot înfundat şi reluă din ce în ce mai montată:

— La radio se transmitea *Lacul lebedelor.* A început să danseze prin odaie fără nici un fel de jenă, în timp ce eu o priveam înlemnită. Jur că în clipa aia se credea star internaţional, primă balerină la Opera din Leningrad sau

Paris. "Citesc multă admiraţie în ochii dumneavoastră. Adevărul e că am temperament de dansatoare şi multă aplicaţie, dar împrejurările nu m-au favorizat."

— Ascultă, nu şi-a bătut joc de dumneata?

— Aş fi preferat din toată inima decât să ştiu că am de-a face cu o nebună furioasă. Când am auzit-o că începe să vorbească singură, de fapt să-şi vorbească, mi-a venit s-o rup la fugă. Trebuia s-o auzi: "Draga mea, mi-e teamă că ai răcit. Ce-ai prefera să-ţi povestesc astă-seară, fetiţo?"

— Cum adică?

— Aşa cum îţi spun. Şi-a povestit ei înseşi, de la cap la coadă, *Scufiţa*

Roşie şi *Purceluşul neascultător.* Cu interpretare, bineînţeles. Lupul şuiera, purceluşul guiţa, pădurea foşnea, bunicuţa croşeta, iar mie îmi vâjâiau creierii.

— Nu cumva dumitale-ţi povestea?

— Nici pomeneală! Mi-a spus că încă nu suntem destul de bune prietene pentru asta, dar nu exclude posibilitatea în perspectivă. Pe la unsprezece, m-am ţinut de perete să nu vin de-a rostogolul. A îngenuncheat lângă pat şi a început să se roage pentru sănătatea motanului, implorând pe Doamne- Doamne — textual — să intervină într-un fel, pentru ca cei doi domni amabili să-l regăsească cât mai repede.

— Mda, făcu Ned pe gânduri,

neobişnuit în orice caz.

— Recunoaşte că merita să vii la Bucureşti numai ca să cunoşti specimenul.

— Să nu ne pripim, Emilia. După patruzeci de ani, oamenii deprind unele ciudăţenii. Mătuşa mea, de pildă, are o rentă de o mie de lire. A cheltuit acum câţiva ani venitul pe o lună întreagă pentru a-şi vindeca papagalul, deşi cu aceiaşi bani ar fi putut să-şi procure unul teafăr şi cu vreo sută de ani mai tânăr.

— În cazul acesta s-ar putea să vă înţelegeţi bine împreună. Mi se pare că s-a sculat.

Un cap cu bucle albe, ciufulite, se ivi în prag şi dispăru aproape instantaneu.

— Oh, se auzi glasul bătrânei, de ce nu m-ai avertizat, draga mea? Nu sunt obişnuită cu vizite atât de matinale.

— Ce spune?

— Nu primeşte oaspeţi neanunţaţi, şi nu înainte de cinci după-amiază.

Morton mestecă o înjurătură între dinţi, apoi începu să râdă. Cea mai mare greşeală ar fi fost să se enerveze.

— Ei bine, de data asta va face o excepţie.

— Nu sunt deloc sigură. Am impresia că n-ai înţeles mare lucru din ce ţi-am spus.

Melania îşi reluă tirul. Glasul se strecură subţirel prin crăpătura îngustă a uşii.

— Dacă dumnealui ar fi dispus să

întoarcă puţin capul, aş putea trece în baie.

— O.K., spuse Ned, mutându-se la fereastră. Fiţi fără grijă.

Paşi uşori traversară în fugă încăperea şi se auzi cheia întoarsă de două ori în broască.

— Isuse! Doar nu şi-o fi închipuind că am să dau năvală peste ea!

Emilia Plopeanu ridică din umeri şi luă din vestibul paltonul şi geanta.

— În locul dumitale... În sfârşit, nu obişnuiesc să dau sfaturi. Mă duc să fac câteva cumpărături. Lipsesc cel mult o jumătate de ceas.

Englezul rămase lângă fereastră. În stradă, două măturătoare, în veste portocalii cu dungi, sporovăiau

sprijinite de tulumbă.

Trebui să aştepte până Melania îşi isprăvi micul dejun. Când dădu cu ochii de dulciuri, obrajii bătrânei înfloriră şi Ned avu impresia că e într-adevăr impresionată. Îi mulţumi cu multă graţie, apoi îşi scuză ţinuta necorespunzătoare.

— Îmi dau seama cât e de neconvenabil să primeşti pe cineva în capot, dar poate că circumstanţele speciale în care mă aflu mă vor face mai puţin vinovată în ochii dumneavoastră.

— Sunt în măsură să înţeleg situaţia.

Spre surpriza lui, găsea că are farmec şi chiar un soi de sex-appeal. Un

sex-appeal de esenţă specială, plin de subtilitate, din ce în ce mai greu de întâlnit. Femeia modernă, sigură de ea, cu pachetul de ţigări, bricheta şi permisul de conducere în poşetă, îl pierduse. Melania aţâţa pe planuri lipsite de vulgaritate. Îşi învăluia făptura delicată în mister, izbutea să mai roşească şi să fie pudică, dar mai ales stimula duioşia partenerului, dorinţa tandră de a o ocroti. Cele mai sigure nade care pot înlănţui un bărbat.

— Ce veşti îmi aduceţi? întrebă bătrâna.

În ochii albaştri pâlpâia speranţa şi totodată frica de a nu fi dezamăgită. Morton îşi încreţi fruntea.

— Nu înţeleg.

— Aţi uitat ce v-am rugat aseară?

— Vă referiţi la... hm... la...

— Prietenul meu Mirciulică, desigur. Nu cred că există corespondent pentru acest nume în limba engleză, dar dacă vă e greu să-l pronunţaţi îi puteţi spune Tommy, şi eu voi şti despre cine este vorba.

Ned se agăţă de fotoliu şi respiră adânc. Trebui să facă un efort, să se gândească cu toate puterile la Fecioara de aur pentru a găsi un răspuns.

— Mi-e teamă, doamnă, că în privinţa aceasta n-am înaintat prea mult.

— Din cauză că nu lucraţi organizat, suspină Melania. Când cauţi o persoană dispărută, te informezi în primul rând asupra semnalmentelor,

obiceiurilor, a locurilor pe care obişnuieşte să le frecventeze şi a duşmanilor. Dumneavoastră v-aţi apucat să umblaţi după o pisică prin Bucureşti fără nici o metodă.

"Doamne, Melania, numai nu începe să râzi! Ştiu că figura dumnealui reflectă tot ce poate fi mai hazliu, dar asta nu te îndreptăţeşte să faci prostii. Întâi, că ţii enorm să-l ai pe Mirciulică lângă tine. În al doilea rând, trebuie să ter-gi-ver-sezi lucrurile până te acomodezi cât de cât cu povestea Fecioarei de aur sau până găseşti o idee."

Englezul aprinse ţigara. Trase câteva fumuri, privind-o în adâncul ochilor.

— Bine, doamnă. Comunicaţi-mi amănuntele şi veţi avea motanul în douăzeci şi patru de ore.

"Ce prostuţ e, draga mea! Îşi închipuie că te va putea păcăli punându-ţi în poale primul pisic vagabond prins sub un gard."

Îşi netezi poalele capotului şi începu enumerarea pe un ton didactic:

— Întâi şi-ntâi, trebuie să ştiţi că e negru. Un negru-intens, fără cea mai mică nuanţă de roşcat, n-are nici o pată, iar ochii nu sunt verzi, aşa cum te-ai putea aştepta, ci chihlimbarii. Coada şi-o târâie mereu şi acesta a fost un motiv veşnic de nemulţumire pentru mine. Umblă întotdeauna singur, dar dacă se va întâmpla să-l întâlniţi totuşi în compania

cuiva, va trebui să fiţi foarte atent. Nu se înhăitează cu oricine, iar singura slăbiciune pe care i-o cunosc sunt pisicuţele blonde de vârstă mijlocie şi bineînţeles Lilica, logodnica. Mănâncă cu plăcere dulciuri şi poate consuma fără să se ameţească două degetare de alcool...

"Ceva mai mult decât două degetare, draga mea, dacă ar fi să spui adevărul, dar nu trebuie să-l com-promiţi."

— Cred că mi-aţi oferit o fişă completă.

— Încă n-am terminat. Îi place să se uite la televizor şi are prieteni pe strada Toamnei. Bătrâna îşi coborî pleoapele. A mai dispărut de două ori şi

de fiecare dată acolo l-am găsit. Ah, să nu uit! Nu trebuie să spui pis, pis când îl chemi, ci cuţu, cuţu. În fond, este singura lui curiozitate.

— Am înţeles. Având asemenea date mi se pare imposibil să nu-l găsim. Îşi închipui mutra şefului, elveţianul cu părul alb, a lui Gino sau a lui Gris- Gris în clipa când ar afla că el, Ned, umblă pe acoperişurile Bucureştiului după un motan alcoolic şi cult. Probabil nu le va povesti niciodată. Schiţă un zâmbet larg, plin de încredere. Aţi mai reflectat la *Madona de aur?*

Melania Lupu îl măsură surprinsă.

— Dar v-am spus, domnule! Curios, gândurile tinerilor de azi aleargă şi se împrăştie mai repede ca argintul

viu. Credeţi că glumesc? Sunt incapabilă să meditez departe de prietenul meu. Aşa m-am obişnuit şi nu v-am ascuns că mă simt prea îngrijorată ca să mă pot concentra asupra altor probleme!

Englezul ridică din umeri.

— Stimată doamnă, aş vrea să lămurim dintru bun început o chestiune. Eu îndeplinesc oficiul de intermediar. Pentru transportul soţiei lui George Popa şi al *Madonei* la Paris, voi primi o anumită sumă. În consecinţă, primul interesat rămâneţi dumneavoastră. Vă avertizez că duminică e ultima zi pe care o petrec în Bucureşti.

— Sunt dezolată. Dacă între timp aveţi o noutate cât de neînsemnată despre Mirciulică, vă rog să-mi

telefonaţi.

Se ridică şi-i întinse mâna. Ned clătină capul.

"Iată-mă şi concediat!"

Se simţea furios, abaterile de la program îl agasau întotdeauna, dar îşi dădea seama că, în mod ciudat, nu-i supărat pe bătrână.

*

Libelula îi râse pur şi simplu în nas, fără să-şi ascundă satisfacţia că Melania izbutise să-i "fenteze". Intrase în birou cu o expresie de triumf şi-ţi venea să crezi că socoteşte evadarea bătrânei drept o victorie personală. Era de ajuns însă pentru maior ca să-şi dea

seama de inocenţa hoaţei. Dacă Libelula s-ar fi făcut vinovată de cea mai mică complicitate, atitudinea ei ar fi fost alta. În primul rând i-ar fi oferit un recital complet de exclamaţii, simulând surpriza unei veşti într-adevăr ieşite din comun. Nu în fiecare zi se consumă asemenea evenimente.

Cristescu reflectă încă o dată la un fenomen ce nu înceta să-l surprindă: repeziciunea cu care se răspândeau ştirile în penitenciare. Prin ce canale misterioase se împrăştiau informaţiile din toate domeniile, politic, administrativ, economic, cum se aflau evenimentele dintr-o închisoare în alta situată la o depărtare de cinci sute de kilometri, va rămâne probabil o enigmă

până la sfârşit. Constatase, discutând cu deţinuţii, că aceştia erau uneori atât de avizaţi în legătură cu ceea ce se petrecea "afară", încât ţi-ai fi putut închipui că sunt abonaţi la toate cotidianele, iar acolo unde doresc un plus de documentare n-au decât să dea un telefon.

Maiorul o expedie pe hoaţă, cerând să fie adusă Olga Tudor, a doua parteneră de celulă a Melaniei. Presta simple formalităţi, căci nu nădăjduia un singur moment să obţină cel mai mic amănunt util din asemenea interogatorii. În isprăvile Melaniei Lupu nu găseai niciodată complici, iar martorii erau tot atât de inutili ca şi stropitul străzilor după o ploaie torenţială.

— Cine v-a informat despre evadarea bătrânei?

Olga Tudor avu o mică tresărire. Un surâs ostenit îi destinse chipul.

— E bizar în ce împrejurări ţi se ridică uneori vălul de pe ochi. Sunt cam de aceeaşi vârstă cu... "bătrâna".

— Scuzaţi-mă.

— N-are nici un fel de importanţă. Mi-a spus Libelula.

— De unde ştia?

— Fata asta ştie totul. Îşi petrece a cincea sau a şasea vacanţă la dumneavoastră, aşa că nu-i de mirare.

Cristescu răsfoi dosarul Olgăi Tudor.

— Vă aflaţi la prima încălcare a legii.

— Da.

— ...trafic de influenţă... presiune asupra judecătorului în cauză... Da! Ţinându-se seama şi de lipsa de antecedente, veţi scăpa probabil cu un an.

— Aşa cred.

Maiorul închise cu zgomot dosarul şi-l împinse spre colţul mesei. Îi căută ochii. Erau foarte frumoşi, verzi, cu gene dese, şi nu-ţi trebuia multă imaginaţie ca să-ţi dai seama de flacăra lor de acum douăzeci sau treizeci de ani.

— Sunteţi dispusă să mă ajutaţi?

— Nu văd de ce n-aş face-o. Femeia aceasta nu înseamnă nimic

pentru mine. Am impresia însă că greşiţi.

— În ce sens?

— Nu cunosc nimic despre munca dumneavoastră, în afară de ceea ce se afirmă în filme sau cărţi, prostii probabil. Bănuiesc că-i căutaţi pe organizatorii evadării, or, după părerea mea, ei n-au ce căuta aici. Autorul combinaţiei nu putea fi un deţinut. E elementar.

— Nici complice?

— Eventual.

— Autorul mă interesează, deocamdată, mai puţin. Prin intermediari voi ajunge şi la el. Nimeni nu face din senin 39 temperatură. Cineva i-a înmânat Melaniei Lupu substanţa care a provocat

în mod artificial starea neobişnuită atât de îngrijorătoare, încât impunea spitalizarea imediată.

Olga Tudor ridică din umeri.

— Despre aşa ceva nu ştiu nimic. N-am văzut-o înghiţind nimic, cu excepţia ceaiului de dimineaţă, cunoaşteţi desigur obiceiurile casei. În afara subofiţerului de serviciu n-a pătruns nimeni în celula noastră.

Cristescu se interesă într-o doară:

— N-aţi remarcat nimic neobişnuit în comportarea Libelulei?

— Nu i-am acordat o atenţie specială, fata aceasta mă plictiseşte. Vă pot însă garanta că şi ea o vedea pe bătrână prima oară în viaţă. De altfel...

Maiorul îşi ridică privirea.

— De altfel?

— Libelula ar fi folosit în primul rând ea prilejul de a evada. Se aşteaptă la o condamnare de cel puţin cinci ani. Or, asemenea perspectivă nu-i deloc veselă.

Cristescu, străfulgerat de-o idee, îşi prinse bărbia între degete. Se uită atent la figura femeii şi rosti rar:

— Dumneavoastră veţi căpăta doar un an.

— Nu văd legătura.

— Ştiind la ce pedeapsă vă puteţi aştepta, aţi fi acceptat o propunere de evadare?

Maiorul avu impresia că descifrează în ochii Olgăi Tudor o înfruntare ciudată. Şi glasul suna plin de

îndrăzneală.

— Nu. Un an înseamnă mult la vârsta mea, dar, în definitiv, nu e totuşi altceva decât un singur an. La capătul lui, voi reintra în obişnuit şi voi uita totul. Evadând, ar însemna să mă condamn la o existenţă de teroare pentru tot restul vieţii.

— Aşa mă gândeam şi eu. Logic, deci, respingând propunerea, puteaţi ceda altcuiva şansa.

— Nu cred că vă aşteptaţi la un răspuns sincer, râse Olga Tudor. Vi-l voi da totuşi. N-aş fi acceptat să ajut un criminal sau un tâlhar. În rest, principiile mele sunt destul de tolerante. Făcu o pauză. La evadarea Melaniei Lupu n-aş fi participat însă în nici un caz.

— De ce?

— E prea nătângă şi mă surprinde că încă n-aţi pus mâna pe ea. O veţi prinde probabil în următoarele douăsprezece sau şaisprezece ceasuri şi din primul minut vă va pune la dispoziţie toate amănuntele care vă interesează, inclusiv numele complicilor.

*

În camera sa de la etajul şaptesprezece, Morton îşi făcea bilanţul.

"Mă aflu de trei zile la Bucureşti. Am izbutit o evadare simplă şi caut un motan negru printre două milioane de locuitori, sute de mii de locuinţe şi

poate tot atâtea pisici. Pare absurd, isteric, de un ridicol perfect, dar asta-i realitatea. Cunosc încăpăţânările bătrânilor. Dacă nu-i aduc animalul, va refuza în continuare să-mi ofere cel mai slab indiciu despre *Madonă.* Emilia şi Nicolaescu sunt de părere că bătrâna ar trebui zgâlţâită. N-am fost niciodată adeptul unei politici de forţă, iar pe femeia asta n-o pot brutaliza. E suficient să se uite la mine ca să-mi lege mâinile, şi apoi orice insistenţă i-ar da de bănuit. Voi aduna la întâmplare câţiva cotoi negri cu ochi galbeni. Din nenorocire, sezonul nu-i grozav. În noiembrie, şi mai ales pe ploaie, pisicile nu ies la plimbare. Îmi acord încă patru zile pentru a găsi fecioara. La urma urmelor,

mi-am îngăduit o fantezie de o săptămână. Indiferent de rezultat, luni mă întorc la Londra."

Ned sări sprinten din pat şi începu să se îmbrace.

*

Vlăduţ Tolea era un bărbat conştiincios. În şcoală învăţa greu, dar cu perseverenţă, nu ieşea din cuvântul mamei, o doctoriţă văduvă care-l idolatriza, iar când îşi punea ceva în minte, nu se lăsa cu una, cu două.

Imediat după repetiţie cumpără o jumătate de kilogram de parizer, tranşat subţire, şi urcă la volanul Volkswagenului achiziţionat cu prilejul

unui turneu în R.F.G. Îşi propuse pentru început o raită în cartierul semnalat de Melania Lupu, urmând apoi să investigheze Rahova, Antim, Arionoaei etcetera, străzi vechi cu căsuţe de zestre ridicate pe la 1900, geamuri scunde la câteva palme de pământ şi grădiniţe firave, străjuite de bolovani rotunzi, daţi cu var. Locuinţe de bunici cu candele, vin de smochine făcut în casă şi pisici dolofane cuibărite între ghivecele de la fereastră, odăi cu miros de bătrâneţe, valeriană şi praf pentru gândaci.

Prin faţa ochilor îi trecu apartamentul lui, un vis vechi care azi — era superstiţios şi atinse mascota de pe parbriz — începea să se realizeze. Desenase planurile, cunoştea

repartizarea odăilor, mobilele în amănunt. Baia va avea faianţă turcoaz şi perdele de plastic argintiu, în hol x-uri de piele şi un bar chinezesc de lac, pe toaleta din dormitor un vas de cobalt cu trandafiri. Ştia până şi bibelourile din vitrină, distanţa dintre carpete, câte umeraşe va cumpăra pentru ca hainele să nu stea unele peste altele în dulapuri. La ei acasă, odăile erau pline de cârpele maică-sii. Decât să scoată de pe acelaşi umeraş o fustă, o jachetă şi o rochie ca să ajungă în sfârşit la bluza căutată şi-apoi să le pună la loc, prefera să le înşire pe scaune şi fotolii. Va da, o dată la două săptămâni, recepţii selecte...

Vlăduţ Tolea frână. Făcu semn unei doamne în vârstă să treacă, zâmbindu-i

luminos. Bătrâna ajunse pe celălalt trotuar şi privi în urma maşinii.

"Ce tânăr amabil!"

*

"Să fiu al dracului dacă mă duc să caut mâţe pe timpul ăsta mizerabil! Auzi pentru ce se deplasează idiotul ăla din Londra! Fenomenal! Dacă baba nu-şi bate joc de noi, mă împuşc!"

Buzele lui Mirel Nicolaescu se împletiră dispreţuitor. Îşi răsuci trupul gros căutându-şi locul în mindirul aşternut direct pe duşumea. Observă un gândac care i se căţăra pe mânecă şi-l expedie cu un bobârnac undeva în odaia aproape goală. Hainele atârnau în cuie.

Pe o ladă răsturnată rămăsese o jumătate de pâine şi coji de salam.

Economistul închise ochii. "Vrânceanca de la parter are o lighioană neagră. Scormoneşte mereu în crematoriu. Îi ard una la bilă, o vâr în plasă şi se cheamă că n-am venit cu mâna goală."

*

Amândouă ţineau câte o carte pe genunchi, dar de fapt nu citeau.

Emilia Plopeanu se uita pe fereastră. De când se ştia privise ploaia dindărătul unui geam. Acasă, despărţită de ceilalţi fraţi, la cămin, singură între zece colege, la birou, într-o excursie

ieftină... Geamuri cu perdele de aţică, confecţionate de maică-sa, geamul de la cămin, plin cu rujuri, pufuri murdare, sutiene puse la uscat, un borcan învelit în hârtie grasă şi nelipsita oglindă de buzunar plesnită, geamul de la birou cu iaurtul lui Chiriacescu şi gustarea de ora zece a doamnei Matei, geamul lat al Chaussonului de care-şi propteşte nasul. Priveliştile gonesc, alunecă. Totdeauna fusese la fel. Ea, o fereastră şi ploaia. Mereu toamnă...

Simţi privirea Melaniei Lupu şi încercă să ia o atitudine degajată. Nu-i păsa de nimeni, dar momentele de slăbiciune o umileau. Bătrâna surâdea blajin.

"Ştii ce-i lipseşte, draga mea? Un

bărbat. Când femeile nu au geniu, acesta rămâne remediul in-fai-li-bil pentru stările proaste. Doar dacă nu sunt croite strâmb. Te-ar dispreţui grozav ştiind ce gândeşti, îşi închipuie că e o fiinţă superioară, care caută satisfacţii de altă natură. Mititica se înşală. Bărbaţii trec pe lângă ea fără s-o vadă, şi a ajuns să-şi imagineze că ea nu-i vede pe ei..."

Bătrâna întoarse pagina cu un suspin. N-o interesa inima sinuoasă a Daphnei Adeane, "o personalitate stranie care te-a fascinat în tinereţe... Acum trebuie să meditezi la planurile tale, draga mea. *Madona de aur* merită interesul tău, dar de-o-cam-da-tă nu ai de ce să te agăţi. Sper că adresa Olgăi Tudor se află în cartea de telefon. O

vizită la domiciliul ei mi se pare in-dis-pen- sa-bi-lă, fetiţo. Poate că vei găsi acolo unele indicii. Pentru început însă, trebuie să te debarasezi de domnişoara Emilia şi sunt sigură că ai să descoperi un truc convenabil. Nu uita să-i telefonezi lui Florence. Despre proba maiorului Cristescu nu e cazul să-ţi amintesc. Trebuie s-o distrugi înainte de-a avea timp să se dezmeticească. Da, fetiţa mea, ai foarte multe probleme la care eşti obligată să chibzuieşti."

Luă o bomboană din punga adusă de Ned. Declară timid, mototolind celofanul în palmă:

— Nu-mi place să văd pe cineva plictisindu-se în preajma mea deşi, bineînţeles, fiecare e liber să facă ce

pofteşte. N-aţi vrea să jucăm "Popa-prostul"?

*

Cristescu ţinea receptorul între ureche şi umăr. Completă cu un S pătrăţelul gol. "Corsar! Asta era!"

— Ce faci? întrebă colonelul.

— Cu permisiunea dumneavoastră, dezleg cuvinte încrucişate. N-am mai încercat chestia asta din liceu şi găsesc că mă deconectează.

— Şi Melania?

— Jubilează.

— Ce intenţionezi?

— Nimic. Aştept.

— Ce?

— Să-mi trimită salutări. Dacă Melania nu vrea s-o găsim, nu o găsim decât dacă mobilizăm un milion de inşi care să scotocească într-un milion de case în acelaşi timp. Şi nu e exclus ca în momentul ăla, bătrâna să se plimbe cu tramvaiul sau să facă o vizită la Monumentul eroului necunoscut.

— În consecinţă?

— În consecinţă, aştept să fure Palatul Telefoanelor sau să umfle clădirea Miliţiei de pe Calea Victoriei!

— Nu eşti în cea mai bună dispoziţie.

— Cum aţi dedus?

— Trebuie să înţeleg că practic nu mai e nimic de făcut?

— Exact.

— Mda... Azimioară are veşti interesante.

Maiorul părea sceptic.

— De pildă?

— Nu ascund că par îndeajuns de ciudate. S-au semnalat în câteva ceasuri circa treizeci de răpiri...

— Bărbaţi sau femei?

— Motani.

— Cum?!

— Negri.

Maiorul se stăpâni să nu ţipe.

— Scuzaţi-mă, dar e cel mai prost banc pe care l-am auzit în viaţa mea.

— Nu te enerva, băiete! Ţi-am spus că pare ciudat, dar nu-i un banc.

— A căpiat şi Azimioară?

— Nu, deşi locuieşte împreună cu

soacră-sa. I-ai atras atenţia să ţi se aducă la cunoştinţă orice fapt neobişnuit. Face şi el ce poate.

— Probabil se poartă pe undeva blană à la Pompadour sau cotoi frezat nuanţă mahon şi-au intrat şmecherii în acţiune.

— Lui Azimioară nu-i iese din cap că motanul Melaniei era negru şi că părea foarte îngrijorată de soarta lui. Pe urmă, consideră chestia îndeajuns de smintită ca să-i aparţină.

— Hm! Aici nu se înşală. Şi-acum ce să facem? Vi se pare serios să trimit ofiţeri de miliţie, eventual de la căpitan în sus, să caute mâţele dispărute?

— Exact în sensul acesta voiam să te consult. În problema Melaniei Lupu n-

ai contracandidat, râse colonelul.

Cristescu rămase cu receptorul în mână.

"Mi-era teamă să nu dispară turnul Televiziunii şi, când colo, se evaporă treizeci de pisici. Hotărât, n-o să ştiu niciodată ce-i în capul ei."

*

"Cine-şi închipuie că vânătoarea de pisici e o chestie simplă", gândi Ned Morton, "nu are simţul realităţii."

Îşi propusese să aducă şase motani, dar izbutise să prindă numai patru, iar în legătură cu sexul ultimilor doi nu se simţea deloc sigur. Pisicile se zbăteau cumplit în sacul de voiaj. O femeie în

vârstă, cu cheile în mână, făcu ochii mari. Englezul rânji prosteşte şi urcă scările înjurând.

Emilia Plopeanu îi deschise imediat. Se uită la bagajul lui şi se sprijini de peretele vestibulului. Râdea isteric, cu sughiţuri. Măselele lui Ned pârâiră.

— Ce se întâmplă?

Femeia clătină capul zgâlţâită de convulsii. Îi făcu semn să intre. La început, Ned nu-şi dădu seama exact de situaţie. Încăperea era literalmente invadată de animale negre. Se căţăraseră pe bibliotecă, pe fotolii şi pe televizor, se scuipau, se stropşeau unele la altele, ţipau şi gâfâiau şi, după toate aparenţele, nu aveau de gând să renunţe

la această atitudine prea curând. Un vas de porţelan se făcuse ţăndări pe parchet.

Vlăduţ Tolea privea dezastrul cu un aer zăpăcit. Avea mâinile zgâriate şi un deget bandajat. Răsturnat pe canapea, Mirel Nicolaescu trăgea dintr-un trabuc gros, păstrând un aer ostentativ calm. Pisica Vrâncenilor se zbuciuma la capătul unei sfori şi Ned nu înţelegea de ce economistul nu-i dădea drumul. Oricum, vacarmul era perfect. Probabil că individul se simţea foarte mândru de achiziţia lui şi voia să evite confuziile. Melania Lupu prezida senină balamucul, vorbindu-le despre vreme. Balerinul dădea tâmp din cap.

— Te-ai lămurit? întrebă Emilia Plopeanu.

Nu-şi putea stăpâni muşchii feţei strâmbaţi de un râs crispat.

— Deocamdată încerc să înţeleg.

— Las-o baltă, coane! făcu Mirel Nicolaescu. Înainte de a o umfla sticleţii, tipa a evadat de la ospiciu. Ascultă-mă pe mine! Întreab-o de prieteni şi-ai să vezi că locuiesc în comun. Gratii la geam, două-trei duşuri pe zi, şi nu-i contrazice nimeni.

Bătrâna surprinse privirea lui Ned şi-i zâmbi.

— Iertaţi-mă! N-am auzit când mi-aţi dat bună seara. Domnul Tolea e un interlocutor minunat şi m-am lăsat furată de conversaţia dumnealui.

Balerinul, care nu scosese un sunet, o măsură buimac.

— Câţi motani sunt în casă? întrebă Ned fără să se adreseze cuiva anume.

— Treizeci şi cinci, chicoti Emilia. Recordmanul e Vlăduţ: douăzeci şi nouă.

Melania Lupu suspină:

— Treizeci şi cinci, dar din nefericire pe nici unul nu-l cheamă Mirciulică.

— Cum puteţi fi atât de sigură?

— Ce întrebare! Cred că nici nu merită răspuns. După tot ce v-am povestit despre prietenia noastră...

Emilia izbuti să-şi aprindă ţigara frecând al treilea chibrit.

— Nu ştii figura! Îi supune la teste. Alcool, ciocolată şi povestea *Cei unsprezece pitici din grădina de*

Zarzavat a cumetrei Zamfira. Dacă persoana nu reacţionează, înseamnă că nu-i Mirciulică. Clar?

— Hm, făcu Ned, probabil n-am să am nici eu prea mare succes.

Începu să tragă uşor fermoarul sacului. Melania se învioră brusc şi îşi duse palmele la piept.

— Mă înşel sau mi-aţi pregătit într-adevăr o surpriză? Spuneţi-mi dacă trebuie să închid ochii.

— Şi deschide gura, rânji Mirel Nicolaescu.

Englezul scoase primul cotoi ţinându-l de ceafă. I-l arătă pe toate părţile, ca la târg, şi Emilia începu din nou să sughiţe.

— Ăsta e? Melania clătină capul.

— Îmi pare rău că vă dezamăgesc. Ştiu cât sunt de nepoliticoasă, dar... În sfârşit, aţi fost probabil puţin distrat. Oricine e în stare să vadă că are o lăbuţă albă. Pe blana lui Mirciulică nu există nici o pată.

Ned arboră un aer tonic.

— N-o să ne pierdem cumpătul dintr-atâta. Eliberă pisica şi îşi strecură mâna cu prudenţă în sac. De astă dată, pariez că nu m-am înşelat. El e, nu-i aşa? Nu vă rămâne decât să-l strângeţi în braţe. Doi prieteni vechi care s-au regăsit. Nu cunosc nimic mai mişcător.

Bătrâna îşi ţuguie buzele. Părea nemângâiată.

— Nici ăsta? zâmbi Ned scoţând al treilea exponat.

— E... Melania îşi căuta cuvintele: Ceea ce mi-arătaţi acum e o domnişoară.

Mirel Nicolaescu se tăvălea de râs. Emilia nu mai putea închide gura. O dureau stomacul şi fălcile. Balerinul surâdea rătăcit, cu expresia caracteristică a celui care nu sesizează prea bine ce se petrece în jurul său, dar nu vrea să facă notă discordantă.

Cele douăzeci şi nouă de pisici prinse, peripeţiile neaşteptate pe care le înfruntase îl sleiseră de puteri.

Dintr-o dată, Melania simţi că ceva nu merge.

"Atenţie, draga mea! Domnul Ned nu-i atât de furios pe cât ar trebui să fie. Mi se pare că ţi-a intuit jocul şi-l acceptă ca să vadă ce ur-mă-reşti. Nu

găsesc nici o nuanţă de îngâmfare în comportarea ta, Melania, dar o singură dată poţi să laşi modestia la o parte, fără să te ruşinezi. Nu-i îngădui să ghicească ce se petrece în mintea ta... Înţelegi ce vreau să-ţi spun."

— Cu siguranţă însă, declară englezul radios vârând pentru ultima oară mâna în sac, că acesta e prietenul Mirciulică.

Bătrâna îl măsură scurt şi lăsă capul în jos bosumflată.

— E cel mai puţin dintre toţi, dacă vreţi să ştiţi. N-am afirmat că i-aş fi tăiat coada lui Mirciulică, şi nu trebuie să mă privească cineva de două ori ca să-şi dea seama că sunt împotriva actelor de barbarie.

— Treizeci şi nouă de mâţe, gâfâi Emilia. Doamne Dumnezeule!

— Ce propuneţi în continuare? o întrebă Ned pe bătrână. Surâdea tot timpul.

— Mi-aţi făcut o promisiune, dar văd... Îmi dau seama cât de greu vă vine să vă ţineţi de cuvânt. Nu vă învinuiesc deloc. O să-mi permiteţi să mă retrag? Decepţiile mă obosesc cel mai mult.

— Clarisim, băieţi! făcu Nicolaescu. Eu cobor la prima.

Morton încruntă sprâncenele.

— Adică?

— Vă las să vă jucaţi singuri. Mi-a ajuns o repriză.

Englezul se întoarse spre Emilia, adresându-i o privire interogativă.

— Are dreptate. Nu m-am simţit în viaţa mea atât de caraghioasă.

— De ce?

— Să lăsăm gluma. Ce vrea? O sută de mâţe? O mie? Doar pe acoperişuri nu ne-am căţărat. Să-ţi povestească Tolea ce-a păţit azi.

— Şi totuşi se lamentează mai puţin decât voi.

— Îmi plac situaţiile limpezi, spuse Nicolaescu.

— Şi mie.

— Intenţionezi cumva să continui vânătoarea de lighioane brunete?

— Vezi altă soluţie?

— Pe mine în orice caz nu mai contaţi, spuse economistul hotărât. Trase de sfoară: Îmi iau dobitocul şi vă salut!

Chestia nu-i serioasă.

Balerinul, stânjenit, făcu un pas înapoi. Se împiedică de piciorul lampadarului. Fu gata să-l răstoarne şi-l prinse în ultima clipă.

— Da, rosti tulburat, îmi închipuiam cu totul altfel lucrurile.

Morton n-o slăbea din priviri pe Melania. Acuza un aer distrat care nu-l înşela. O simţea concentrată până la ultima fibră. O singură clipă fu cuprins de îndoială. Poate că bătrâna era o senilă excentrică totuşi, aşa cum o vedeau ceilalţi, iar el se încăpăţâna, într-un antract de dispoziţie romantică, să-şi imagineze că întâlnise o minte ascuţită, de-o abilitate care-ţi tăia răsuflarea, în travestiul uluitor al unei

bunicuţe cu obrajii emailaţi.

"O mincinoasă adorabilă... Dar unde minte şi de ce minte? Oricum", conchise, "asta nu schimbă situaţia. Am nevoie de ea ca să ajung la *Madonă*..."

— Eu v-am lăsat, spuse Mirel Nicolaescu, ridicându-se greoi. Dacă reveniţi la reacţii normale şi aveţi nevoie de mine, ştiţi unde mă găsiţi.

Melania luă o bomboană. Nu părea deloc impresionată.

"Fii liniştită, fetiţo! Domnul Ned va găsi cu siguranţă ceva care să-i reţină. Îl fascinează *Madona* şi, poţi să roşeşti, ştii ce bine-ţi stă, îl tulbură per-so-na-li-ta-tea ta."

— Voi mai rămâneţi? întrebă Nicolaescu.

Emilia îşi îndreptă spatele şi trase de pulpanele jachetei, acoperindu-şi şoldurile zvelte.

— Îmi pare rău, Ned. Cred într-adevăr că povestea nu poate duce la nimic bun. E absurd să continuăm. Nu toate starturile sunt corecte şi trebuie s-o admiţi şi tu din când în când. Vii, Vlăduţ?

Figura fâstâcită a balerinului făcea o impresie curioasă în contrast cu trupul drept şi viguros care vibra de energie.

— Aş vrea să ştiu cum rezolvăm problema cu locuinţa. Peste cinci zile se întoarce vară-mea...

— Abia aştept să mă duc acasă, declară candidă Melania. Am s-o fac poate chiar astă-seară, dacă nu e prea

târziu, dar bineînţeles nu înainte de a vă mulţumi călduros pentru ospitalitate.

— Mai încercăm o dată, băieţi, propuse englezul fără să-şi desprindă ochii de pe figura bătrânei.

— Ce?!

— Trebuie să fiu nebun!

— În ruptul capului.

— Salutare şi spor în ramură.

Ned specul prima pauză.

— Ofer câte zece dolari pentru fiecare motan negru prins începând de astă-seară.

Pentru o clipă se făcu linişte. Nicolaescu rămase ţintuit în prag, cu ochii holbaţi.

— Vorbeşti serios?

— Nu glumesc niciodată în

chestiune de bani.

Tolea şi economistul se răsuciră pe călcâie şi dispărură vertiginos pe scări. Li se auzea tropăitul paşilor, avertismente.

— Să nu te prind prin Rahova, că-ţi rup picioarele! Ăla e sectorul meu.

Emilia începu să-şi descheie încet paltonul.

— Eu n-o fac pentru bani, Ned.

— Ştiu, răspunse el, privind-o ţintă pe Melania. Într-o zi poate că ai să-mi povesteşti de ce o faci totuşi.

Bătrâna se ferea de insistenţele motanului cu lăbuţă albă, care încerca să i se caţăre în poale.

— Regret, băieţaşule, dar nu pot fi prietenă cu toată lumea.

*

Fără nici o intenţie precisă, dând glas unui impuls nedefinit, maiorul Cristescu se abătu din drum şi, făcând un mic înconjur, trecu pe la locuinţa Melaniei Lupu. După cum se aşteptase, ancheta nu avansase deloc. Fiinţe extraterestre, răpind-o pe bătrână şi dispărând cu ea în cosmos, n-ar fi lăsat urme mai puţine.

Azimioară discutase cu plutonierul adjutant care însoţise ambulanţa, iar şoferul şi sanitarul îşi repetaseră până la ameţeală povestea. Înainte de a le citi declaraţiile, maiorul ştia că nu se putea scoate nimic de la ei. Agresorii,

camuflaţi de întuneric, îi atacaseră prin surprindere, nelăsând timp victimelor să le zărească chipul. Unicul amănunt util rămâneau semnalmentele "accidentatului", dar, chiar şi aici, martorii nu făceau risipă de detalii. "înalt, voinic, cam la o sută de kile şi mânjit de sânge."

Continuând să bâjbâie, Cristescu trecuse pe la arhiva ministerului. Află încă o dată ceea ce ştia de mult. Ultima evadare avusese loc în 1947. Un oarecare Grigoraş, figură impunătoare a spărgătorilor din anii aceia tulburi, izbutise s-o şteargă de la Văcăreşti într-o noapte de iarnă. Fusese prins după câteva luni. Un ofiţer de miliţie îl recunoscuse în tramvai.

"Evadările nu sunt româneşti", îşi exprimă maiorul gândul într-o formulă greoaie. Simţea însă că lipsa de frecvenţă a unei infracţiuni nu-l îndreptăţeşte s-o excludă din repertoriul răufăcătorilor autohtoni, iar procedeele Melaniei, extravaganţa şi anvergura ideilor ei îl determinau să accepte orice variantă.

Iritat, Cristescu împinse cu umărul poarta grea de fier a blocului. Nici un argument nu venea în sprijinul ipotezei sale. Se opri la uşa Melaniei Lupu. Cineva îi subtilizase preşul, dar în rest totul părea neatins. Sigiliul era intact, iar pe butonul clanţei şi pe vizor se aşternuse praful.

Două femei discutau în faţa liftului.

Maiorul surprinse câteva cuvinte şi se lipi de perete.

— Vezi-ţi de treabă, dragă! Ce să facă cu mâţele? N-am pomenit încă o întâmplare mai caraghioasă.

— Dacă nu crezi, întreab-o pe doamna Codreanu şi pe Iliescu de la cinci. Au bătut azi la toate uşile căutându-şi motanii. Bombonel şi, în sfârşit, nu ştiu cum îl cheamă pe ălălalt.

— Asta nu înseamnă nimic.

— L-am văzut pe hoţ cu ochii mei, doar n-am halucinaţii! Îi ademenea în curtea interioară cu parizer. Un băiat tânăr, drăguţ, bine îmbrăcat, cu părul buclat. L-aş recunoaşte dintr-o mie.

— Şi nu l-ai întrebat ce caută acolo?

— L-am lăsat întâi să văd ce face. Pe urmă a sunat Cocuţa de la Piteşti...

— Bine, m-ai convins. Istoria nu mi se pare însă mai puţin absurdă. Ce face ăla cu pisicile?

— Hm! Ştii cât e kilogramul de iepure la piaţă?

Femeile intrară în lift. Maiorul aşteptă să vadă la ce etaj opreşte şi ieşi în stradă.

*

Se uită la Azimioară cum traversa încăperea în vârful picioarelor şi începu să râdă.

— Am o veste pentru tine.

Locotenentul se opri lângă seif şi

aşteptă. Cristescu râdea aşa — un râs crispat, pornit din pântece — doar când se simţea zguduit de furie.

— Nu eşti curios?

— Ba da.

— Am găsit un martor straşnic în afacerea pisicilor dispărute. O cucoană care l-a surprins pe gangster în flagrant delict. Stă în blocul Melaniei la etajul şase.

— Îi voi face o vizită chiar astăzi, declară serios Azimioară.

— Dumnezeule, unde am ajuns! Nici măcar în primii ani de meserie, când filam în gări escroci de mâna a cin'şpea, nu mi s-a întâmplat să umblu după mâţe. Tot mă întreb dacă nu visez... Alo! Da, eu sunt... ce?! Fantastic!!

Desprinse receptorul de ureche şi se uită aiurit la Azimioară. Suflă greu:

— Dă-mi, te rog, un pahar cu apă.

Locotenentul se precipită spre chiuvetă. Umplu ceaşca de lângă savonieră şi i-o aduse cu mâinile tremurânde.

— Ce s-a întâmplat?

— De-aseară şi până acum, s-au înregistrat în oraş trei sute cincisprezece dispariţii de pisici negre, majoritatea motani. Procentul exact l-a stabilit Dinulescu de la contabilitate: nouăzeci şi şapte la sută.

*

Era un adevărat iad. Trei sute

douăzeci de animale negre ca smoala mişunau pe un perimetru de douăzeci de metri pătraţi. Nu se mai distingea nimic din mobile, iar covorul ondula spinări şi capete de blană tuciurie. Ca să fie auzită, Emilia trebui să urle la urechea englezului:

— Ai influenţă asupra bătrânei. Spune-i să isprăvească mai repede. Vacarmul ajunge până în stradă.

Melania, radioasă, strângea mâinile lui Tolea şi Nicolaescu care-i primeau mulţumirile, în mod evident epuizaţi. Nu încăpea nici o îndoială că trecuseră prin încercări grele. Aveau figurile şi mâinile acoperite de zgârieturi, un plasture ţinea urechea economistului lipită de cap să nu cadă, iar expresia era a unor oameni

istoviţi.

— V-aţi întrecut pe dumneavoastră înşivă, domnilor, de asta sunt încredinţată.

Urmărită cu interes de asistenţă, trecu la verificarea temeinică a candidaţilor. Pentru a evita confuziile, animalele ieşite din competiţie erau azvârlite discret şi cu multă grijă pe fereastră. Mieunatul dura câteva secunde căci, în contact cu solul, nu se ştie de ce, amuţeau brusc.

De fiecare dată, figurile balerinului şi a lui Nicolaescu se lungeau, pierzând în cele din urmă orice expresie. Cartierul trăia o viaţă intensă şi Morton regreta că nu şi-a luat aparatul de filmat.

Mirciulică a fost al o sută optzeci

şi treilea motan cercetat. Spre surpriza celorlalţi, răspunse admirabil testelor Melaniei. Mâncă ciocolată, trase o duşcă zdravănă de rom şi ascultă cu interes povestea piticilor rătăciţi în grădina de zarzavat a cumetrei Zamfira. Nicolaescu, care nu se mai simţea sigur de nimic, propuse totuşi continuarea selecţionărilor. Să mai aleagă bătrâna vreo zece-cincisprezece dobitoace care să fie supuse unor întrebări de baraj. Cel puţin aşa îşi închipuise el că vor decurge lucrurile. Melania îşi strânse umerii înguşti, dând hotărâtă din cap.

— Nu am nevoie decât de Mirciulică. Pe prietenii lui i-am primit totdeauna cu plăcere în vizită, dar spaţiul de care dispun nu mi-a îngăduit

să fac mai mult pentru ei.

— Îi e teamă să nu vă înşelaţi, interveni Emilia Plopeanu. Reţinând cinci- şase motani, să zicem, cu semnalmente apropiate, posibilitatea de a fi fost indusă în eroare se reduce.

— Cum m-aş putea înşela? Acesta e Mirciulică şi nici o îndoială nu stăruie în mintea mea.

— De, făcu economistul, pipăindu-şi plasturele, nu mi s-a părut bucuros din cale afară de revedere.

Ochii bătrânei se umplură brusc de lacrimi.

— E atât de modest, iar despre pudoarea lui nu aş isprăvi niciodată să vă povestesc! Sunt aproape sigură că vă pot face o mărturisire. Nici mie nu-mi

place să-mi etalez sentimentele în public, chiar dacă de data aceasta nu mă simt în stare să mă stăpânesc. Îşi lipi tandră obrazul de capul cotoiului. Trăiesc cea mai fericită zi din viaţa mea şi asta mulţumită dumneavoastră.

Ned dădu la o parte un colţ de perdea. Se întunecase de-a binelea. Câţiva trecători străpungeau grăbiţi reţeaua fină a ploii. Propuse operativ:

— Trecem la evacuare!

— Poftim?!

Balerinul îşi rotunji ochii albaştri şi Morton îşi zise că evenimentele fuseseră cu mult peste puterile lui. Avea să mai treacă timp până să se dezmeticească complet. Nicolaescu rânji sinistru.

— Aş vrea să văd şi eu cum alungaţi o armată de bestii afară, în ploaie.

— Trebuie să fim prudenţi, spuse Emilia. Gândiţi-vă ce impresie ar face aproximativ o sută cincizeci de motani revărsaţi şuvoi dintr-un bloc.

— Propun să continuăm procedeul folosit la selecţionare, spuse economistul. Îi luăm pe rând de coadă şi zvârr... pe fereastră!

Ned lăsă ţigara pe marginea scrumierei şi îşi puse mănuşile. Zâmbea tot timpul şi Emilia se întrebă dacă la urma urmelor englezul nu-i un excentric în căutare de clişee inedite.

"În cazul ăsta, a fost servit după pofta inimii. Bătrâna e un număr

senzaţional cum nu găseşte nici la el acasă..."

— Vom proceda la câteva transporturi, spuse Ned. Încărcăm pisicile în saci şi le abandonăm în diverse puncte ale oraşului. Eşti cu maşina, Tolea?

— Da.

Nicolaescu se apleacă înainte cu privirea subţiată. Întrebă apăsat:

— Cine le bagă în saci? Asta vreau să ştiu. Îşi arătă mâinile şi urechea. În treacăt fie spus, azi am făcut prima injecţie antirabică. Mi-a fost destul de greu să-i explic ăluia de unde am atâtea amintiri.

— Cred că v-aş putea da o idee... Melania îşi trecu sfioasă degetele peste

obrajii carminaţi. Dacă în fundul sacului s-ar afla câteva felioare de salam, aţi crea o stare de spirit mai favorabilă pentru prizonierii dumneavoastră.

Englezul începu să râdă. Bătrâna îi prinse privirea lucioasă şi îşi plecă numaidecât pleoapele.

"Îl distrezi nespus, draga mea. Deocamdată, ţi-ai asigurat un prieten, dar trebuie să fii atentă ca sentimentele dumnealui să nu e-vo-lu-e-ze. Ştii că nu-mi plac cochetele, iar tu n-ai pus în viaţa ta vreascuri pe un foc la care nu aveai de gând să-ţi încălzeşti mâinile. În consecinţă, fii cuminte, Melania, şi nu exagera dacă nu vrei să mă supăr pe tine."

După o oră, doisprezece saci care

miroseau a naftalină, bine burduşiţi, se zbuciumau lângă perete. Vlăduţ Tolea coborî primul, să încălzească motorul maşinii. Ned făcu tot posibilul să rămână singur cu Melania.

CAPITOLUL VII
INEGALABILA MELANIA

— Când ai să te mai întremezi, o să-mi spui pe îndelete prin câte ai trecut de când ne-am despărţit. Mi-e teamă însă că nu sunt o fire destul de tare pentru o poveste prea captivantă. Nu azi, Mirciulică, nici vorbă! Emoţiile ne-au sleit de puteri.

Motanul îi sări din poale şi dădu tacticos târcoale odăii. Melania îl urmări înduioşată, apoi îi adresă un zâmbet înţelegător lui Ned.

— Încearcă să se familiarizeze cu noul mediu. Amândurora ne-ar face plăcere să ne întoarcem acasă, presupun că ar avea un efect tonic asupra noastră, deşi aici e foarte frumos.

Morton se uită reflex în jur — niciodată nu avusese o imagine mai concretă despre un loc călcat de vandali — şi începu să râdă, apoi întrebă cu un glas indiferent:

— V-aţi gândit la ultima noastră discuţie?

Bătrâna suspină. Un surâs abia schiţat îi tremura în colţul buzelor.

— Mi-ar plăcea să-mi închipui că oamenii fac anumite lucruri de dragul meu, deşi aceasta e o pretenţie nesăbuită. Fireşte, nu cred că aţi fi avut dreptul să vă aşteptaţi la altceva din partea mea. Acum, că l-am găsit pe Mirciulică, simt cum îmi recapăt luciditatea. În cel mai scurt timp, voi face ordine deplină în gândurile mele.

— Vreţi să discutăm deschis?

— Dar bineînţeles, domnule! Ascunzişurile sunt tot atât de departe de firea pe care mi-o cunosc, ca o sutană brahmană de un cimpoi scoţian, deşi mi-amintesc că, pe vremea când eram tânără, compatrioţii dumneavoastră găseau explicaţii originale pentru asemenea asociaţii. Vă ascult cu

urechile bine deschise.

— În regulă, zâmbi Ned. Constat că invitaţia lui George Popa vă lasă indiferentă.

— Dimpotrivă. Aş pleca imediat. Miliţia răscoleşte Bucureştiul, presupun, în căutarea mea.

Englezul ridică din umeri.

— Din păcate, călătoria e condiţionată de *Madonă.* Soţul dumneavoastră se află în momentul de faţă într-o situaţie materială precară şi fără Fecioara de aur n-ar putea onora cheltuielile obligatorii aferente unui voiaj clandestin în Occident. Nădăjduiesc că m-am făcut înţeles.

— Perfect, rosti Melania respirând greu.

— Veţi trăi într-o lume a banilor, care-i condamnă fără excepţie pe cei ce nu-i au. Ezită. Desigur, George e prietenul meu, dar afacerile sunt afaceri. Mi-am asumat toate riscurile în schimbul unei sume şi cum nici eu nu sunt Rotschild — îşi arătă zgârieturile de pe mâini — am făcut tot ce este omeneşte posibil ca s-o obţin.

— V-am făgăduit să mă gândesc şi mă voi ţine de cuvânt.

— Îmi vine greu să înţeleg de ce *trebuie* să vă gândiţi.

— Pentru că pur şi simplu am uitat. Când veţi împlini şaizeci şi doi de ani şi trei luni, iar un domn o să vă confunde cu soţia sa necredincioasă, veţi băga de seamă că o grămadă de amănunte s-au

alungat din mintea dumneavoastră.

— Amănunt, hm! Nu astfel ar denumi majoritatea oamenilor şaizeci sau şaptezeci de kilograme de aur prelucrate artistic.

Se ridică pe neaşteptate şi se aşeză lângă Melania. Îi luă mâna. Bătrâna şi-o abandonă, plecând feciorelnic privirea.

— Sunteţi foarte spontan şi lipsit de convenţie pentru un englez...

— Joc cu cărţile pe masă. Nu v-am ascuns nici o clipă că totul depinde numai de dumneavoastră. Nu mă pot apuca să sap, prin sondaj, pivniţele Bucureştiului în căutarea *Madonei*. O văd neapărat îngropată undeva, căci un asemenea obiect atrage inevitabil atenţia. Iar dumneavoastră, e cert,

încercaţi să câştigaţi timp. De ce? Sunt gata să fac faţă la încă o sută de capricii, deşi aventura cu pisicile ar fi trebuit să-mi ajungă. Aş vrea să vă înlătur reticenţele. Sunt însă cu mâinile legate, pentru că nu cunosc motivul lor. Ce se întâmplă? Vă e teamă să nu vă trag pe sfoară?

— Nici gând, şopti Melania, retrăgându-şi încet mâna.

— Atunci?

— Îngăduiţi-mi să mă mai gândesc. Mă voi concentra din răsputeri şi sunt încredinţată că nu va fi fără rezultat.

Ned pocni iritat din degete. Reflectă câteva clipe înainte de a vorbi:

— Peste exact patru zile, cu sau fără dumneavoastră, părăsesc România.

Melania ştia că nu minte.

*

A doua zi, maiorul Cristescu sosi la birou într-o dispoziţie sumbră. Petrecuse o noapte agitată. Îşi agăţă pardesiul în cuier mormăind un bună dimineaţa nedesluşit, pregătit pentru tot ce-i mai rău.

Făcuse voit abstracţie de câteva zâmbete pline de miez înregistrate pe coridorul lung în formă de L al ministerului şi, aşteptându-l pe Azimioară, înlocui rezerva de pastă a pixului. Îl încercă pe calendar, dar literele rămaseră albe. Apăsă din ce în ce mai nervos, rupând hârtia, şi în clipa

când, exasperat, se pregătea să-l arunce pe fereastră, intră locotenentul. Cristescu îl cercetă iute.

— După mutră, îmi aduci o veste din alea de care-ţi aminteşti o viaţă.

Azimioară, pe de o parte consternat, pe de alta abia izbutind să-şi stăpânească râsul, reuşi să fixeze cu privirea tabloul din spatele maiorului.

— Cinci sectorişti s-au prezentat azi-dimineaţă la raport. Aveţi aici...

— Despre ce e vorba? îl întrerupse nerăbdător maiorul.

— Da... Băieţii semnalează că în cartierele Pajura, Berceni, Balta Albă, Drumul Taberei şi Chibrit s-a constatat în cursul nopţii o afluenţă neobişnuită de pisici negre.

— Ce dracu' făceau pe acolo?!

— Defilau în grupuri impresionante de câte douăzeci-treizeci. Asta i-a şi pus pe gânduri. Pisicile nu umblă în turmă... Din alt raport reiese că o sută cincizeci şi nouă de exemplare, extrem de reuşite, aveau cel puţin un picior scrântit.

Gesticulă evaziv, încercând parcă să se scuze. Cristescu rămase câteva momente fără grai. Apoi, un zâmbet îi alungă expresia de stupoare. Exclamă, spre surpriza locotenentului:

— Ştii? Începe să-mi placă...

Izbucniră amândoi în hohote formidabile de râs. Aveau impresia că nu se vor putea opri niciodată. Intrigat, colonelul Nasta îşi vârî capul pe uşă, măsurându-i lung.

*

Din bucătărie veneau zgomote domestice. Robinetul, clănţănitul ibricului aşezat pe plită, un băţ de chibrit aprins.

"Fata asta", îşi spuse Melania, "bea cel puţin cincizeci de grame de cafea pe zi. Colonelul consuma şi el câte o ceaşcă zdravănă la două-trei ore, dar, după cum ştii, a murit în floarea bărbăţiei sale. Mă întreb, Melania, dacă se mai gândeşte din când în când la tine. Nu i-ai simţit deloc prezenţa în aceşti ani şi nici nu e de mirare. Închipuieşte-ţi numai cu câte cunoştinţe s-a reîntâlnit, iar relaţiile îţi răpesc o grămadă de

timp..."

Melania Lupu, căreia îi plăcea să-şi imagineze lumea de dincolo ca pe un imens şi agreabil salon unde oamenii de toate seminţiile, de pe toate meleagurile şi din toate epocile se întreţin politicos într-o reuniune cu adevărat democratică, îşi fac vizite, vorbesc la telefon şi mănâncă prăjituri cu cremă în timp ce citesc gazeta, dădu înţelegătoare din cap. Nu avea nici un motiv să fie supărată pe colonel. La urma urmelor, poate că nici ea nu-i dăruise din gândurile ei atât cât ar fi meritat.

"Suntem îngrozitor de ocupaţi", conchise cu un suspin, "indiferent de cartierul în care locuim. Cândva îi vei explica pe îndelete lucrurile acestea, dar

n-ai nici un motiv să te grăbeşti, fetiţo, căci colonelul a fost totdeauna un bărbat cu multă răbdare şi nu văd de ce s-ar fi schimbat între timp. Oricum, zece sau cincisprezece ani şi chiar douăzeci nu au pentru el nici o importanţă. Cât de curând însă, va trebui să repari gărduleţul de la mormântul lui. Neglijenţa împinsă dincolo de un anume hotar se numeşte altfel, draga mea..."

Trăgând cu urechea spre bucătărie, bătrâna deschise cartea de telefon. Răsfoi înfrigurată paginile, încercând să nu facă zgomot. Buzele i se mişcau încet, în vreme ce-şi plimba unghia arătătorului în lungul coloanelor.

"Ce noroc, Melania, că nu ai nevoie de ochelari... Doamne, ţi-ai fi

imaginat că există atâtea persoane cu numele de Tudor? Când erai mică ţi-ar fi să te cheme Rosalinda, deşi n-aveai nimic dintr-o iapă. În sfârşit... Tudor Olga... strada Stupinei 109, telefon..."

Puse cartea la loc şi luă motanul în braţe. Inima-i bătea de emoţie.

— Ah, Mirciulică, îi suflă la ureche, de ce nu suntem singuri? Am fi plănuit împreună cum trebuie să procedez ca să pătrund în locuinţa doamnei Tudor şi am fi pus la punct încă o grămadă de amănunte. De pildă, cum am putea scăpa pentru câteva ceasuri de domnişoara Emilia...

Fata intră în odaie ţinând tava cu ceaşca de cafea în amândouă mâinile şi pachetul de ţigări între dinţi. Se uită la

bătrână fără să-şi ascundă uimirea. Arăta proaspătă, părul alb i se freza în bucle cochete în jurul obrajilor de porţelan, iar ochii străluceau plini de tinereţe.

"Doamne! cum trebuie să fi arătat acum treizeci de ani..."

Melania, care ştia că nu arătase grozav în urmă cu treizeci de ani — "nimeni n-a căzut pe spate, fetiţo, doar privindu-te" — se gândea la altceva.

*

Soţii Miga îl ascultau consternaţi. Cristescu, destul de plictisit, trebui să relateze încă o dată întâmplarea. Florence se dezmetici prima şi se

interesă sarcastică:

— V-aţi închipuit cumva că se ascunde la noi?

— În nici un caz, surâse maiorul. Mă gândeam la altceva. Sunteţi prieteni de treizeci sau patruzeci de ani.

— Cincizeci, corectă serviabil Şerbănică. De fapt, iertaţi-mă... Încă nu ştiu dacă am înţeles bine. Vreţi să spuneţi că Melania a evadat?

— A evadat sau a fost răpită, minţi Cristescu. În acest sens speram că mi-aţi putea da o mână de ajutor.

Şerbănică Miga gâfâia, copleşit de senzaţional. Fruntea şi urechile i se roşiseră, în timp ce obrajii bucălaţi rămăseseră neaşteptat de palizi. Gura moale şi udă părea plină cu prune când

articulă stupefiat:

— Dar e extraordinar! Femeia aceasta este extraordinară!

— Sunt de acord cu dumneavoastră, declară amar maiorul.

Doamna Miga îşi zvârli capul pe spate.

— Baliverne!

— Florence! o apostrofă speriat bătrânul. Domnul maior ar putea fi vexat. Nu toată lumea e obişnuită cu temperamentul tău. Ştiţi — recurse zâmbind la o scuză pe care o repeta de peste patruzeci de ani — sângele italian. Mama lui Perieţeanu, socru-meu, e născută Betti. Familia Betti din Florenţa, prieteni cu Medici şi chiar înrudiţi cu Il Magnifico, marele protector al artelor,

nu-i aşa...

— Astea erau gogoşi de-ale lui tata, i-o reteză fără menajamente Florence. Îi chema Betti la fel ca pe alte două mii de familii din Firenze şi atâta tot, nume purtat şi astăzi de o mie de cârnăţari florentini. Nu-i nevoie să explici la toată lumea de ce ţi se pare că nevastă-ta e smintită.

— Dar, Florence! E pentru prima oară când îmi spui lucrurile astea.

— Te-a gâdilat grozav povestea cu Il Magnifico, te simţeai de parcă ţi-ar fi pus cineva o coroană pe cap, iar mie nu-mi place să stric dispoziţia nimănui dacă nu e absolut necesar. Acuma însă, m-ai scos din sărite.

Şerbănică amuţi cu aripile tăiate.

Cristescu, jenat de discuţie, îşi scormonea mintea căutând o afirmaţie inofensivă care să nu suscite spiritele.

Îşi imagina uşor cum ar fi evoluat discuţia în lipsa lui. Era de ajuns să privească expresia bosumflată şi îndărătnică a lui Miga, aerul războinic şi satisfacţia de a-l fi rănit al bătrânei. "Şi din nefericire", îşi spuse, "ăştia doi reprezintă un cuplu clasic de oameni în vârstă. Parteneri care s-au iubit sincer şi ar fi fost în stare să se jertfească unul pentru celălalt, după câteva decenii de convieţuire par preocupaţi de un singur gând: cum să-şi transforme reciproc viaţa într-un adevărat iad. Încăpăţânări absurde, scandaluri iscate din senin, cu dorinţa pătimaşă de a restabili un adevăr

fără nici o importanţă."

— Gara din Sinaia avea pe-atunci două peroane...

— Te înşeli, avea trei.

— Uite cum mă chiorăşti! Două, ce dracu' !

— Trei mari şi late! Te-ai ramolit, îţi spun eu!

— Ascultă, madam, vezi cum vorbeşti că-ţi scap oala asta în cap...

Uneori e de ajuns un cuvânt incendiar, aluzii otrăvite despre neamurile celuilalt:

— Analfabeta de soru-ta care aşa şi pe dincolo...

— Cine?! Tu vorbeşti? Frate-tău! Un escroc notoriu, dat afară din toate serviciile! Nici un om cumsecade nu-l

primeşte în casă...

— Aveţi numărul meu de telefon, reluă maiorul. Dacă intervine ceva nou sau aveţi cumva vreo idee în legătură cu locul unde ar putea fi ascunsă, vă rog să mă sunaţi. Orice amănunt ne poate fi de folos. Vă mulţumesc anticipat şi sper să ne revedem, adăugă, căutându-şi din ochi pălăria şi mănuşile.

Florence îl opri cu un gest.

— Domnule maior, eu sunt probabil o femeie fără tact şi-mi place ca atunci când cineva stă de vorbă cu mine să ştie exact la ceea ce are dreptul să se aştepte. Habar n-am pe unde s-o fi ascunzând Melania, dar de un lucru sunt încredinţată: acolo unde e, îi merge în orice caz mai bine decât la puşcărie.

— În consecinţă, surâse Cristescu, chiar dacă aţi avea vreo veste, nu mi-aţi comunica-o.

— Exact.

Stătea rezemată de scrin cu braţele încrucişate la piept, cu bărbia în vânt, într-o atitudine provocatoare. Şerbănică Miga intră în panică.

— Eşti inconştientă! Concursul refuzat autorităţilor reprezintă o culpă gravă!

Florence nu se obosi să-i răspundă. Nici măcar nu se uită la el. Cristescu rosti liniştit:

— Închisorile n-au fost inventate pentru oamenii nevinovaţi. Doamna Melania Lupu se bucură de toată simpatia mea în particular...

— Ei bine, îl întrerupse triumfătoare Florence, eu sunt numai persoană particulară. N-am nici o altă calitate.

— Voiam să vă spun că, lăsând la o parte misiunea mea, deci ca simplu cetăţean, nu aş putea trece cu indiferenţă peste faptele reprobabile ale unui individ, nu mai vorbesc când ele constituie infracţiuni grave. Este o chestiune de echitate. Aveţi obiecte de preţ în casă. Gândiţi-vă că ele ar dispărea într-o bună zi, dar altcineva, care v-ar putea ajuta să le recuperaţi, simpatizând hoţul, ar refuza să vorbească.

— E elementar! interveni Şerbănică iute.

Îşi exagera francheţea, o afişa ostentativ, vrând să înlăture impresia "dezastruoasă" lăsată de nevastă-sa.

— Nimeni pe lume n-o să mă convingă că Melania-i o escroacă, pufni Florence, şi încă de talie mondială. Cel mult a căzut victima unui concurs de împrejurări nefericite.

Maiorul se apropie încet de vestibul, zâmbind.

— N-am putut să vă conving în discuţia noastră după spargerea de la Muzeu şi am serioase îndoieli că voi reuşi de astă dată. Oricum, nu omiteţi nici celălalt aspect, deloc neglijabil, al problemei. Posibilitatea ca Melania Lupu să fi fost răpită. Salvarea ei...

— Asta s-ar numi o cursă! Căutaţi

altceva.

— Florence, nu-ţi dai seama ce vorbeşti!

Cristescu puse mâna pe clanţă.

— Constat că aveţi o zi proastă şi e inutil să continuăm. Iertaţi-mă că v-am deranjat.

— Ai înnebunit?! Îl contrariezi pe ăsta care-i un personaj important la Miliţie aşa, din capriciu?! E un act de demenţă! Nu te gândeşti la Sandi, că-i periclitezi situaţia?... Trebuie neapărat să-i telefonezi şi să-i ceri scuze.

Florence îl privi scurt, cu dispreţ nimicitor. Îl dădu la o parte cu o singură mână.

— Mă plictiseşti.

Se retrase în dormitor şi se lăsă obosită pe taburetul din faţa oglinzii. Cu mişcări încete, desfăcute, oprindu-se mereu, începu să-şi şteargă obrazul cu un tampon de vată înmuiat în untdelemn.

"Nu se poate să mă fi înşelat o viaţă întreagă. E imposibil! Nimeni în cercul nostru nu i-a spus vreodată altfel decât bleaga de Melania. A avut gusturi simple, necostisitoare. Trăiau doar din soldă şi colonelul izbutea să pună lunar câte ceva deoparte. Şi-acum, dintr-o dată, geniu de brigand şi apetituri de rajah... Combină, fură milioane, evadează... Nu, astea sunt fantasmagorii!"

Doamna Miga azvârli tamponul în

scrumieră. Se dezbrăcă, îşi trase peste cap o cămaşă de noapte şi se strecură în pat. Adormi încercând să ghicească unde se ascunde Melania Lupu.

Şerbănică întârzie mult întocmind o ciornă abilă pe care Florence urma s-o recite a doua zi la telefon maiorului. Termenii erau aleşi judicios, scuzele formulate ferm, ţinând totuşi seama de faptul că veneau din partea unei femei în vârstă. La urmă o transcrise citeţ, încredinţat că e o capodoperă de diplomaţie.

Cristescu nu-i cunoscu niciodată conţinutul.

*

Emilia îl sună pe Ned la hotel şi-l anunţă cu voce indiferentă că vrea să-l vadă.

Îl trase iute în bucătărie când veni şi, înainte de-a începe să vorbească, dădu drumul la robinete. Englezul râse.

— N-o să audă ce discutăm, în schimb ar putea foarte bine să deschidă uşa şi să dispară pentru totdeauna.

— Cheile sunt la mine. Ascultă! M-am gândit că, de vreme ce tot mai rămâi patru zile în România, barem să le folosim, să nu stăm cu mâinile încrucişate. Am nevoie de un microfon.

Ned o scrută atent. Se aşeză încet pe colţul mesei, fără s-o slăbească din priviri. Pe bărbia fetei apăruse un coş şi, contrar felului în care ar fi procedat

nouăzeci şi nouă la sută dintre femei, Emilia nu încercase să-l camufleze cu pudră.

— Pentru ce naiba îţi trebuie un microfon?

— Bătrâna vorbeşte singură.

— O făcea şi înainte.

— Acum însă trăncăneşte toată ziua cu motanul, îi povesteşte întâmplări din trecut, mai ales dacă are impresia că nu e auzită.

— Când are impresia asta?

— Când rămâne singură într-o încăpere.

— Aha! Şi ce-i spune?

— Păi tocmai asta e! Nu pot desluşi limpede. Imediat ce mă apropii, amuţeşte sau schimbă discuţia.

— Presupun însă că două-trei cuvinte tot ai izbutit să prinzi. Emilia dădu din cap.

— Pomeneşte mereu de *Madonă,* am sesizat nume de străzi, Moşilor parcă şi Aleea Ştefanidi, biserici, dar totul extrem de confuz.

— Mda, e o idee... Există microfoane în comerţ?

— Habar n-am. M-am gândit la Tolea. Lucrează la Operetă. Ar putea împrumuta sau fura unul.

— Microfon de teatru... Hm, nu-i suficient de puternic. Doar dacă i-l agăţi de cercei, iar ea e dispusă să nu-l observe.

— Monologurile şi le debitează totdeauna pe canapea, aproape în

aceeaşi poziţie, lângă lampa cu picior şi, bineînţeles, cu pisica în braţe. Eu cred că ar trebui încercat.

— De acord. Ia legătura cu Tolea. Vezi că are nevoie şi de o staţie.

— Nu, i-l putem cupla la radio. Am un aparat japonez cu amplificator.

— Perfect. Rămase pe gânduri. Bisericile de care pomenea bătrâna mi-au dat o idee. Poţi ascunde perfect o statuie printre alte statui... Cu câteva pensule de vopsea o faci de nerecunoscut.

Emilia îl măsură sceptică.

— Numărul exact îl ignor, dar presupun că sunt vreo patru-cinci sute de biserici în Bucureşti. În afară de asta, în lăcaşele ortodoxe nu există statui.

— Ştiu, aveţi icoane. Ani de zile au constituit o afacere interesantă. Voi vizita în consecinţă aşezămintele catolice.

— Aici s-ar putea să ai mai multe şanse. Personal, cunosc Catedrala Sf. Iosif şi Biserica Italiană. Prea multe, în orice caz, nu sunt.

— Am să consult ghidul, spuse Ned. Dacă intervine ceva nou, ne vedem diseară.

*

Farurile unei maşini aprinseră brusc mozaicul vitraliului. Pete de lumină, albastru-cobalt şi roşu-adânc, se rostogoliră pe băncile de lemn ale

catedralei, nimbul Sfântului Vincenţiu ridică o flacără de aur, pâlpâi scurt şi se stinse.

Ochii lui Ned Morton, deprinşi cu întunericul, căutară din nou nişa Fecioarei. Trecuse o oră de când paracliserul, un bărbat încă în putere, cu mâini lungi ca nişte căngi şi privirea bănuitoare, ferecase porţile grele cetluite cu brâie de fier. Câte o frână nervoasă ori dangăt de tramvai străpungeau rar liniştea aşternută sub zidurile înalte, înmănuncheate în arcadă.

Un zâmbet duios adie pe chipul lui Ned. Avea opt ani, o cărare pe mijlocul capului, beretă de marinar danez şi două comori: albumul cu căţei decupaţi din comicsuri şi un borcănel de gem umplut

cu monede de un penny cu zimţi pe margine.

Marţi seara o însoţea pe mătuşa Isabel, protestantă ca şi el, ca şi soră-sa, ca şi întreaga familie, la slujba pe care abatele Collins o ţinea în catedrala cu geamuri albastre, din capătul orăşelului. Fără s-o declare limpede, ritul catolic i se părea mătuşii Isabel mai distins şi, uneori, pomenea vag rudelor scandalizate despre o eventuală convertire. Fireşte, nu găsise niciodată suficientă îndrăzneală s-o facă, şi Ned îşi zicea că probabil bătrâna încercase doar să atragă atenţia asupra ei, dându-şi puţină importanţă.

Oricum, Ned se plictisea copios, asculta indiferent sunetele orgii,

scărpinându-şi piciorul acolo unde elasticul şosetei îl strângea prea tare, şi doar prăjitura cu dulceaţă de coacăze, ce urma după slujbă, îl determina marţi seara să-şi strecoare mâna în manşonul mătuşii Isabel, care mirosea subtil a camfor, şoareci şi apă de colonie preparată în casă...

Se uită încă o dată la ceas, apoi ieşi din ascunzătoare. Tălpile de cauciuc se lipeau fără zgomot de ciment.

Fecioara zâmbea trist, trezită de lumina crudă a lanternei.

Sub stratul subţire de vopsea nu se afla aur. Fără să se simtă prea dezamăgit, mizase foarte puţin pe

întreprinderea sa, Ned stinse lanterna.

Traversă catedrala pustie, oprindu-se în capela Sf. George. Forţă espanioleta înţepenită în vitraliu şi strecură afară o privire prudentă. Îl aşteptă pe bărbatul cu servietă şi mers nesigur să se îndepărteze, îşi trecu trupul prin crăpătura îngustă şi se agăţă de creanga unui tei. Pendulă câteva clipe în aer, apoi îşi dădu drumul să cadă în iarba îngheţată.

Distanţa până la locul de parcare o străbătu calm şi fără grabă.

"Doar borfaşii ordinari îşi iau picioarele la spinare după vreo găinărie, ascunzând prada în sân."

Urcă la volan, azvârlind o privire scurtă în oglindă. După câteva ocoluri

largi pe bulevardele Capitalei, coborî în faţa unui WC public. Trecu neobservat de femeia îmbrăcată în halat de doc albastru, adormită în spatele ferestruicii. Îşi spălă mâinile şi faţa, scoase haina, cercetând-o dacă are urme de var sau praf, şi se întoarse la maşină.

În drum spre hotel, îşi făcu socoteala că până la plecarea cursei Bucureşti-Londra mai rămăseseră optzeci şi una de ore şi cincisprezece minute. Luni după-amiază va fi acasă. Un duş, trăncăneala menajerei despre ultimele evenimente din parohie, revizuirea corespondenţei. În aceeaşi seară îşi va îmbrăţişa probabil logodnica. Un sărut cast, cu buze inexperte şi ochii aurii îndreptaţi spre

scara veche de lemn care ducea la odaia pastorului. Bătrânul, fără somn, avea picioarele bolnave de gută şi talentul de a-şi face apariţia când prezenţa lui nu era câtuşi de puţin necesară.

Joan... Ciudat! Inima lui Ned nu mai bătea aşa de tare.

Parcă în coasta hotelului şi, animat brusc de o idee care-i aduse zâmbetul pe buze, întoarse maşina şi coti pe bulevard.

*

În dulăpiorul din baie, Melania Lupu descoperise un tub de luminal. Subtiliză trei pastile şi în timpul după-amiezei le pisă cu un cuţit până ajunseră

o pulbere fină. Mirciulică asculta cu deliciu povestea *Frumoasei din pădurea adormită*.

Emilia fu obligată să suporte două ceasuri comentariile Melaniei în legătură cu filmul de la televizor. Îi explica motanului aspectele mai subtile ale fabulaţiei şi-i citea tare şi cu interpretare titrajul. Amândoi păreau că se distrează de minune. La un moment dat, bătrâna tresări.

— Deschide gura, Mirciulică! Extraordinar! Când ţi-ai pierdut molarul?

Motanul îi sări din braţe şi intră în baie.

— Încep să nu-l mai recunosc, spuse Melania. Trei zile au fost

suficiente ca să-şi schimbe total manierele.

Pe la zece, după o scurtă incursiune în bucătărie, bătrâna anunţă că vrea să se culce, iar Emilia respiră uşurată. Îşi turnă într-o ceaşcă infuzia de sunătoare şi curând simţi că i se face somn. Habar n-avea că înghiţise trei somnifere.

Bătrâna, căţărată pe un scaun, desprinse acele pendulei vieneze vechi, abandonată în debara. Încercă sentimentul curios că a izbutit să oprească timpul în loc şi se simţi încântată.

"E un interior simplu, plăcut, dar impersonal", gândi Melania atentă la

zgomotele din odaia vecină. "Proprietara trebuie să fie o persoană de nădejde, capabilă şi cu mult simţ practic — a fost de ajuns să te uiţi în albumul de fotografii, în sertare şi la bucătărie — dar complet lipsită de o-ri-gi-na-li-ta-te. Viaţa alături de ea trebuie să fie igienică, însă grozav de plictisitoare... Ce spui, Melania? N-ai de ce să fii îngrijorată, căci, o dată adormită, pe domnişoara Emilia n-o vor trezi nici răgetele unui măgar scos din fire. Cât despre felul în care a înghiţit luminalul, ce să-ţi spun, draga mea, ai avut mult noroc. Împreună cu infuzia de sunătoare, nimic altceva nu i se mai poate părea amar. Fireşte, regreţi din suflet că biata fată suferă de ficat. E deprimant la

vârsta ei să nu poţi mânca două ouă moi la pahar cu unt topit pe deasupra şi feliuţe subţiri de pâine prăjită."

Zgomotele din sufragerie încetaseră şi bătrâna se uită la ceas. Zece şi jumătate.

— Nu există nici un motiv ca să te grăbeşti, şopti. În momentul în care vei ieşi pe uşă, va trebui să ştii pe dinafară ce ai de făcut. Vizita la doamna Tudor, şi în general toată povestea *Madonei de aur,* trece deocamdată pe un plan secundar. Le-ai strecurat destul de abil sugestia să caute prin biserici, iar mâine le vei mai da câteva amănunte, desigur, discutând tot cu Mirciulică. Astfel, într-un caz nefericit — te rog din suflet, draga mea, nu cobi — ei nu vor putea

declara nimic împotriva ta. Nici o persoană de bun-simţ n-o să te tragă la răspundere că ai pălăvrăgit câte în lună şi-n stele cu motanul... În fine, tot scormonind prin biserici vor avea de lucru o zi bunicică. Biserici or-to-do-xe, fetiţo, căci pe celelalte le isprăvesc dintr-o răsuflare.

Melania se rostogoli pe divan şi coborî evitând arcurile stricate. Ţinându-şi răsuflarea, îşi lipi urechea de uşă. O crăpă încet. Emilia respira adânc, cu ceafa prinsă în palme şi nasul vârât în pled.

— Ei bine, ştii ce ai de făcut, chicoti frecându-şi palmele. Vei împrumuta trenciul negru şi pantofii plaţi pe care i-ai ochit în garderob, vei

traversa sufrageria în vârful picioarelor şi vei deschide uşurel, uşurel uşa, nu însă înainte de a bloca telefonul. Nu-i nevoie decât de o greşeală stupidă care s-o trezească. Fără îndoială, n-ar fi o catastrofă, vei pretinde că ai ieşit să faci o mică plimbare, dar vor avea ei grijă să n-o mai repeţi... Sunt gata, Mirciulică! Urează-mi noroc, căci aceasta este singura superstiţie la care eu nu ţin. Cum nu ţi-am spus, uitucilă? Mă duc la noi acasă. Probele domnului maior Cristescu trebuie niţeluş schimbate. Abia după aceea vom răsufla uşuraţi de-a binelea şi ne vom ocupa în linişte de *Madonă*... Mă întrebai de ce am scos acele de la pendula aceea drăgălaşă? Încă nu-ţi răspund şi mă surprinde că nu

ai ghicit singur.

Dispăru uşoară. Mirciulică intră în şifonierul rămas deschis şi se culcă într-o pălărie.

Puţin înainte de miezul nopţii, Nicolaescu o sună pe Emilia. Găsi telefonul ocupat şi după al doilea apel renunţă să mai insiste.

"Muierile! N-am întâlnit nici una care să cunoască rostul unui telefon. Cu excepţia fâţelor de la serviciile de informaţii, evident. Ţi-l trântesc înainte de a fi prins ultimele trei silabe."

*

Când ajunse în stradă, Melania Lupu trase adânc aer în piept şi, scuturându-şi buclele, ridică obrazul spre cerul întunecat.

"Simţeai că te înăbuşi, draga mea. Sunt atâtea zile de când plămânii tăi n-au mai avut ocazia să respire altceva decât tutun şi parfumul cam îndoielnic al domnişoarei Emilia. De ajuns, fetiţo, te vei putea bucura de aerul acesta bun mergând. Important este să te orientezi în ce cartier te afli, şi poţi fi sigură că nu-i complicat. Vei trage cu urechea dincotro se aude zgomot de tramvai sau troleibuz şi să sperăm că nu eşti prea departe de prima staţie...

Atenţie, Melania! Reţine strada şi numărul, ca să ştii unde trebuie să te

întorci."

Se îndepărtă şubredă şi ponosită în trenciul prea larg, o bătrână care nu atrăgea prin nimic atenţia trecătorilor. După circa treizeci de metri, ajunse la prima tăbliţă indicatoare, localiză cartierul şi urcă într-un taxi. Şoferul o privi interogativ prin oglinda retrovizoare.

— Dacă sunteţi atât de drăguţ, mă veţi conduce până la Popa Petre, ciripi melodios bătrâna.

Omul desenă un cap surprins, clienţii au de obicei un aer dictatorial, şi ambreie.

"Doar nu era să-i indici chiar strada Toamnei, draga mea, o înţelege şi un şcolar."

Se lăsă pe spatele canapelei, urmărind încântată priveliştea prin geamul pulverizat de ploaie.

"Oare la ce s-o fi gândind acum domnul maior Cristescu?"

*

Se gândea, fireşte, la Melania. Trecuseră două zile de la evadarea ei şi, cu excepţia celui mai absurd, celui mai imbecil incident care poate interveni în cariera unui anchetator şi care te umple de ridicol până la sfârşitul zilelor deşi n-ai nici o vină, dispariţia urmată aproape concomitent de invazia pisicilor negre, nu se întâmplase nimic.

Foindu-se sub plapuma prea

groasă, Cristescu îşi zdrobea creierii încercând să dea răspuns măcar unei singure întrebări dintr-o puzderie: Când a fost organizată evadarea? Cine sunt autorii? Unde se află Melania? Ce intenţionează? Ce combinaţie năucitoare pune la cale? Ce-i, în definitiv, în capul ei?

"Habar n-am! Şi câtă vreme n-o să catadicsească să-şi arate vârful nasului, nu-mi rămâne altceva decât să aştept."

Apăsă nervos pe butonul veiozei şi trase plapuma până la bărbie cu un gest hotărât, dar asta nu-l făcu să adoarmă.

*

După o jumătate de oră, ajunse la

concluzia că locuinţa nu-i supravegheată. Răsuflând uşurată, Melania cuprinse într-o privire scurtă întregul bloc.

"S-au culcat toţi", constată mulţumită, "cu excepţia doamnei Olaru de la patru, care, după cum mărturisea, suferă de insomnie şi de aceea ziua doarme, iar noaptea deretică prin casă... Ştiu, părerea ta, draga mea, e că altele sunt cauzele, dar probabil saloanele Spitalului Central sunt mult prea solicitate."

Împinse, opintindu-şi trupul, poarta grea de fier şi urcă treptele holului. Verifică la un interval de câteva ceasuri după maior dacă sigiliul de la apartamentul ei este intact, apoi alunecă

uşoară în coridorul strâmt la capătul căruia se afla crematoriul şi uşa către curtea interioară. Ocoli atentă un cazan abandonat alături de nişte ţevi ruginite, trecu repede prin faţa geamului portăresei şi se opri, astâmpărându-şi respiraţia precipitată, sub o fereastră îngustă.

— E chiar fereastra de la baia ta, Melania, şopti abia mişcându-şi buzele. Un adevărat noroc că stai la parter, iar acest noroc nu l-ai născocit tu, fetiţo. Ai putea conchide — şi te rog s-o faci, starea de spirit contează enorm — că semnele se arată favorabile.

Apucă între degetele înmănuşate rama de lemn şi începu s-o zgâlţâie uşor. Foraibărul — un braţ de metal dat cu

ulei — aluneca uşor pe pista săpată în tocul ferestrei.

"Cred că şi această descoperire o datorezi domnului maior, chicoti Melania, trecându-şi un picior peste pervaz. Astă-vară, cineva, tot o bună cunoştinţă de-a dumnealui, ţi-a furat cheile şi portofelul în tramvai. Atunci ţi-a venit ideea să încerci geamul de la baie..." Îşi aminti că înainte de a fi părăsit locuinţa trăsese obloanele şi draperiile şi apăsă cu îndrăzneală pe comutator. Privi emoţionată în jur.

Tufănelele şi crizantemele se ofiliseră, iar pe masă, tortul rămas de la ziua lui Mirciulică împrăştia un miros rânced.

— Curios! Sfeşnicul nu mai e la

locul lui, căci tu îl aşezi totdeauna lângă coşuleţul de argint. Aş vrea să-mi explici cum se face că unul din paharele de Spumos e gol, în vreme ce celălalt s-a evaporat doar pe jumătate... Ce spui, fetiţo? Nu, nimeni n-a apucat să bea în cinstea lui Mirciulică din pricina veştii proaste pe care ţi-o adusese domnul maior...

Auzi o mişcare în spate şi amuţi încremenită. Se întoarse încet şi încercă cea mai mare surpriză din viaţa ei.

Melania Lupu îşi privea cutremurată motanul. I se vedeau oasele, iar panglica roşie de la gât îi atârna murdară şi pleoştită.

— Asta înseamnă... Înseamnă că celălalt e un impostor! Ce greşeală, draga mea! Nu e momentul să te pierzi cu firea, dar crede-mă, nu ai nici o scuză.

Mirciulică primea cu un aer de demnitate jignită mângâierile bătrânei. Melania îşi şterse obrajii plini de lacrimi.

— Doamne, vasăzică tu erai musafirul care s-a înfruptat din bunătăţi! Trebuie să recunosc însă că arăţi cam jigărit. Ştiu, te-am nedreptăţit, mi-am închipuit despre tine că eşti răutăcios. În realitate, doar din neştiinţă ai apăsat pe aparatul acela afurisit. Dar acum vom îndrepta totul, ai să vezi... N-ai să-i spui niciodată, adăugă cu capul întors, că pe

motanul adus de domnul Ned l-ai luat drept Mirciulică. Nu ţi-ar ierta în ruptul capului o astfel de jignire.

Îl aşeză pe fotoliu şi se apucă sprintenă de treabă. Mişcările erau pline de vioiciune, ochii zvântaţi îi străluceau.

— Trebuie să ajustăm probele, draga mea, în aşa fel încât la o privire su-per-fi-cia-lă să se poată naşte confuzia. Detaliile însă nu vor corespunde. Acesta e colţul înregistrat pe pelicula domnului maior. Perdeaua, scrinul, pendulul şi tabloul cu cale. Vom începe cu perdeaua...

Agită în faţa motanului o pereche de foarfece şi începu să descoasă franjurile, atentă să nu atingă ţesătura suplă. Când isprăvi, adună cu răbdare

resturile de aţă şi le puse pe un ziar.

— Vorbeşte mai încet, draga mea, Mirciulică, bietul de el, a adormit. Din cauza anemiei şi a emoţiilor, fireşte. E suficientă însă simpla lui prezenţă pentru ca să te simţi însufleţită. Deci, perdeaua seamănă cu cea din clişeul domnului Cristescu, dar nu mai e aceeaşi. Scrinul, din nefericire, nu-l poţi transforma. Îl vei împinge însă spre uşă şi poziţiile nu vor mai corespunde. Hai, adună-ţi puterile. Ai zugrăvit în toamnă, şi urma de pe zid nu se va cunoaşte. Parcă-l aud pe avocatul tău la proces... O clipă, Melania! Înainte de a-l lăsa să vorbească, trebuie să ne înţelegem asupra unui amănunt: vei angaja un apărător tânăr, cu expresia francă şi nu

prea frecat în chiţibuşuri. Aceasta va face o bună impresie asupra domnilor judecători, căci oricine ştie că atunci când te simţi vinovat alegi un mare maestru, unul din vulpoii pişicheri unşi cu toate alifiile. Ziceai că-l auzi pe avocatul tău? Ce spune? Nu zău, te asigur că mă interesează în cea mai mare măsură.

Scoase pacheţelul mic din buzunarul trendului şi deschise uşa pendulei. Vorbea cu voce groasă, apăsând important pe silabe:

— Domnule prezident, onorată instanţă! Nimeni nu se mai poate îndoi de inocenţa clientei mele, doamna Melania Lupu. Aveţi înaintea dumneavoastră probele de netăgăduit ale

nevinovăţiei sale. O confuzie sinistră, asemănări fatale au adus-o în această boxă a infamiei. Perdeaua, scrinul, acele pendulei. Priviţi-le, vă rog, cu atenţie şi comparaţi. Iată, acesta e filmul pus la dispoziţia domniilor voastre de organele de cercetare, acesta e cel luat de către comisia deplasată la domiciliul inculpatei după arestarea ei. Constataţi vă rog deosebirile. Oricine-şi poate da seama! Locuinţele seamănă, dar nu sunt identice.

Melania întrerupse pledoaria. Îşi plimbă vârful limbii pe la colţurile gurii, cu o expresie concentrată. Era operaţia cea mai delicată. Înlocuirea acelor ghirlandate cu cele scoase de la orologiul verişoarei lui Tolea. N-avea

voie să forţeze.

Trecu aproape jumătate de ceas până auzi declicul pe care-l aştepta. Netezi îndelung acele şi în sfârşit îşi îngădui câteva clipe de răgaz.

— Ţi-a mai rămas tabloul cu cale şi înlăturarea propriilor tale urme. Te avertizez, fetiţo, că va trebui să fii de cinci ori mai atentă. Mă întreb cât poate fi ceasul. În orice caz, e trecut de miezul nopţii, dar nu mai târziu de ora unu. O simţi în oasele tale şi ele nu te-au înşelat niciodată. Spune-mi, draga mea, îţi aminteşti unde ai pus pânzele rămase de la bunica? Vreau să-ţi aduci aminte până număr la zece. Hai, hai, nu te alinta şi nu te preface, doar ştii bine că se află în sertarul de jos al scrinului.

Se ridică suplă din fotoliu, fără să se sprijine în braţe, "căci nimic nu vorbeşte mai convingător despre bătrâneţe, decât felul greoi de a părăsi un scaun comod", şi trase urechea de bronz înfiptă în lemnul satinat. Lucra precis, fără mişcări de prisos, ca şi cum fiecare gest ar fi fost gândit şi repetat cu mult înainte.

Pânzele erau înfăşurate într-o hârtie albastră pe care elevii de acum zece şi cincisprezece ani o foloseau la învelirea caietelor, iar gospodinele o prindeau în pioneze pe geamuri când plecau la băi, pentru a atrage atenţia hoţilor, după cum observa poetul Minulescu. Bătrâna le netezi cu emoţie. Câteva acuarele convenţionale, fără îndoială, dar

gingaşe, desene în creion, uleiuri. Îşi privi critic portretul schiţat în cărbune la optsprezece sau nouăsprezece ani, un cap cuminte, cu frunte boltită şi buze de copil, un cap despre care bunică-sa afirmase că n-are nimic interesant pe dinafară. "Aş prefera, Melania, să pictez ce se petrece înăuntrul lui, dar nu îndrăznesc, căci atunci nu te-ai mai mărita niciodată. Toate flirturile tale ar lua-o la goană..."

Fusese o femeie cu privirea pătrunzătoare şi care ştiuse să-şi apere excentricităţile. În faţa lui bărbatu-său, mai târziu în faţa copiilor. Era în stare ca în Joia Mare, când toţi nu-şi vedeau capul de trebi, în ajun de Crăciun ori cu casa plină de zugravi să-şi ia şevaletul

şi culorile şi să se apuce de pictat. Fiică-sa, mama Melaniei, plată şi fără umor, pentru care originalităţile, indiferent de natura lor, nu însemnau altceva decât ţicneli, iar evoluţia lor firească conducea obligatoriu la balamuc, o privea consternată. Bătrâna o ignora cu nepăsare regală şi picta în continuare flori cu cozi lungi, în vaze atât de graţioase, atât de fragile, încât te aşteptai în fiece clipă să le vezi ţăndări, siluete elegante de femei, fuselare şi cam plutitoare — nu vedeai niciodată unde şi pe ce calcă — cu ochi enormi şi eşarfe fascinante, mereu bătute de vânt, bărbaţi înguşti în umeri şi şolduri, dar cu figuri îndrăzneţe şi pătimaşe de condotieri.

— Nu-i mare lucru de capul lor, îi explica Melaniei care, îmbrăcată în rochie pepit cu panglică neagră la gât, îşi bălăngănea ţanţoşă primele botine cu nasturi şi toc, căţărată pe pervazul adânc al ferestrei. Nu-i mai nimic. Fac fleacuri drăgălaşe, excelente piese de menaj şi, când izbutesc, ăsta-i maximul meu, să nu fiu penibilă, mă simt în al şaptelea cer. Oricum ar fi însă, mi se pare mai interesant să fac tablouri proaste decât un pandişpan reuşit.

Când coada lui Mirciulică îi atinse braţul, Melania întoarse capul şi-i zâmbi tandru.

— Te-ai trezit, dragul meu? Crede-mă, m-am străduit din răsputeri să nu fac zgomot. Ai răbdare, îţi explic imediat ce

am de gând cu aceste pânze. Trebuie să înlocuim tabloul cu cale. După cum ştii, aproape toţi pictorii îşi repetă temele, încercând să le desăvârşească. Bunica proceda la fel, deşi bănuiesc c-o făcea mai mult din lipsă de fantezie. În fine, nu-i frumos să-ţi ponegreşti familia. Vezi cartonul ăsta? Seamănă grozav cu cel de pe perete. Tot cale, aceeaşi amforă de argint, nu lipseşte nici draperia de catifea roşie. Există însă o deosebire. Ai sesizat-o imediat! Diferă numărul florilor, bineînţeles. Sunt şapte în loc de cinci. Deci, ţi-o spun nu pentru că nu ai fi priceput, ci pentru că mie îmi place să pălăvrăgesc şi sunt de părere că atunci când într-o încăpere se află două persoane e politicos să converseze

împreună, deci... Oh, nu, draga mea, hotărât nu ţi-e îngăduit să formulezi fraze atât de lungi. Ar însemna să pui prea mult la încercare puterile lui Mirciulică, deja secătuite. În două cuvinte, pe filmul domnului Cristescu tabloul are doar cinci cale. Când vor veni însă pentru a constata autenticitatea probelor, domnii din comisie vor număra şapte flori. Nu mă pot exprima mai limpede decât atâta. O voi face probabil la proces, când mi se va da cuvântul.

Adoptă expresia bătrânei sensibile şi ultragiate, care îşi şterge colţul ochilor cu batista.

— V-aş ruga să-i comunicaţi domnului Cristescu că nu sunt supărată

pe dumnealui şi că se bucură mai departe de întreaga mea simpatie. Este un om admirabil, un excelent maior, foarte dotat, pentru care eu şi Mirciulică avem numai cuvinte de laudă. L-a indus în eroare asemănarea obiectelor, după cum s-a dovedit, dar asta nu-i scade meritele. Oricine se putea înşela. Vă rog, de asemenea, să-i daţi asigurări că uşa casei mele va fi întotdeauna deschisă pentru dumnealui şi că m-aş bucura să-l am printre invitaţii noştri mâine seară, la o ceaşcă de ceai.

Încântată de întorsătura frazei, Melania desprinse tabloul din perete, luă un cuţit de desert, rămas pe masă, şi, manevrându-l cu multă atenţie, scoase cuişoarele delicate. Înlocui pânza şi,

peste zece minute, şapte cale cărnoase, pline de sevă, râdeau alb-catifeliu pe zidul de lângă fereastră.

— Bine că n-ai avut de lipit şi un carton pe spate, suflă, căci un pelicanol proaspăt ar fi fost detectat la analiză... Hm, oamenii moderni pierd o grămadă de vreme cu analize de tot soiul. Un alt caraghioslâc despre care înainte de război abia se pomenea, cel puţin în cercul tău... Cred, Melania, că n-ai făcut nici o greşeală, însă, după părerea mea, greul abia acum începe. Vechiul tablou va trebui să-l iei cu tine. Îl vei arunca împreună cu franjurile perdelei în primul container de gunoi, cât mai departe de casă, dar nu mainte de a le înveli într-un jurnal. Pachetul va avea un aspect mizer

şi neinteresant, pentru ca nimeni să nu fie tentat să-l deschidă... Dispar pentru cinci minute, Mirciulică. Nu, nu mă duc departe. Până la crematoriu. Gândeşte-te între timp, dacă vrei, ce trucuri să folosim pentru ca domnul maior Cristescu să n-o poată do-ve-di niciodată, deşi o va bănui din prima clipă, că noi i-am măsluit probele. Constat după figura ta că te pregăteşti să meditezi intens.

Motanul încremenise într-o atitudine de sfinx. Probabil dormea.

Melania ţinea cu vârful degetelor marginile unei gazete îndoite. Motanul îi sări în întâmpinare, mirosi jurnalul şi

începu să strănute. Bătrâna râse.

— Prostuţule! E praf! Exact, ai auzit foarte bine. Praf, colb, pulbere, tină... Oricât m-aş strădui, nu voi găsi alt sinonim. Nu mi-a fost uşor să-l adun, căci, după cum ştii, acum e iarnă. Am cotrobăit însă în crematoriu şi ce-mi mai lipsea am completat de la preşul doamnei Vasiliad. Nu-l scutură niciodată şi presimt că i-am făcut un adevărat serviciu. Ah, dacă aş fi putut umbla şi sub patul ei... De ce am nevoie de mizeria asta? Îţi spun imediat. După ce-şi va da seama că probele dumnealui nu mai sunt în regulă, domnul Cristescu va cerceta in-te-gri-ta-tea sigiliului. Bineînţeles că nici nu l-am atins, ce-ţi închipuiai? În această clipă, îmi va

adresa nişte... În sfârşit, să le zicem cugetări la care prefer să nu mă gândesc. Apoi va începe să scotocească prin garsonieră, încercând să deducă pe unde am intrat şi va căuta urmele mele. Tot n-ai înţeles? Concentrează-te, Mirciulică! Se va da peste cap să demonstreze că eu sau altcineva am pătruns în casă pentru a-i măslui dovezile. Într-o săptămână, praful se aşterne serios. De aceea voi încerca să-l pun la loc acolo unde am fost obligată să umblu. Dumnezeule mare! Ce era să faci! Pur şi simplu mă cutremur. Nu atinge pânza de păianjen, fetiţo. Dă o notă atât de autentică...

Bătrâna se duse în baie şi scoase din dulăpiorul farmaceutic o clismă mică. O umplu cu praful colectat din

preşul doamnei Vasiliad, separat de cel adunat în crematoriu, şi se apucă bine dispusă să-l pulverizeze prin casă. Figura îi strălucea, avea expresia de acum cincizeci de ani, când punea la cale o năzbâtie şi se credea atât de şireată, încât îşi închipuia că va fi în stare să o păcălească şi pe bunica.

"Ţi-ai fi imaginat vreodată că în loc să cureţi casa de praf, dimpotrivă, îl vei împrăştia pe mobile cu atâta... da, ăsta-i cuvântul, cu atât apetit? Ah, Melania, eşti o nebună mică!"

*

La trei dimineaţa, maiorul Cristescu renunţă definitiv să mai

doarmă. În casă era frig, caloriferele nu funcţionau înainte de ora cinci, îşi puse peste pijama un capot gros de-al nevesti-sii şi, tremurând de-a binelea, îşi pregăti un ceai, nu pentru că ar fi avut poftă să-l bea, ci pentru că nu găsea altceva mai bun de făcut. Rătăcea din odaie în odaie, cu un aer descumpănit şi un vag sentiment de nelinişte.

"Ce naiba o mai fi şi asta?", se întrebă tulburat. "Simt primejdia, un pericol iminent, de parcă în următoarele cinci secunde mi-ar pica o cărămidă în cap sau un glas venit din spate ar bubui: Sus mâinile!"

Cristescu nu era un individ cu presimţiri grozave şi de aceea senzaţia îi crea o stare de confuzie. Când simţi

nevoia să scotocească sistematic apartamentul, se enervă. "Dacă mă apuc să caut pe sub pat şi prin dulapuri sunt un om isprăvit. Îmi fac colegii, întruniţi în cadru festiv, un cadou frumos — din ăla care-i încurcă de obicei pe moştenitori, nu se îndură să-l arunce, dar nici să-l ţină în casă, o cupă cu semnături, sau un orologiu cu dedicaţie care aduce a epitaf, în orice caz o chestie voluminoasă — îmi strâng mâna, mă bat pe umăr, şi la prima întâlnire pe stradă mă iau cu «nea Cristescule»."

Ideea îi veni mai târziu, în timp ce sorbea ultima înghiţitură de ceai rece.

"Melania a intrat în acţiune! Pun pariu pe orice..."

Ardea de nerăbdare să se facă şase

dimineaţa, să ajungă la birou să afle despre ce e vorba. Se mira chiar că telefonul nu sună pentru ca un glas alarmat să-i comunice cine ştie ce enormitate. Cedă tentaţiei şi verifică inutil dacă aparatul funcţionează. Sâcâit, îşi zise că poate cadoul acela frumos îl va primi mai curând decât îşi închipuia.

Aşteptă în fotoliu îmbrăcat şi bărbierit, gata în orice moment să zboare pe uşă, ivirea zorilor.

*

Presărase praful doamnei Vasiliad — "un praf casnic, draga mea, de interior, cu totul altceva decât cel de pe streşini şi acoperişuri, iar domnii de la

poliţie abia aşteaptă să faci o greşeală" — pe obiectele din garsonieră, reparase cu un cuţit lat tortul din care Mirciulică doar gustase. "Nu i-a plăcut, ai pus probabil prea multă vanilie şi asta-i dă un gust insinuant. Domnul maior şi-ar putea însă aminti că n-aţi apucat să gustaţi din el şi, ştiindu-te amatoare de dulciuri, şi-ar închipui că n-ai rezistat să iei măcar o înghiţitură." Franjurile perdelei, aţele şi vechiul tablou le împachetase într-un jurnal.

— Cred că n-ai uitat nimic, şopti, cercetând înfrigurată încăperea. Fii grozav de atentă, fetiţo, căci joci o carte mare. Ţi-a mai rămas puţin praf pentru comutator? Bineînţeles... Am să te trag de urechi, Melania! Mi-ar plăcea şi mie

să-ţi schimbi măcar furoul, dar n-ai să comiţi această eroare pentru nimic în lume! Singurul lucru pe care îţi îngădui să-l iei e vechea ta plasă de sfoară, căci nu poţi să umbli cu Mirciulică sub braţ la ora trei noaptea.

Motanul, neaşteptat de docil, se lăsă înfăşurat în ziare şi vârât în plasă. Bătrâna spuse frumos la revedere, zâmbind odăii goale. Se strecură cu aceeaşi uşurinţă prin ferestruica băii după ce ridicase foraibărul şi-l înclinase uşor oblic, într-un echilibru precar. Când ajunse în curte trase spre ea rama de lemn a geamului. O zgâlţâi imperceptibil până simţi că foraibărul alunecă la locul lui blocând fereastra. Dădu din cap mulţumită şi vârî clisma în

pachetul destinat coşului de gunoi. Cu un sentiment îmbătător de triumf, luă plasa şi se îndepărtă, alunecând pe lângă ziduri.

Un cer sumbru, golit de stele, amorţise peste oraş.

*

Timpul ăsta îi plăcea lui Azimioară. Ploaie, frig, cer şoriciu. În bodegă găsea la orice oră o bere rece, pe stradă circula doar cine avea treabă, nu transpira. Locotenentul păşea rar, prelungindu-şi deliciul. Cartierul era pustiu. Calculă, privindu-şi ceasul, că până şi clienţii primei curse de autobuz puteau să mai doarmă liniştiţi o jumătate

de oră.

Azimioară ascultase o noapte întreagă poveştile lui frate-său întors din India şi acum, recapitulând, îşi spuse surâzând că băiatul le cam îngroşase. Îi plăcea să fie urmărit cu răsuflarea tăiată, să-şi zdrobească asistenţa şi, încă de copil, cea mai banală întâmplare reprodusă de el căpăta proporţii senzaţionale. Privirea-i căzu pe tăbliţa indicatoare fixată între suliţele unui gard de fier vopsit în verde. Strada Toamnei. În a patra sau a cincea clădire locuise Melania. "Hm, pe unde s-o fi ascunzând nebuna aia?"

În aceeaşi clipă, locotenentul se lipi de zid, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Bătrâna mergea în faţa lui

cărând o plasă de sfoară. Nu încăpea nici o confuzie: profilul şters, întrezărit pentru o fracţiune de secundă, statura, paşii mărunţi.

Stupefiat, nehotărât asupra felului în care trebuia să procedeze, Azimioară începu o urmărire clasică. O lăsă să se îndepărteze, traversă strada şi se angajă într-un filaj oblic. După toate aparenţele, Melania se îndrepta spre staţia de taxiuri. Mergea nepăsătoare, fără să privească în urmă şi, în dreptul unei florării, locotenentul aiurit o auzi dând gingaş bună dimineaţa garoafelor din vitrină.

Circa trei sute de metri o mai despărţeau de staţie. Azimioară decise febril să continue urmărirea până la

gazda bătrânei. De acolo, ţinând casa sub supraveghere, îi va telefona maiorului Cristescu. Înainte de a coti pe Popa Petre, avu sentimentul că cineva se află în spatele său. Nu apucă să se întoarcă. Primi o lovitură puternică în moalele capului şi se prăbuşi pe trotuarul umed.

CAPITOLUL VIII
MELANIA SE AMUZĂ

Emilia Plopeanu dormea adânc. Bătrâna se dezbrăcă repede, curăţă atentă trenciul şi tălpile pantofilor împrumutaţi, îl expedie pe falsul

Mirciulică fără exces de menajamente. Impostorul se strecură în stradă şi dispăru pentru totdeauna. Plasa de sfoară împreună cu panglica roşie de la gâtul motanului ajunseră în crematoriu şi, după ce montă arătătoarele la pendula din debara, îşi spuse mulţumită că a făcut o treabă bună. Era aproape patru, dar simţea că e prea agitată pentru a putea adormi.

Înfăşurată în halatul albastru, matlasat, bătrâna se juca cu ciucurii de la cuvertură, încercând un sentiment reconfortant de libertate. În fond, nu avusese niciodată restricţii prea severe de îndurat. Cu toate acestea, după moartea colonelului, fără să răsufle propriu-zis uşurată, începuse să guste

avantajele unei vieţi independente.

Îşi reconsiderase astfel întreaga existenţă, înlăturând delicat, dar ferm, orice ar fi putut sugera ideea de obligativitate. Nu întreţinea relaţii inutile, indiferent de valoarea lor pe plan social, "căci, draga mea, mai mult decât eşti n-ai să ajungi vreodată", repudia prieteniile împovărătoare. Fiind considerată în general nătângă, i se scuza lipsa de angajare, cu atât mai mult cu cât rezervele ei purtau totdeauna veşmântul unei politeţi ireproşabile.

Contrar oamenilor care se descurcă admirabil în societate şi pe care nu-i sperie cincisprezece sau douăzeci de inşi adunaţi într-o încăpere, toţi repezindu-şi ochii spre noul sosit,

găsind imediat tonul, zâmbetul şi exact cuvintele care trebuie spuse, bătrâna îşi iubea solitudinea. Melania avea rara capacitate de a se distra minunat singură, fie că vedea un film — prefera matineele —, citea o carte, se plimba sau petrecea o seară lungă şi ploioasă de toamnă preparând o prăjitură complicată. În timp ce bătea albuşurile sau alegea nuci, îşi povestea amintirile stând de vorbă cu persoane de mult dispărute. După un ceas de conversaţie, avea impresia că într-adevăr pălăvrăgise cu Lili Boeriu, de pildă, decedată prin '32.

"Mi-era dor de ea şi-acum mă simt mult mai liniştită. Ai remarcat, desigur, draga mea, că Lili n-a progresat deloc,

foloseşte în continuare expresiile acelea demodate de la începutul secolului." Conchidea apoi cu o satisfacţie curioasă: "Cred că sunt singura persoană din lume care-şi aduce aminte de Lili... Nu avea familie, iar prietenii ei, cu excepţia ta, Melania, fireşte, dacă ar mai trăi ar fi trebuit de mult să împlinească o sută de ani. În locul tău n-aş paria un singur leu pe memoria unor personaje contemporane cu domnul Kogălniceanu..."

Acum, cu Emilia scoasă din joc, liniştită, ştiind că a distrus proba maiorului şi cu autenticul Mirciulică alături, se simţea într-o dispoziţie straşnică. Jumătate de veac în urmă, pe aceeaşi stare de spirit, obişnuia să-şi

muşte vârful codiţei blonde, groase, cu pămătuf la capăt şi panglică albastră: "aş avea chef de-o trăsnaie!"

Ideea îi veni din senin. Făcu o tumbă în pat şi bătu din palme.

*

Şerbănică Miga deschise ochii buimac. Articulă greu, cu gura încleiată de somn:

— Ce vrei? Ce s-a întâmplat?

Sâsâia, consoanele alunecau. Proteza se afla în paharul cu apă de pe noptieră. Florence mârâi:

— Eşti surd? Sună telefonul.

— Vreo greşeală... Cât e ceasul?

— Răspunde!

Şerbănică aprinse lumina. Nu nimeri papucii şi se precipită desculţ în sufragerie. Alerga crăcănat, în pijamaua veche cu un bazon enorm, de altă culoare. Pe cele bune le păstra pentru băi, de jena gazdei, sau "Doamne fereşte, vine un doctor să te vadă, nu-l poţi primi oricum". Cu acelaşi prilej se iveau şi cearşafurile de olandă din zestrea Florencei, cu dungi ruginii de zăcut în şifonier, dispăreau preşurile azvârlite pe persane şi "drumul", o traversă sinistră de pânză cenuşie care străbătea sufrageria din vestibul până la bucătărie.

Telefonul continua să zbârnâie. Florence, trezită de-a binelea, se uită la ceas.

"Patru! Să nu i se fi întâmplat ceva lui Sandi..."

După vocea piţigăiată şi exclamaţii, îşi dădu seama că bărbatu-său e emoţionat.

— Nu înţeleg! Vorbiţi mai tare! Da, casa Miga... Cine? Tu eşti, Melania? Extraordinar!

Într-o secundă, Florence fu lângă el şi-i smulse aparatul.

— De unde vorbeşti? Ce-i cu tine? Cum te simţi?

Bătrâna părea că telefonează din fundul pământului. Florence avu impresia că plânge şi inima i se răsuci, strivită de milă.

— M-au răpit... Oh, nişte oameni îngrozitori! Nu-mi permit să plec, m-au

sechestrat aici...

— Unde?

Pentru prima oară în viaţă, Florence îşi pierdu cumpătul. Îi lipsea orice iniţiativă, se simţea paralizată, capul îi vâjâia.

— Unde eşti? repetă.

— Nu ştiu. Într-un bloc...

Melania plângea. Florence, în panică, ţipă:

— Cine te-a răpit? Ce vor de la tine?

— Ah! M-au văzut! Vin! Spune-i domnului maior Cristescu...

Lui Florence i se păru că aude o uşă trântindu-se, în urechi îi răsună o palmă şi glasul Melaniei care conjura: "Nu... vă rog..." Apoi convorbirea se

întrerupse. Doamna Miga rămase cu receptorul în mână, strigând inutil alo, alo!... Când veni tonul, puse aparatul în furcă uitându-se neputincioasă la Şerbănică. Impresionată până în adâncul sufletului, şi-o imagina pe Melania maltratată chiar în clipele acelea de bandiţi odioşi care nu se lăsau înduioşaţi nici de vârsta, nici de fragilitatea ei.

— Ce-a spus? bâlbâi Şerbănică.

— Au răpit-o. Nu ştie unde se află. Cineva a surprins-o şi-a închis. Atât a mai apucat să zică: "Spune-i maiorului Cristescu..." Am impresia că o bat, adăugă printre lacrimi.

— O bat?! Ce vorbeşti?!

— Dumnezeule! De ce a trebuit

tocmai ei să i se întâmple poveştile astea?... Unde ai pus telefonul lui Cristescu?

— Vrei să-l suni acum?

Florence înclină distrată capul. Ochii lui Şerbănică se bulbucară. Exclamă consternat:

— La patru dimineaţa?! Ţi-ai pierdut simţul comun, Florence! E o oră complet neconvenabilă. În definitiv, Cristescu nu-i un amic de-al nostru şi nici medicul familiei ca să-l deranjezi când ai chef. Trebuie să fim rezonabili...

*

Melania duse înapoi telefonul în odaia Emiliei Plopeanu. Înainte de a

intra în pat îşi sărută imaginea din oglindă.

"O meriţi, fetiţo, pe cuvântul meu! La ora şapte, sau poate chiar opt, îl vor suna pe domnul maior Cristescu. Nu înainte, căci Şerbănică e prea protocolar pentru a trezi oamenii cu noaptea în cap. Ţine grozav la convenienţe, iar Florence se simte prea prăbuşită acum ca să se certe cu el. Domnul maior va scrâşni din dinţi, căci după trei sau patru ceasuri, îi va fi imposibil să detecteze de unde a venit apelul, de-ar fi să mobilizeze toate telefonistele din Bucureşti. Dacă nu l-ai fi cunoscut pe Şerbănică, nu ţi-aş fi permis în ruptul capului să comiţi asemenea imprudenţă. Acum, fetiţo, la culcare! Domnul Ned îşi va face apariţia peste câteva ore şi nu vreau să te vadă cu obrajii şifonaţi. O doamnă în vârstă,

proaspătă, oferă pentru oricine o priveliște înviorătoare... Iar te-ai pus la taifas? Să știi că te obrăznicești, Melania! Somn ușor."

Adormi imediat. Surâsul stăruia pe figura de porțelan cu buze umede și trăsături mici care acum păreau fără vârstă.

Mirciulică ieși de sub caloriferul încins și se făcu covrig lângă capul de argint al bătrânei.

*

Nu mai avu răbdare să aștepte acasă și la șase fără cinci urca scările ministerului. Ofițerul de serviciu n-avea nimic interesant de raportat. Cristescu,

pradă aceleiaşi tensiuni, începu să-şi ascută creioanele. Deschise tranzistorul şi vreme de un ceas urmări crispat programul dimineţii.

La şapte şi jumătate apăru locotenentul Azimioară cu un cap imens, numai bandaje, pe care nu încăpea pălăria. Maiorul se holbă.

— Ce-ai păţit?

— M-a pocnit unul la modul cel mai artistic. Ăia de la spital ziceau că n-au văzut de mult o lovitură executată atât de plastic. Oftă: Aveţi idee cu cine m-am întâlnit azi-dimineaţă?

— După peisaj, ar putea fi Cassius Clay.

— Mai rău! Melania Lupu.

Buzele maiorului se mişcară fără

sunet. Azimioară relată întâmplarea fără să omită vreun amănunt. Cristescu îl asculta înfrigurat, uluit, nerăbdător să afle sfârşitul.

— Am greşit neasigurându-mi spatele.

— Prostii! exclamă maiorul. Oricine ar fi căzut în aceeaşi capcană. Vreau să-l văd pe ipocritul ăla în stare să afirme că şi-ar fi asigurat spatele când se trezeşte din senin cu Melania în faţa lui. Melania pe care o cauţi ca un zănatic şi care s-ar putea evapora, ar putea pur şi simplu pieri în eter, atât cât întorci capul. Mă întreb cine o fi tipul care te-a aranjat. Te-ai căutat prin buzunare?

— Imediat ce mi-am revenit. Nu-mi

lipsea nimic.

— Păcat! Era de tot hazul să fii pescuit de un borfaş cu béguin pentru muşteriii de patru dimineaţa. Rămâne o singură explicaţie: agresorul e complicele Melaniei. Fir-ar să fie! Sări de pe scaun şi se duse nervos la fereastră. Nu-mi place! Nu-i stilul ei. Vorba colonelului Nasta, sunt specialistul nr. 1 în balamucul Melania Lupu şi poţi să mă crezi, bătrâna nu lucrează cu gardă, gorile care s-o păzească şi aşa mai departe.

— Melania Lupu părea să facă total abstracţie de un eventual filaj, indiferent de natura lui. Mergea senină, dădea bună dimineaţa căţeilor matinali şi ghivecelor din florării...

— Hm! Mi-ar plăcea să aflu şi eu ce-ar putea-o scoate din fire pe Melania. În sfârşit, asta e o problemă. Deocamdată habar n-avem cine-i mocofanul. A doua chestie! Ce căuta pe strada Toamnei?

— Pe Mirciulică, presupun, îndrăzni Azimioară.

Cristescu căscă ochii.

— Nu te simţi bine, dragul meu?

— V-am spus, dar probabil n-aţi reţinut. Am văzut desluşit capul motanului ieşind din plasă.

— E nebună! suflă stupefiat maiorul.

— Nimeni nu se mai îndoieşte.

Trăsăturile lui Cristescu se pleoştiră brusc. Dintr-o dată păru obosit,

bătrân, epuizat.

— Ce-are cu noi femeia asta, măi băiete?

Locotenentul nu răspunse. Dacă stăteai să chibzuieşti, bătrâna n-avea nimic cu ei. Dimpotrivă, nu voia decât să fie lăsată în pace şi, mai mult ca sigur, ar fi preferat să nu audă în viaţa ei de Cristescu sau Azimioară.

— Competiţia e neloială, spuse maiorul. Eu deocamdată mă consider un om normal, iar ea e categoric pocnită cu leuca. Căpiaţilor le freamătă glandele, le vâjâie creierii, le plouă cu idei. Doar un smintit poate să le vină de hac.

Locotenentul îşi ridică neputincios braţele.

— Deşi am primit o lovitură

frumuşică, mi s-au dat asigurări că nu voi împleti fulare în dungi, închipuindu-mi că aş fi Nelson...

— Clar! Nu-mi rămâne decât să-mi iau trenciul şi să mă deplasez în strada Toamnei, unde probabil mă aşteaptă o surpriză atât de măreaţă, încât o să trebuiască să rezem zidurile. Adăugă, luându-şi pălăria: Da, dragul meu, am cele mai sumbre presimţiri.

Zbârnâitul telefonului îl făcu să tresară. Azimioară îi trecu receptorul.

— Da, domnule Miga... Când v-a sunat? Interesant... Bine, o să trec în cursul dimineţii pe la dumneavoastră. Am reţinut perfect. E sechestrată, schingiuită, martirizată, şi... poftiţi? Şi torturată, bineînţeles. Nu, fireşte, nimeni

nu poate trece indiferent pe lângă o astfel de situaţie când e vorba de "biata Melania", mai cu seamă eu... Respectele mele!

*

— Ce-a spus? întrebă Florence.

Şerbănică, plin de importanţă, arboră o expresie afectată. Când se simţea în centrul atenţiei devenea marţial.

— Părea extrem de impresionat. E un om cumsecade şi, evident, tragedia Melaniei îl mişcă profund. Repeta, întipărindu-şi bine în minte, fiecare cuvânt al meu.

— Ce-a spus el? Pe tine te-am

auzit.

— Ne va face o vizită chiar în dimineaţa aceasta. Cred că ar trebui să-ţi schimbi rochia, Florence, şi panglica din păr. Nu cadrează bleul în împrejurări atât de dramatice.

— Mai e până la parastas.

— Ceea ce nu ne împiedică să fim decenţi. Am uitat esenţialul. La sfârşit a zis "respectele mele!" Cristescu, ai băgat de seamă, nu azvârle vorbele în vânt.

Îşi ridică guşa, uitându-se la nevastă-sa cu o satisfacţie nimicitoare.

*

"Mai am trei zile", fu primul gând

al lui Ned dând ochi cu dimineaţa întunecată care se pierdea în draperiile cenuşii. Sună restaurantul şi, când ieşi de sub duş, găsi micul dejun pe masă, acoperit cu un şervet alb.

Mâncă totul, se îmbrăcă rapid, surâse cuceritor cameristei îngenuncheate lângă aspirator şi, aşteptând liftul, îşi aprinse prima ţigară. Se simţea la fel de viguros ca altă dată, perfect stăpân pe reflexele sale, privirile femeilor îl asigurau că rămăsese acelaşi băiat cu farmec, la măsurătorile din registrul croitorului nu adăugase un centimetru, şi totuşi apropierea zilei când pe tortul lui aveau să se înghesuie patruzeci de lumânări roşii îl alarma.

Se uita din ce în ce mai des la ceas,

după patruzeci de ani începe obsesia timpului, în curând va deveni "bătrânul", aşa cum numai cu zece ani în urmă îl socotise el pe elveţianul cu ochi catifelaţi. Începuse să-şi raţionalizeze ţigările, izbutea să nu fumeze între miezul nopţii şi şase dimineaţa, înota de trei ori pe săptămână în piscina Hotelului Royal, renunţase la bere şi-şi bătea joc de scotch combinându-l ca americanii: un deget de alcool, multă gheaţă peste care turna din gros *soda.*

Portarul, un bărbat tânăr şi voinic în uniformă cafenie, cu figură simpatică şi o privire care nu-l înşela pe Ned, îi învârti plin de amabilitate uşa rulantă. Când puse mâna pe portieră, întoarse fulgerător capul, dar omul era ocupat cu

animatoarele care dădeau târcoale hotelului.

Emilia, Vlăduţ Tolea şi Nicolaescu îl aşteptau nerăbdători. Balerinul îşi arătă mândru trofeul. Un microfon de circa zece centimetri într-un etui de plastic căptuşit cu catifea.

— Made în R.F.G., explică. Costă în jur de cinci-şase mii.

Pentru englez, cifra nu avea nici o semnificaţie. Nu-şi dădea seama dacă asta înseamnă mult sau puţin.

— Cine o să plătească distracţia, rânji Nicolaescu, recuziterul, femeia de serviciu?

Tolea roşi.

— Îţi dai seama că am să-l restitui. Nu mă pretez la porcării.

— Pe măsură ce te cunosc mai bine, n-aş zice.

Ned se uită spre dormitor.

— Ce face bătrâna?

— Doarme. Nu primeşte omagii înainte de unsprezece. Şi eu m-am trezit foarte greu astăzi. Nu ştiu ce-am avut...

Morton cercetă faţa verzuie a Emiliei, cu pleoape umflate, şi zâmbi şters.

— Unde conversează de obicei cu motanul?

— Pe canapea.

Morton scoase abajurul de mătase cocoţat pe tija înaltă şi instală microfonul. Firul îl camuflă înfăşurându-l în jurul cablului alb al lămpii.

— Să sperăm c-o să iasă ceva de

aici. Un specialist ţi-l descoperă înainte de-a da bună ziua.

— Te pomeneşti că baba e vreo ingineră, râse Mirel Nicolaescu. Ce aiureală! Practic, până acum am manglit trei sute douăzeci de motani bruneţi şi am scos-o pe Bubulina de la ţuhaus. Atât.

— Ai dreptate. S-ar putea însă ca începând de astăzi să recuperăm timpul pierdut.

Tolea ar fi vrut să-l întrebe dacă se gândeşte la ceva precis, dar nu îndrăzni. Era timid şi complexat, mai ales în prezenţa oamenilor pe care-i simţea mai inteligenţi decât el.

— Şi acum? întrebă Emilia.

Balerinul se ridică oftând.

— Eu mă duc la repetiţie. Vă telefonez când ies.

— Sărutări de mâini lui madam Ulanova! spuse Nicolaescu. Pe ea o învăţaţi meserie?

Balerinul îi zâmbi, ignorând provocarea.

— Tu n-ai fost la birou?

— Îmi porţi de grijă, *baby!* Mă simt impresionat.

— Nu faci bine, spuse încet Emilia.

— Vedeţi-vă de treabă! Am certificat medical. Trei zile recreaţie! În lipsă de altceva mai bun şi dacă n-aveţi nimic împotrivă, sunt dispus să vă ţin companie. Până se trezeşte bătrâna, propun să jucăm un pocher. Cunoşti jocul ăsta, coane?

— Nădăjduiesc să mă descurc.

— În regulă. Biletul de avion e achitat?

— Da.

— Opreşte-ţi bani de troleibuz şi jură că nu te atingi de ei.

Emilia îşi reprimă un căscat. Începu să-şi frece fără menajamente pielea de sub ochi.

— Dacă nu vreţi s-o indispuneri de dimineaţă, trebuie să ne instalăm în bucătărie. Nici ea, nici motanul nu suportă fumul de ţigară.

Jumătate de oră mai târziu, economistul îşi pierdu dolarii câştigaţi cu sânge căţărându-se pe acoperişuri după motani. Se învineţise. Morton îi restitui, surâzând, teancul de bancnote

verzi.

— Păstrează-i! Nu-mi place să câştig de la ageamii.

*

Azimioară insistă să-l însoţească, dar maiorul fu categoric.

— Ai să stai liniştit câteva ceasuri. Dacă e cazul, îţi telefonez. La greutatea dumitale, după şocul ăsta te poate pocni damblaua. Nu vreau să mai aud o vorbă.

Obrajii locotenentului se aprinseră cireşe. Cristescu era un bărbat delicat, nu-şi brusca niciodată subalternii, trecând cu umor peste greşelile lor, aluziile răutăcioase îi erau tot atât de străine ca şi tonul ridicat sau violenţele

de limbaj.

Maiorul îi sesiză stânjeneala şi încercă să zâmbească.

— Am fost cam dur, scuză-mă. N-am starea de spirit pentru a căuta argumente persuasive. Am preferat să fiu bădăran, dar să te ştiu în siguranţă.

Intenţionase să meargă întâi în strada Toamnei, dar procurorul Ştefănescu, de a cărui aprobare scrisă avea nevoie pentru ruperea sigiliilor, lipsea din birou, aşa că se decise să-i viziteze deocamdată pe soţii Miga.

Locuiau la zece minute de minister şi făcu drumul pe jos. Şerbănică îi deschise atât de repede, încât Cristescu se întrebă dacă nu cumva îl aşteptase lângă uşă, cu mâna pe clanţă. Purta un

costum închis, bleumarin, negru sau poate cafeniu, nu-ţi puteai da seama din cauza întunericului din sufragerie. Pe masă, Cristescu zări un top de hârtie, creioane bine ascuţite, mai multe tocuri cu peniţe noi şi o călimară umplută ochi. Încercă să ghicească ce-o fi în capul lui Miga şi o salută scurt pe Florence, îmbrăcată într-o rochie neagră, vizibil scoasă din cufăr, care-i sugruma subsuorile. O croise cu vreo treizeci de ani în urmă, şi maiorul îşi aminti că imediat după război văzuse ceva asemănător la maică-sa şi în revista Mariana. Godeuri, decolteu pătrat prins în clipsuri de oţel, mâneci fixate pe umere uriaşe de vatelină.

Altădată, Cristescu şi-ar fi stăpânit

greu râsul intuind cât dezbătuseră soţii Miga problema unei ţinute de circumstanţă. Un râs isteric, dacă te gândeai la modul magistral în care Melania îşi bătea joc de toţi.

Se aşeză pregătit să asculte varianta înfrumuseţată de comentarii şi ipoteze a bătrânilor. Vorbea Şerbănică, emfatic, îndoliat, neizbutind totuşi să-şi stăpânească satisfacţia voluptuoasă de a relata un eveniment senzaţional, unde, fără a primi aplauzele destinate vedetei, dar nici riscurile ei, îşi închipuia că deţine un rol bunişor.

— Toate acestea mi le-aţi spus la telefon, îl întrerupse maiorul zâmbind. Distinse în ochii albaştri ai doamnei Miga un licăr maliţios adresat

bătrânului. Ajutaţi-mă să fixez doar câteva elemente: la ce oră a sunat doamna Lupu?

— Patru şi două minute, spuse Florence. Am aprins lumina şi m-am uitat la ceas.

Şerbănică o măsură contrariat.

— Te înşeli, Florence! *Eu* am aprins lumina. Nu avem voie să-l derutăm pe domnul maior.

Bătrâna îşi înghiţi cuvântul "dobitoc", iar Cristescu conchise că Melania sunase la cincisprezece minute după ce Azimioară fusese scos din joc. Calculând drumul cu taxiul chiar într-un Bucureşti lipsit de trafic la ora aceea, plata şoferului, deschisul unei uşi, dezbrăcarea trenciului şi o clipă de

răgaz cât să-ţi tragi sufletul, formarea numărului de telefon — chestie de secunde, bineînţeles, dar care adunate împreună însemnau ceva — se putea presupune că gazda Melaniei se situa undeva în perimetrul central, la o distanţă relativ mică de strada Toamnei.

— A doua chestiune. Mi-aţi spus că aţi auzit, sau vi s-a părut că auziţi, o uşă trântită şi o palmă răsunătoare.

— Nu eu, sări Şerbănică, nevastă-mea! Mi-a smuls receptorul din mână...

— Vă rog să fiţi foarte atentă! Aţi înregistrat şi alte zgomote?

Bătrânii se priviră nedumeriţi, iar Miga se grăbi să-i recomande:

— Concentrează-te, Florence!

— Aţi auzit glasuri?

— Nu... Nu cred.

— Mie parcă mi-ai spus altfel, Florence. Vorbeai de bandiţi, aş jura că ai folosit pluralul, ori cuvântul nu ţi-l puteau sugera decât mai multe voci.

— Ia nu mai bate câmpii! se enervă femeia. Melania vorbea de nişte oameni îngrozitori. Termenul "bandiţi" îmi aparţine, iar glasuri, hotărât, n-am auzit.

"E limpede", suspină maiorul. Îşi imagina perfect comedioara Melaniei, trântind uşa cu piciorul şi apoi pocnind mobila cu un pac de muşte în lipsă de altceva mai bun.

Pe chipul lui Şerbănică apăru expresia caracteristică a omului de altă părere, care nu-şi mai ia nici o răspundere.

— O ultimă precizare. De ce aţi aşteptat patru ore ca să-mi daţi de ştire?

— Aha! exclamă Florence, răsucindu-se satisfăcută spre Miga. Mi-am pierdut simţul comun?

Şerbănică se fâstâci.

— Nu mi-am îngăduit să vă trezesc atât de dimineaţă. N-aş deranja pe cineva înainte de opt sau seara după nouă şi jumătate, nu mai pomenesc orele de siestă...

— Aţi fi procedat la fel, fiind dumneavoastră în cauză?

Miga preferă să nu răspundă. Luă o poză sumbră.

— Sunt gata să suport consecinţele unei culpe neintenţionate.

— Caraghiosule! îi azvârli bătrâna.

Cristescu îşi muşcă buzele. Stinse ţigara, strivind-o apăsat în scrumieră. Mai mult ca sigur, Melania nu vorbise de la un telefon public. Scontând pe buna creştere şi manierele rigide ale lui Şerbănică, ştia că se vor scurge câteva ore până îl vor înştiinţa. Telefonase fără grijă, tolănită comod într-un fotoliu, cu Mirciulică în poale.

— Data viitoare v-aş ruga să fiţi mai puţin convenţional. Dacă m-aţi fi avertizat imediat, am fi depistat în zece minute locul unde este "sechestrată" doamna Melania Lupu.

*

"Să nu-mi spui, draga mea, că n-ai

sesizat lipsa bruscă de interes a acestor oameni pentru conversaţiile tale cu Mirciulică. Emilia nu-şi mai lipeşte urechea de uşi, nu-i mai auzi respiraţia precipitată, paşii furişaţi. Hai să vedem ce se întâmplă! Cum ai proceda tu, fetiţo, dacă ai vrea să auzi discuţia dintr-o încăpere fără să-ţi arăţi năsucul? Ai instala un microfon! Bravo! Îţi dau zece pentru că sunt bine dispusă şi, te rog să mă crezi, arăţi minunat în dimineaţa aceasta, dar problema nu era deloc complicată. Sâmbătă seara, nu mai departe, ai văzut la televizor montându-se zeci de jucărioare asemănătoare în film. Unde l-ai ascunde? Bineînţeles că lângă sofa... «Baba trăncăneşte cu motanul pe canapea. Abajurul lămpii se

ridică deasupra capului ei ca o umbrelă...» Baba! Un cuvânt vulgar, pe care tinerii nu se pot împiedica să-l pronunţe. Din fericire, sunt ani de zile de când te-ai obişnuit să nu-l mai auzi, aşa cum nu mai auzi nimic din ceea ce nu-ţi face plăcere. Te rog, Melania, nu mai trage atât cu coada ochiului spre oglindă. Faptul că ai o mină bună nu-i un motiv suficient ca să devii îngâmfată."

Era într-adevăr în formă. Niciodată buclele de argint albăstrui nu se zbârliseră cu atâta graţie în jurul obrajilor fragezi, însufleţiţi de o rumeneală delicată. Sub pleoapele discret vopsite, privirea îi strălucea plină de tinereţe. Pe figura gingaşă, uşor ofilită, părea că răsăriseră două violete.

Plictisită de capotul matlasat, Melania își îngăduise să împrumute din șifonier o bluză albă ca o spumă, cu guler și manșete răsfrânte, o fustă strâmtă și o vestă din stofă moale, cenușie. Găsi o pereche de escarpeni gri din antilopă, doar cu o jumătate de număr mai mari, și când își prinse la încheietura fină o brățară lată, verde, începu să se placă cu adevărat.

"Ai o siluetă elegantă, pe care ți-ar putea-o invidia orice femeie de treizeci de ani. Nu mă interesează acum gâtul și ridurile tale, nici coatele care nu se văd, căci ansamblul contează. O ținută prea îndrăzneață? Ce idee caraghioasă! Nu cunosc nimic mai clasic, mai indicat pentru orice vârstă. Cât despre verdele

acela sălbatic, alături de gri, te asigur că se însoţesc adorabil. E combinaţia pe care o iubeşti cel mai mult, după gri cu trandafiriu."

Se aşezase pe canapea, o gazdă pusă la punct, gata să-şi primească oaspeţii. Începu să vorbească, conştientă că în bucătărie ceilalţi ascultă cu urechile pâlnii, aplecaţi asupra unui aparat ciudat. Îşi controla glasul, moderat, fără accente stridente, pierdu intenţionat cuvinte, pronunţându-le în şoaptă: "Desigur, nu cele mai importante, draga mea..."

Ca să priceapă câte ceva din pocher, aveau nevoie de cel puţin un deceniu, aşa că Ned le propuse să-i înveţe macao. Deveni atent şi le făcu

celorlalţi semn să tacă.

— Am impresia că s-a trezit. Emilia dădu să se ridice. Englezul îi prinse braţul: Stai! Continuăm jocul de formă. Nu mănâncă dimineaţa?

— La douăsprezece jumătate, spuse fata, ia dejunul. Până atunci ronţăie dulciuri. I-am adus ieri un morman, care de care mai fistichii. Drajeuri cu prune din Pasajul Majestic, fursecuri Pompadour de la Union, rulade cu frişcă de la o cofetărie de pe Moşilor. M-a trimis la ţanc, comanda şi adresa.

— A început *Răspundem ascultătorilor,* observă amuzat Nicolaescu. Să vezi acum inepţii debitate cu talent!

Glasul cristalin al bătrânei înşira

cuvinte melodioase. Plictisit, economistul azvârli cărţile şi se ridică de la masă. Îşi dezmorţi trupul greoi, apoi se duse la fereastră. Peste drum, o femeie în rochie roşie curăţa cu o măturică balustrada balconului. Un bătrân se zgâia pe geam la cerul de plumb.

— *...nu, Mirciulică, pe vremea aceea tu nu erai pe lume. Ai împlinit abia şase ani, or întâmplările despre care-ţi vorbesc s-au petrecut imediat după războiul cel mare. Poţi chiar să te feliciţi că eşti atât de tânăr. Un adevărat noroc, căci altfel ai fi fost obligat să faci cunoştinţă cu domnii*

Hitler şi Mussolini, nişte persoane vulgare, gălăgioase şi lipsite de educaţie, pe care în ruptul capului nu le-aş fi primit în salonul meu...

— Ce vrea? întrebă englezul nedumerit.

Mirel Nicolaescu avea aerul că se distrează copios.

— Face o scurtă incursiune în istorie. Urmează Pearl Harbour, debarcarea aliată în Normandia şi bascul de tanchist al generalului Montgomery.

— *Eşti obosit, Mirciulică? Nu trebuie să te sfieşti. Putem continua altă dată fără ca eu să mă supăr... Bine, dragul meu, mă întrerupi când vrei tu.*

Pe chipul lui Ned alunecă un

zâmbet. Mirel chicoti.

— Mirciulică ţine cu noi!

— Isprăveşte! şopti Emilia iritată. Ascultăm sau nu?

— *...de ajuns să-ţi spun că din cauza evenimentelor precipitate totul se învălmăşeşte acum în mintea mea.*

— Şi iată-ne ajunşi la locul de unde am plecat, nu se putu stăpâni economistul să comenteze. Un cerc perfect rotund.

Emilia pocni cu palma în masă. Mirel o măsură scurt, strâmbându-şi buzele.

— Fără draci, iubito!

— Ce-ar fi să vă calmaţi? interveni Morton.

— *Nu, Mirciulică, atunci m-am*

mutat a doua oară. Prima dată am fost silită de bombardament. Exact, la 4 aprilie. Noroc că Madona *nu era acolo, ci în grădina vilei noastre de la Domenii. Am vândut-o în 1947 unui armator grec. Vezi, dragul meu, până aici lucrurile sunt cât se poate de clare. Nu statuia am vândut-o, ci casa! Pe Fecioară am transportat-o cu ajutorul unei slugi credincioase într-un sicriu.*

— Aha! Aha! rânji Nicolaescu. Acum vine distracţia. Te-am zărit printre morminte. Dacă nebuna mă pune să dezgrop morţii, eu renunţ.

Morton trase adânc din ţigară.

— Un sicriu... O idee remarcabilă.

— Ce chestie! făcu Emilia.

— Ai sesizat, Mirciulică! Am depus-o la Cimitirul Belu, într-un cavou. Ce importanţă are numărul aleii, de vreme ce după şapte ani am fost silită să o mut? N-a fost deloc vesel, crede-mă. Proprietarul scosese cripta în vânzare, eu nu aveam suficiente rezerve ca s-o achiziţionez, iar cumpărătorii se grăbeau să intre în posesia monumentului. Desigur, aceeaşi persoană, fosta mea cameristă, mi-a sărit în ajutor. Un om deosebit, dragul meu. O chema Gina şi era o femeie dârză şi devotată, cu o biografie interesantă. Făcuse câţiva ani de puşcărie, foarte puţini, te asigur, iar după ce eu nu am mai avut posibilitatea s-o ţin în serviciul meu, s-

a angajat îngrijitoare la o biserică... Câteva zile am păstrat sicriul cu Madona *în locuinţa noastră. Pe urmă, Gina — într-adevăr femeia aceasta era nepreţuită — a avut o idee incomparabilă... Ţi-e somn, Mirciulică? Dacă preferi cumva un cântec de leagăn, nu ai decât să te exprimi. Berceusa lui Mozart mi se pare foarte indicată pentru o dimineaţă mohorâtă de decembrie...*

— Istoria are suspens, zâmbi Ned.

Mirel Nicolaescu se răsuci cu spatele spre fereastră. Radiatorul fierbinte îi încălzea spinarea, în punctul acela care începuse să-l supere de la o vreme. Sciatică? Spondiloză, un simplu lumbago? N-avea încredere în medici.

"Escroci, sau în cel mai bun caz nevinovaţi care bâjbâie. Cu moartea nu se tocmeşte nimeni. Cât ţi-e scris..." Îşi consultă ceasul fără un scop anume.

— Nu cred o iotă din ce cârâie! Sicrie, cripte! Seamănă cu foiletoanele pe care le citea bunică-mea acum o sută de ani. "Misterele Bucureştiului", "Cadavrul din baie", "Asasinarea unei fecioare în strada Sapienţei 15 bis"...

Din nou glasul bătrânei ţâşni ca un izvor limpede şi economistul îşi întoarse ostentativ spatele.

— *Constat cu satisfacţie, dragul meu, că două-trei zile mi-au fost de ajuns pentru ca gândurile să mi se înşire clare şi consecvente asemenea mărgelelor înşirate pe o aţă.*

Comparaţia e demonetizată, dar exprimă minunat ceea ce simt. Unde am rămas? Eşti foarte atent, mulţumesc! Exact, Gina a avut o idee incomparabilă. În biserica unde lucra se afla un sicriu cu moaştele unui sfânt. Ah, nu mă întreba cum îl cheamă, sunt incapabilă să-mi amintesc numele lui. În orice caz, o persoană distinsă şi cu merite, te asigur. Poate se numea Sf Grigore, poate Sf. Spiridon... Nu, în nici un caz Petru. Dumnealui locuieşte la Roma, o ştie orişicine. Ei bine, Gina a procedat la o schimbare de domiciliu. A introdus statuia de aur în coşciug, îmbrăcându-i desigur podoabele sfântului. Cunoşti o ascunzătoare mai bună? Nici eu. Nu-mi vorbi despre

sacrilegiu, Mirciulică. Urăsc să mă gândesc la ceea ce nu-mi face plăcere. Hotărât, devii dezagreabil şi nu pricep ce te-a iritat! De unde vrei să ştiu numele bisericii? În perioada aceea eram bolnavă de gripă şi, te rog să mă crezi, am fost fericită că nu am participat la operaţie. Iar pe Gina a călcat-o tramvaiul înainte ca eu să mă fi sculat din pat. Nu-mi pot închipui un destin mai absurd. M-am necăjit destul din pricina ei. Pentru noi însă un singur lucru trebuie să conteze. Madona de aur *se află în siguranţă...*

— Fleoşc! se hlizi Mirel Nicolaescu.

Melania îşi isprăvise monologul, iar acum lălăia un cântec fals, cu voce

subţirică şi penibilă. Deconcertată, Emilia se uită la Ned. Zâmbea.

— Eu mă car la masă, spuse economistul.

Morton strângea maşinal cărţile. Continua să surâdă, cu gândul în altă parte. Îşi ridică ochii.

— A! Te duci? Perfect. Diseară la opt să fii aici. Anunţă-l te rog şi pe Tolea.

— Treabă?

— Probabil.

— Ies şi eu, spuse Emilia, azvârlindu-şi o privire distrată în geamul bufetului. Îşi dezlegă coama şi îşi netezi părul, vorbind cu şiretul negru

între dinţi: Mă doare capul şi vreau să fac o plimbare. Am să trec probabil pe acasă, să văd ce mai e.

Morton o privi cu indiferenţă studiată.

— Întârzii mult?

— Maximum două ore.

În stradă, economistul rânji.

— Am impresia că tipului îi place baba. Ştii că există şi perverşi din ăştia.

— Eşti nebun! exclamă Emilia.

— Ţţ! Sunt lucid şi am intuiţie. Acum exultă că a rămas singur cu ea.

— E cu douăzeci şi cinci sau treizeci de ani mai tânăr! Nu mă lua acum cu complexul lui Oedip.

— Nimic nu mi-e mai indiferent pe lume decât complexul lui Oedip sau al

lui Costică. Englezului însă i s-au aprins călcâiele, ascultă-mă ce-ţi spun.

CAPITOLUL IX
NED MORTON E LA UN PAS DE ADEVĂR

Maiorul Cristescu nu ştia cum de apăruse Azimioară în garsoniera din strada Toamnei, dar era prea tulburat ca să se mai gândească la el. Îl enerva şuşotitul martorilor, doi vecini de-ai Melaniei, rugaţi să asiste la ruperea sigiliilor, răspundea distrat întrebărilor procurorului. De cum pătrunsese în casă, simţise că ceva nu e în regulă. Aparent

nu fusese clintit nici un obiect. Îi fuseseră de ajuns câteva minute ca să se dumirească. Probele! Preţioasele, unicele şi inestimabilele probe împotriva Melaniei dispăruseră. Căci acesta era adevărul, dispăruseră. Puţin îi păsa maiorului că perdeaua, pendulul, scrinul sau tabloul continuau să existe în cutare ungher sau spânzurate de perete, câtă vreme nu mai erau identice cu cele din filmul încuiat în seiful său de la minister.

Ceasuri întregi contemplase pelicula şi putea să reproducă piesele fotografiate până la cel mai mărunt detaliu. Acum fuseseră trucate cu o dibăcie drăcească, în care Cristescu desluşea batjocură, un cinism de factură

singulară caracteristic bătrânei. Parcă o vedea scoţându-i limba şi chicotind încântată. Melania nu se mulţumise să nimicească pur şi simplu obiectele compromiţătoare. Nu! Le ajustase pe ici, pe colo, oferind prilej colegilor maliţioşi de a-l consola: nu-i nimic, se mai înşală omul, important e că ai avut bunăvoinţă... De ce adică să nu fi arătat cu degetul dacă se poate: Uite-l pe ăla prostu'...

Încredinţată chiar de vinovăţia bătrânei, nici o instanţă n-ar fi emis o sentinţă de condamnare pe baza unor probe schimonosite, admiţând că ar fi îndrăznit să depună un asemenea dosar pe masa completului de judecată.

Imaginându-şi-l pe Cristescu

contemplând acest fiasco, bătrâna dorise să i se audă cascadele de râs clocotind între zidurile garsonierei din strada Toamnei. Ei bine, izbutise peste aşteptări.

În momentele acelea, maiorului îi era absolut indiferent cum reuşise să intre Melania în casă fără a lăsa urme. Reperarea lor era la fel de inutilă ca şi astuparea unei sticle complet goale cu un dop sau cetluirea unei colivii de unde canarul a zburat.

Cristescu avea să revină în zilele următoare când, cu creierii storşi, va încerca să reconstituie itinerarul paşilor şi gesturilor Melaniei.

Plecă mormăind un salut scurt. Locotenentul încercă pe cât posibil să

împiedice aglomerarea altor urme peste cele lăsate, eventual, de bătrână. După ce expedie martorii, încuie şi se întoarse la minister.

Îngrijorarea îi crescu când află că maiorul nu dăduse nici un semn de viaţă. Îi telefonă acasă, apoi la soră-sa, o fată bătrână care locuia singură în Balta Albă. Nu-i răspunse nimeni. În cele din urmă se prezentă colonelului Nasta la raport.

*

Sălcii pleşuve, un lac mort, tulbure şi cenuşiu, bănci pe care nu stă nimeni, acoperite cu zăpadă, *Pescăruşul* trist. Tristeţea dezolantă a locurilor de

agrement estivale, cabane, campinguri, hoteluri, chioşcuri din cioburi de sticlă colorată, în noiembrie sau februarie... Sub copacul acela, lângă oblonul verde, sau pe treptele de piatră galbene, nu, nu acolo, uită-te la stânga, lângă debarcader, şi dincolo, lângă gardul pe care iedera împleteşte frânghii groase şi umede, şi dincolo s-au pripăşit amintiri vechi de-acum patru sau cinci luni. O sărutare, berea Radeberger sorbită sub umbrela înfiptă în mijlocul mesei, era dimineaţă, iulie, lume puţină şi încercai un sentiment îmbătător de libertate, privind iola, pasăre albă care-şi sălta şoldurile nervoase în undele reci ale lacului. Servieta stătea pe fotoliul de răchită... O rochie cu flori, imagine

fugară, înfoiată împrejurul unor picioare bronzate, o oranjadă în sondă aburită plutind în aer pe tipsia nichelată la Inox, ploaia cu clăbuci şi cafeaua băută în băruleţul-avion. Râdeaţi...

Când ploaia te surprinde de mână cu o fată seamănă cu o aventură. "Aşa mi se părea pe atunci", gândi Cristescu trecând pe lângă băncile pustii. Când, atunci? Surpriza îl făcu să se clatine şi privi nedumerit în jur. Sunt optsprezece ani de când n-a intrat în Parcul Herăstrău? Pe unde naiba umblase? Încercă zadarnic să-şi reconstituie itinerarul. Nu izbuti să descopere nimic care să se abată, să frângă monotonia traseelor diurne. Drumul până la minister, week-end-uri vijelioase,

gonind ca bezmeticul pe şosea spre Eforie unde nevastă-sa îşi făcea cura de nămol în fiecare vară, drumul spre dentist, cinematograful de cartier, şi frizeria... şi? Şi, bineînţeles, oraşul străbătut în lung şi-n lat fără să vezi nimic din jur, alergând după câte un escroc interesant sau de mâna a şaptea, nebuni care-şi imaginează că lumea se împarte în deştepţi, adică ei, şi tolomaci, ăilalţi care s-au născut numai pentru a fi fraieriţi.

În faţa ochilor îi răsări chipul Melaniei, dar îl alungă hotărât din minte. Nu voia să se gândească acum la ea. Ajuns în creştetul podeţului — i se părea că seamănă cu spinarea arcuită a unei pisici uriaşe de oţel şi imaginea îl

irită prin asociere cu motanul bătrânei — maiorul se sprijini cu coatele de parapetul umed. Îşi aminti de o întrebare care figura în "oracolele" adolescenţei lui. Înlocuiau albumele bunicilor cu maxime, panseuri, flori presate şi poezii născocite, de cele mai multe ori copiate din volumele unor poeţi mai puţin cunoscuţi de către admiratorii care mizau pe ignoranţa posesoarei. Prin anii '50-'55, nu exista liceană fără oracol. Întrebările din capul paginii erau de-o tâmpenie remarcabilă: În ce clasă sunteţi? Aţi iubit vreodată? Pe cine? L-aţi sărutat? Ce actor preferaţi ? Cine sau ce aţi fi dorit să fiţi dacă n-aţi fi fost ceea ce sunteţi?...

Cristescu îşi încrucişă mâinile fără

mănuşi deasupra apei. "Ce-aş fi vrut să fiu?" Matematica nu-i plăcuse, de medicină fugise iepureşte, se crispa doar când simţea miros de policlinică, învăţământul i se păruse întotdeauna "articol de damă". Escroc internaţional, scrisese atunci în caietul gros cu marginile îmbrăcate în aramă, ca să epateze. Suna altfel în avalanşa de academicieni, pictori celebri, romancieri, inventatori şi câştigători ai Premiului Nobel.

Un zâmbet flutură pe buzele maiorului. De partea cealaltă a podului, pe malul apei, paznicul îl privea cu atenţie de câteva minute.

"Aşteaptă să mă azvârl în baltă, ca să intervină oportun. Trebuie să-şi

justifice şi el salariul..."

Se desprinse de parapet şi i se păru că omul oftează decepţionat. Îl salută maşinal şi îşi continuă drumul.

"Ce naiba aş fi vrut să fiu?" Când isprăvise facultatea şi începuse munca de anchetă, adora în secret să i se spună detectivul. Imagina cazuri răsunătoare care aveau să-i aducă celebritatea, îşi auzea numele pronunţat cu respect profesional de clienţii Văcăreştiului. "Toţi suntem oare la fel de naivi la douăzeci de ani?"

Fleacuri! Esenţial era că izbutise timp de două ceasuri să nu se gândească la Melania. Când ieşi din parc ştia ce are de făcut. Nu trecuse de mult pe la soră-sa. Era o femeie odihnitoare, care

nu se simţea obligată să vorbească atunci când nu avea nimic de spus. Putea sta ceasuri întregi alături de tine fără să scoată un sunet. Şi casa ei era plăcută. Printre mobilele vechi şi tablourile întunecate, prea sumbre, relicve de familie urâte şi triste, dar cu un trecut al lor care pentru Cristescu însemna ceva, încercai o senzaţie stranie de viaţă paşnică. Ultimele două războaie parcă nu izbucniseră niciodată.

Un motan negru ţâşni pe neaşteptate de sub gardul Bordeiului. Fără să-şi dea seama ce face, Cristescu se aplecă fulgerător, adună un pumn de zăpadă şi-l azvârli după el. O femeie împlinită, cu o căciulă de vulpe polară, îl apostrofă indignată:

— Ce ţi-a făcut, domnule, biata pisicuţă?

Maiorul mormăi ceva şi se îndepărtă. Ar fi fost prea complicat să-i povestească acum despre Mirciulică şi cei trei sute douăzeci de motani negri. Văzu un taxi liber şi-l opri cu un sentiment de uşurare. Femeia clătină capul şi mută plasa în mâna cealaltă.

*

Emilia le aruncă o privire pătrunzătoare, dar nu desluşi nimic deosebit. Chipul lui Ned era zâmbitor ca totdeauna, obrajii bătrânei cam prea rumeni şi fata o suspectă că-şi dăduse din gros cu roşu. Făcuse câteva

cumpărături şi se duse să le lase la bucătărie.

— Cum a fost plimbarea? se interesă englezul.

— Mi-a făcut plăcere. E cam umed, dar nu mă sinchisesc niciodată de aşa ceva.

— Şi acasă?

— Totul în ordine. Câteva scrisori fără importanţă, un aviz de plată, mai nimic...

Telefonul sună o dată şi se opri brusc. După semnalul convenit, Emilia ridică receptorul abia la al doilea apel.

— Trebuie să fie Tolea sau Mirel... Da, e Tolea. Ce-i spun?

— Diseară la opt ne întâlnim toţi aici. Să vină neapărat cu maşina.

Profitând de neatenţia Emiliei, Ned scoase o hârtiuţă din buzunarul de la piept, o cercetă scurt şi şopti surâzând:

— Am uitat să vă întreb: Cine e de fapt Melania Lupu?

Când discutau despre Mirel Nicolaescu, la o şuetă întâmplătoare între foşti colegi de liceu sau de facultate — când, uşor ameţit şi bine transpirat după mai multe şpriţuri de vară care-ţi stimulează dispoziţia nostalgică, te întrebi "ce-o mai fi făcând cutare, nu l-am văzut de la bacalaureat" — toată lumea era de acord că economistul avusese o evoluţie ciudată.

Camarazii îşi aminteau de un

băieţaş rotofei, cu capul rotund, vesel şi mâncăcios, apoi de un adolescent masiv cu surâs zeflemitor, autorul unor replici de spirit rămase vestite şi pe care colegii de clasă sau seminar le citau încă după douăzeci de ani, ori le recunoşteau surprinşi în repertoriul generaţiilor tinere, ceea ce-l determinase pe un amic să constate amuzat: "Mirel a intrat în folclor."

Învăţa bine, fără eforturi, profesorii îl agreau, deşi nu le cerşea graţiile, era pe departe cel mai simpatic din toată clasa, grupa, institutul etc., etc. şi nu se putea concepe petrecere sau excursie fără participarea lui. Când isprăviseră facultatea, adresa şi numărul de telefon ale lui Nicolaescu figurau în toate

agendele. Îşi făgăduiseră întâlniri lunare şi, ulterior, scoţând câte o fată la plimbare, imediat după suvenirele din armată sau "cum l-am driblat pe Vasiliu de Financiar în IV", ajungeau inevitabil la bancurile lui Mirel.

Dispăruse câţiva ani pe la Hunedoara sau Reşiţa, nimeni nu ştia exact, iar la întoarcere începuse să evite sistematic vechile relaţii. Acostat totuşi pe stradă ori pe culoarele ministerului de vreun entuziast dintre foştii suporteri, Mirel arbora un gen nou. Distrat, în permanentă eschivă, mereu grăbit, creând clar celuilalt senzaţia că abia aşteaptă să scape.

Astfel de dialoguri deveniseră clasice:

— Te însoţesc câţiva paşi, Mirel. Domnule, de când nu ne-am mai văzut! Îl ţii minte pe Rămureanu?

— Nu, răspundea invariabil Nicolaescu, oprindu-se în mijlocul drumului. Încotro o iei?

— În stânga, spre Cotroceni. Am treabă la Academie...

— Eu exact în direcţia contrară. Dezolat, iubitule! Servus! Rămas în mijlocul drumului, omul încurca timp de câteva secunde circulaţia, apoi închidea gura şi îşi vedea de treabă. Când se întâlnea cu alţi colegi, comenta stupefiat incidentul. Ceea ce-i deruta pe mulţi era în special atitudinea evazivă a lui Nicolaescu. "Dacă-i ceri adresa ori telefonul, ai impresia că a uitat numărul

şi unde stă sau e gata să te asigure că de fapt nu locuieşte nicăieri, că problema-l jenează, iar tu ai gafat ca un dobitoc... Nici bancuri nu mai face! Ce-i cu ăsta, domnule?"

Nu ştia nimeni. Explicaţiile spectaculoase, o mare carieră eşuată sau altceva asemănător, nu mulţumeau nici pe cei mai superficiali. Mirel nu era individul pe care viaţa să-l lovească. Există o vocaţie în acest sens, căci totdeauna, indiferent de circumstanţele exterioare, dar în funcţie de temperamentul lor, anumiţi oameni vor suferi, suferinţă permanentă, reală ori inventată, iar alţii, dimpotrivă, vor râde şi pe patul morţii, găsind că viaţa e o glumă straşnică. Ori, Mirel nu avusese

niciodată ambiţii grozave, problemele majore ale omenirii dezbătute mai mult cu patimă decât cu argumente în nopţile de cămin — discuţii ce degenerau uneori din cauza entuziasmului exagerat al participanţilor — îl lăsaseră totdeauna rece, dragostea era un act superb, sublim, înălţător, dar concret şi, în orice caz, fără nici o legătură cu somnul sau pofta de mâncare. Deşi foarte tineri pe atunci, băieţii şi-l puteau lesne imagina peste zece ori douăzeci de ani. Un domn de statură măreaţă, jovial, însurat cu o gospodină excelentă, el însuşi făcând cu plăcere bucătărie, tatăl unor copii "absolut geniali — îi pun în încurcătură pe profesori, mă înţelegi" — ospitalier, gutos şi cu tensiune arterială,

odată quinquagenar.

De aceea, când îl vedeau acum rămâneau descumpăniţi, încercând totodată un sentiment de frustrare. Fiecare se vrea în sinea lui profet şi există puţine fraze care s-o echivaleze în satisfacţie pe aceea "ţi-am spus eu?"

Mirel era singurul care nu se însurase după cincisprezece ani de la absolvirea facultăţii. Nu părea nici mulţumit, nici nemulţumit, ci mai degrabă iremediabil plictisit, se complăcea într-o neglijenţă dezgustătoare, îţi întorceai ochii de la gulerele şi batistele lui, dar, ceea ce era mai trist, Mirel îşi pierduse principala calitate: veselia. Nicolaescu intuia toate acestea, ori le citea limpede pe chipurile

celor mai puţin abili. Şi atunci prefera să-i evite. În fond, părerea lor, părerea tuturor, de fapt, îi era relativ indiferentă. Decepţia însă, provocată de propria-ţi persoană, consternarea combinată cu repulsie şi compătimire se digeră mai greu. "Dobitoci!", îi taxa fără excepţie şi se ascundea într-un gang, sub umbrela coborâtă brusc pe faţă, neezitând uneori să traverseze strada pe stop pentru a scăpa de efuziunile vreunui fost simpatizant.

Bineînţeles, cu Mirel se întâmplase ceva. Trecuseră de atunci cincisprezece ani şi nu făcuse confidenţe nimănui. Cert este că dintr-o anume noapte de vară a lui 1962, petrecută pe terasa Hotelului Flora din Mamaia, existenţa lui Mirel se

schimbase radical.

*

La opt şi jumătate se aflau toţi împreună. Melania acuzase o indispoziţie trecătoare: "Nimic grav, la vârsta mea o migrenă uşoară e ceva frecvent, nu aveţi de ce să fiţi îngrijoraţi", îi asigurase, deşi nimeni nu se simţea îngrijorat, şi se retrăsese în dormitor cu Mirciulică şi o carte sub braţ.

Ned le expuse în câteva fraze scurte programul. În timpul prânzului dăduse târcoale Mitropoliei şi reuşise să intre în vorbă cu un călugăr. Îi făcuse câteva instantanee color şi când, după

zece minute, omul îşi admiră fotografiile, se bucură ca un copil. Bâlbâia o franceză fantezistă şi Morton izbuti să afle că există zece biserici în Bucureşti unde pot fi admirate moaştele unor sfinţi despre a căror activitate individul părea foarte informat. Ned îşi notă numele bisericilor, le identifică pe hartă şi, vizitându-le în aceeaşi după-amiază, ajunsese la concluzia că, dacă *Madona* a fost într-adevăr ascunsă de camerista Melaniei substituind relicvele dintr-un sarcofag, atunci doar două dintre aşezămintele cercetate puteau constitui obiectul interesului său. Celelalte opt trebuia excluse fie din cauza dimensiunilor reduse ale sicrielor, fie a conţinutului lor. Primul obiectiv

avea să fie Biserica Sf. Damian. Englezul îşi trase fermoarul vindiacului de antilopă. Se uită la balerin.

— Ai venit cu maşina, bănuiesc.

— Da, mi-a atras atenţia Emilia.

— În fond, n-am înţeles de ce ai nevoie de două maşini, spuse fata.

— O să înţelegi. Ned îşi verifică copcile mănuşilor. Cum transportăm *Madona?* Nu intră în portbagaj.

Emilia începu să râdă.

— Mai speri s-o vezi vreodată la faţă? Ce copil eşti!

— Am hotărât de comun acord să epuizăm orice şansă. Luni plec.

Nicolaescu întrebă cu tâlc:

— Sigur?

— Sigur, răspunse Ned sec. Nu te

îmbraci, Emilia?

Fata se pregătea să deschidă televizorul. Se opri cu mâna pe buton şi îl cercetă surprinsă.

— Bătrâna rămâne singură?

— Nici o grijă, nu fuge.

Economistul reluă jocul.

— Sigur?

— Sigur, replică la fel de uscat Morton, făcând abstracţie de rânjetul celuilalt. Individul nu-i plăcea deloc. I se adresă Emiliei: Îmi asum toată răspunderea. Nu ne putem dispensa de nici un om, altfel nu te deranjam. Vei supraveghea strada.

— Mă rog, nu am nimic împotrivă.

Mirel Nicolaescu căută triumfător ochii fetei. Ned bătu în uşa Melaniei.

— Poftim! se auzi glasul firav al bătrânei. Când dădu ochii cu ceilalţi, sări confuză din pat. Scuzaţi-mă, credeam că-i numai domnişoara Emilia... Tocmai mă întinsesem puţin.

— Foarte bine, odihniţi-vă. Noi ne întoarcem repede.

— Plecaţi? Ce stupidă sunt... Bineînţeles, de vreme ce vă văd îmbrăcaţi. Petrecere plăcută! Dacă m-aş fi simţit mai bine, v-aş fi însoţit bucuroasă. La revedere, dragii mei...

Ca totdeauna, Vlăduţ Tolea nu ştia ce să creadă, dar nu îndrăzni să întrebe.

*

După ce se asigură că e singură în

toată casa, Melania intră în bucătărie şi îi prepară cina lui Mirciulică. Îi dădu explicaţiile necesare în timp ce-şi schimba hainele.

— Voi face o vizită la locuinţa doamnei Tudor, dragul meu. Îţi garantez că dacă există în toată casa un singur amănunt care să aibă legătură cu Fecioara de aur, prietena ta îl va găsi. Nici umbră de fanfaronadă în această afirmaţie, ci doar hotărârea de a duce la bun sfârşit o treabă începută. Va trebui să iau cu mine un şperaclu. Nici broasca de la seiful colonelului n-a rezistat în faţa acestui instrument. Pare desigur ciudat, însă eu am foarte multe calităţi tehnice şi degete îndemânatice. Nu, nu pretind defel că aş fi Edison, deşi

bănuiesc că am încurcat puţin lucrurile. Domnul acela a fost parcă fizician... Văd că n-ai mâncat totul, Mirciulică! Poţi să-mi explici şi mie de ce eşti bosumflat? Te-a indispus domnul Ned?... Nu aud bine! Ce spui? A, te-au agasat surâsul lui enigmatic şi privirile lungi, pătrunzătoare? Ei bine, găsesc că atitudinea ta e lipsită de cumpăt. Fără îndoială că eu personal m-am simţit măgulită. Nu cunosc multe cocoane de vârsta mea care să mai primească astfel de omagii. La şaizeci şi trei de ani — vezi, sunt îndeajuns de şireată pentru a nu face un mister din asta, când îţi ascunzi etatea rişti să ţi se dăruiască cam cinci-şase ani în plus, în treburile astea oamenii devin repede grozav de

generoşi — deci, la vârsta mea, te preocupă de obicei buletinele de sănătate, consumi oţet de mere sau alte prostii la modă şi te îngrijeşti de locul de veci. O mentalitate morbidă... Din fericire, după cum ai constatat, domnul Ned se mulţumeşte să-şi manifeste doar o admiraţie plină de respect. Nici urmă de îndrăzneală în comportarea dumnealui, căci eu nu aş fi dispusă să accept aşa ceva. Nu pricep ce tot mormăi, ştii cât mă enervează persoanele care nu vorbesc răspicat. Ah! De unde ştia domnul Ned că mă cheamă Melania Lupu? A, n-o ştie, m-a întrebat numai cine e persoana, fără să-i treacă prin minte că o are în faţa lui. Crede-mă, nu mă înşel. Evident însă că voi studia

problema. Numele acesta nu i-a venit pe buze din senin. Eu sunt gata, Mirciulică. Voi închide bine toate uşile şi ferestrele, nu pentru că mi-ar fi teamă că ai vrea să fugi. Mă bizui însă prea puţin pe simţul tău de orientare într-un loc necunoscut şi s-ar putea să te rătăceşti. Mulţumesc, dragul meu, urările tale mă îmbărbătează.

Bătrâna stinse toate luminile cu excepţia veiozei din dormitor, formă de două ori numărul de telefon al Olgăi Tudor, fără să-i răspundă cineva, apoi trase pe mâneci trenciul negru.

*

— Vă duceţi la biserică singuri,

spuse Ned, deschizând portiera Renault-ului.

Îl priviră deconcertaţi.

— Şi dumneata? întrebă Emilia.

— Mă interesează drumurile doamnei Tudor.

— Aha! exclamă economistul. Am înţeles.

— N-ai înţeles nimic, deşi eşti la vârsta la care aveam dreptul să ne aşteptăm la mai mult.

Ned se aşeză la volan. Economistul îl privea zâmbind.

— Mă întreb ce figură o să faci aflând că ţi-am suflat Fecioara.

— Întâi trebuie s-o găseşti. Succes!

*

Parcaseră maşina pe o stradă din spatele bisericii. Era un lăcaş religios specific românesc, cu contraforturi puternice, văruite, acoperiş de olane roşii şi pridvor sculptat în piatră. O scăricică romantică, opt sau zece trepte din fier forjat, cu sinuozităţi de cochilie, ducea spre o uşă întunecată, toată numai înflorituri, spartă în zidul din coasta bisericii. Aceasta, construită separat de poarta grea din tindă, stârni mirarea Emiliei.

— Ce destinaţie are?

— Habar n-am, ridică din umeri Mirel Nicolaescu. N-am făcut religie în şcoală.

Tolea încercă o explicaţie

fantezistă.

— E folosită probabil de paracliser.

— Adică intrare de serviciu, râse Mirel. Du-te, domnule, de-aici...

Balerinul, emoţionat, cu cârcei în stomac, încerca din răsputeri să se stăpânească pentru a nu face figură proastă. Se întrebă uimit: "Cum Dumnezeu îi mai arde de bancuri?!" De patru zile trăia într-o agitaţie continuă. Tresărea ori de câte ori se auzea strigat de un coleg, vederea unei uniforme albastre îi tăia răsuflarea, îşi verifica mereu spatele, ezita înainte de a răspunde unui apel telefonic.

Acum, ideea de a sparge o biserică îl crispa. Tolea nu era propriu-zis

credincios. Nutrea însă unele superstiţii tradiţionale. Cu ani în urmă, îl prinsese o furtună pe aleile cimitirului Belu. Mergea de mână cu Anca... Fata îşi încleştase braţele după gâtul lui, sărutându-l pătimaş sub streaşina unui cavou. Rămăsese consternat. Îşi închipuise că e perversă. După incident, interesul lui faţă de această legătură scăzu simţitor.

— Du-te, Emilia, şopti Mirel. Ştii ce ai de făcut.

Fata înclină capul. Urma să aştepte în maşina lui Vlăduţ. Dacă ceva nu era în regulă, trebuia să aprindă de trei ori farurile. Orientaseră Volkswagenul în aşa fel, încât geamurile bisericii să se afle în bătaia luminii. Se îndepărtă

privind de câteva ori în urmă.

Economistul, îngenuncheat lângă uşa îngustă, cu podoabe de fier forjat, din coasta bisericii, introdusese în broască o tijă flexibilă de oţel. Constată că lanterna tremura în mâna balerinului şi-i surise încurajator.

— N-ai nici un motiv să fii neliniştit, bărbate! O să meargă ca-n filme, o să vezi!

— Nu mi-e frică... Sunt puţin nervos.

Cercetă din ochi împrejurimile. Locul era destul de ferit. O grădină mare cu copaci bătrâni împrejmuia biserica, iar casa parohială avea ferestrele spre stradă. Cartierul, rupt cumva de arterele importante, părea liniştit. În aproape

zece minute, Tolea nu văzuse nici o maşină circulând. Îl îngrijorau mai mult urmele lor lăsate pe zăpadă. Îşi zise însă că englezul trebuie să-i fi dat lui Mirel o soluţie şi în privinţa asta.

— Gata! răsuflă Nicolaescu, apăsând pe clanţă.

Fierul înţepenit scrâşni strident. Spaima balerinului amplifică zgomotul. Avu senzaţia unei trâmbiţe care ţipă în întuneric.

Pătrunseră în altarul bisericii. Candela de la icoana Fecioarei Maria ridica un degetar de lumină albastră. Era linişte, liniştea caracteristică locurilor pustii, mirosea a ceară şi a insecticid. Vlăduţ Tolea îşi făcu pe furiş cruce, articulând mut: "Iartă-mă, Doamne..."

Mirel mergea înainte luminând calea. Lanterna rostogolea pe dalele de piatră un ou gălbui şi jucăuş. Se opri în pragul unei nişe. Trei trepte acoperite cu o carpetă persană duceau la un sarcofag bogat împodobit. În stânga şi în dreapta vegheau două suporturi de argint pentru lumânări.

Economistul agăţă lanterna de bucla unui motiv decorativ, urcă treptele şi apucă hotărât capacul sicriului. Vlăduţ îl privea amorţit, cu o ciudată senzaţie de greaţă. Mirel Nicolaescu rânji:

— Mă gândesc ce mutră o să facă mâine popa când o vedea că i s-a cărăbănit chiriaşul.

*

Ned Morton urmărea prudent taxiul bătrânei. Recunoscu străzile din cartierul Olgăi Tudor şi zâmbetul i se accentuă.

Înainte de a suna la uşă, Melania dădu târcoale casei. Privi atentă ferestrele cu obloanele lăsate, prin care nu se strecura nici un firicel de lumină, apoi intră în curtea îngustă cu un copăcel împachetat în hârtie de ambalaj şi câteva tije din lemn descăpăţânate de globurile de sticlă care vara ridicau rotocoale strălucitoare roşii, albastre şi verzi.

Sună lung şi bătu insistent, dar cu

discreţie, pentru a nu alarma vecinii, la uşa cu geamlâcuri şi, când se încredinţă că în casă nu se afla nimeni, începu să manevreze şperaclul.

"Un fleac de broască, draga mea, mai mult un pretext." Îşi scutură zăpada de pe încălţăminte şi pătrunse într-un vestibul dreptunghiular, cu o carpetă de linoleum şi două cuiere-pom. O uşă de sticlă cu perdeluţe de creton dădea în sufrageria Olgăi Tudor. "Sufragerie, hol, cameră de zi şi tot ce pofteşti", îşi spuse bătrâna dând ocol încăperii, după ce apăsase pe comutator.

Se aflau dispuse în funcţie de considerente practice, fără cea mai mică umbră de preocupare estetică, o sufragerie greoaie —"îngrozitorul stil

Brumărescu, fetiţo, de care oamenii par că nu izbutesc să se plictisească" — o maşină de cusut, un jilţ înalt şi ponosit, cu urechi ascuţite, care te împiedica să vezi ce se întâmplă în stânga sau în dreapta atunci când întorci capul, un Phillips vechi, instalat pe o măsuţă de şah, o canapea tare şi urâtă, tapiţată cu păr de cal.

— N-ai văzut în viaţa ta un interior mai bătrânesc, Melania, iar în vaza aceea cenuşie — două doamne aproape dezbrăcate, spate în spate, care Dumnezeu ştie de ce îşi împreunează mâinile într-o mişcare extrem de incomodă, nici n-ai pomenit vreodată ceva mai absurd — poţi pune rămăşag: nimeni n-a mai aşezat o floare de o sută

de ani. Un adevărat supliciu să trăieşti între asemenea lucruri urâte şi totuşi să fii convinsă că Olga Tudor le iubeşte şi se gândeşte cu tristeţe cum praful se aşterne peste ele... Ia te uită!

Culese de pe masă o bucată de hârtie pe care o mână nesigură — literele n-aveau fermitate şi scăpau mereu sub rând — aşternuse cu creionul:

Dragă Olguţa, ştiu că nu te poţi întoarce acasă, mi-a spus avocatul că procesul tău a fost fixat peste două săptămâni. Eu totuşi îţi scriu, sperând în imposibil. Mă reped până la Piteşti să-mi încasez pensia. Azi e marţi, pe duminică socotesc să fiu înapoi. Florile i le-am dat doamnei Gheorghiu. A fost cineva de la Paris trimis de George,

dar n-am înţeles mare lucru... Pe curând. Sile.

— Mda... Este scrisoarea unei rude, frate, poate cumnat, care locuieşte la Piteşti. Cât despre persoana din Paris, cred că o cunoşti şi tu, Melania. Nu poate fi decât domnul Ned. Faptele se înlănţuie.

Fredonând bine dispusă, bătrâna inspectă micul dormitor, separat doar cu o draperie, la fel de searbăd: un divan acoperit de un brocart cu firele duse, o oglindă şi o măsuţă cu câteva dresuri obişnuite, un ruj ieftin, un borcănel cu un rest de cremă, o pensetă şi alte câteva fleacuri, un raft de cărţi şi un şifonier cu furnirul spart în dreptul broaştei. Cercetă garderoba săracă, apoi trecu în

baie, unde constată că sifonul closetului era defect şi că, în loc de hârtie igienică, Olga Tudor folosea jurnale.

În sfârşit, vizită bucătăria cu oale vechi, fabricate înainte de război, şi eterna garnitură de cutii din tablă roşie pentru condimente, despre care Melania nu-şi amintea să le fi văzut într-o singură gospodărie întrebuinţate conform destinaţiei.

— Eu ţin înăuntru nasturi sau pun bine câteva chitanţe ori alte lucruri importante ca să nu-mi amintesc niciodată unde şi ce anume am pus.

Se întoarse în sufragerie, îngăduindu-şi o clipă de răgaz.

— După cum vezi, draga mea, doamna Tudor trebuie să fie o femeie

nepăsătoare, cam delăsată, fără cine ştie ce poftă de viaţă. Chiar când nu ai bani, poţi pune un guleraş alb la o rochie ca să o înviorezze, aşa ceva nu ruinează pe nimeni, numai că trebuie să-ţi şi ardă. Ori, hainele ei sunt sumbre, şi e de ajuns o singură privire ca să-ţi dai seama că puţin îi pasă ce pune în spinare. Ce concluzie ai mai tras, Melania, despre ea? Dezordonată, asta am auzit! O fire nu prea complicată, deşi habar n-am de unde ai dedus-o... Ce spui?! Nimic încuiat, nici o cheie în toată casa, nici zăvor la intrare, o broască simplă... Mde, nu te contrazic, dar ar mai putea să însemne şi altceva. De pildă, mult curaj fizic şi un simţ de proprietate atrofiat. Stă prost cu banii... Asta o observă şi un

şcolar. O să ne uităm acuş la taloanele ei de pensie. Fii sigură că există în vreo cutie de bomboane împreună cu carnetul C.E.C., dacă-l are, două-trei fotografii, scrisori vechi şi un capăt de panglică albastră. Nu mă întreba de ce, fetiţa mea, dar vei găsi în-tot-dea-u-na în cutiile cucoanelor în vârstă un capăt de panglică albastră şi un clips de cauciuc roz rămas de la un portjartier vechi.

Se ridică atingând cu vârful degetelor înmănuşate marginea mesei acoperite de un covor roşu.

— Şi acum concentrează-te, Melania! Dacă există în această casă ceva, adresă, fotografie, un număr, semn sau orice amănunt care să aibă o legătură cât de firavă cu *Madona de aur,*

unde ar fi pus sau ascuns acel ceva o femeie cu personalitatea şi mentalitatea doamnei Olga Tudor?

Bătrâna trase sertarele comodei, scotocind fără convingere printre rufe uzate, ciorapi şi un maldăr de tricouri cu miros specific de naftalină presărată peste lucru neaerisit. Împinse sertarele la loc şi, înainte de a intra în dormitor, deschise aparatul de radio. Cunoştea emisiunile de noapte. În funcţie de program, putea să-şi dea seama cât e ceasul. Crainicul o scuti de aprecieri aproximative, anunţând ora unu.

*

Ned privea stupefiat printr-o

crăpătură a oblonului manevrele bătrânei.

"Hm, ciudat! Foarte ciudat..."

*

Economistul dădu la o parte velinţa de mătase grea, purpurie, brodată cu aur, care acoperea trupul mumifiat. Tolea îl urmărea cu ochi dilataţi, gâfâind de o curiozitate crispată. Zâmbetul i se strâmbase într-un rictus.

— Cucu! făcu Mirel, şi exclamaţia ţâşni cu zgomot de puşcă între zidurile cu coifuri înalte de piatră.

Balerinul se clătină, gata să cadă. Mormăi o înjurătură azvârlindu-i o privire otrăvită. Economistul înghesui în

sicriu cuvertura purpurie şi puse capacul.

— Ce-i? întrebă Vlăduţ.

— Nimic. Adică nu-i aici. I-am stricat somnul de pomană... Desprinse lanterna: Plecăm.

— Lăsăm totul vraişte?

Nicolaescu ridică din umeri.

— Oricum, îşi vor da seama că s-a umblat. Esenţial e să ne poată identifica urmele şi n-au cum s-o facă... Râse: Am auzit de unul care-şi dădea cu pumnii în cap pe scaunul electric pentru că avusese gustul să-şi cumpere pantofi de cauciuc cu zigzag pe talpă. Mă rog, aici sunt covoare. Afară vom răvăşi zăpada.

Emilia îi aştepta cu mâinile încleştate pe volan. Înainte de a urca în

maşină, Mirel adună mucurile azvârlite de fată pe caldarâm.

— Ai fumat mai mult de cinci ţigări?

— Nu, nu cred...

— Ar trebui să fii mai atentă, darling, declară uscat, deschizând portiera şi introducând chiştoacele în scrumiera laterală.

Emilia îşi muşcă buzele.

— Ce-aţi făcut?

— I-am cerut scuze tovarăşului că l-am deranjat şi am şters putina. Tipul e cast, nu acceptă o fecioară în aşternut, chiar dacă are coapsele de aur.

— Eram convinsă. Şi acum?

Se uitară la Mirel. Tăcea încruntat, privind înainte. Ned ar fi încercat,

probabil, a doua spargere. Ei erau însă cu nervii în vârful degetelor, făcuţi praf după câteva ore de tensiune.

— Tragem cuminţi pe dreapta.

Urcară în maşină. Tolea îşi trecu limba peste buze.

— Aş bea ceva.

— Şi eu, şopti Emilia. Am văzut o sticlă de coniac în bufet. Stăm în bucătărie să nu ne audă bătrâna.

— Şi pe acoperiş, *lady,* spuse vioi economistul, umezindu-şi buzele groase. Nu ştii ce înseamnă o sticlă de coniac la ora două noaptea, în Bucureşti.

Balerinul conducea cu abilitate. Fără să şi-o mărturisească, în ciuda eşecului, toţi trei se simţeau cuprinşi de-o bună dispoziţie bizară. Respirau

uşuraţi şi priveau încrezători bulevardul pe care patrulau camioanele I.C.A.B.-ului, azvârlind zgrunţuri de sare.

*

Două lucruri i se părură interesante Melaniei. Un caiet cu coperte roşii care, pe lângă adrese şi telefoane, numărul buletinului şi al carnetului C.E.C., cuprindea diverse notaţii, şi o fotografie.

De fapt, Melania o alesese dintr-un set de cinci, toate imortalizând din diverse unghiuri un colţ de parc sau grădină. Se vedeau tufişuri, trunchiul unui arbore, un capăt de alee şi o bancă de piatră. Melania nu putea să-şi dea

seama dacă e vorba de o grădină publică sau particulară. Un amănunt însă o determinase să cerceteze cu luare-aminte fotografiile. În afară de faptul că priveliştea nu era din cale afară de pitorească, astfel încât să justifice repetarea clişeului, în toate cele cinci imagini nu apărea nici o persoană.

— Poţi să te uiţi şi cu lupa, fetiţo, n-ai să zăreşti, oricât te-ai strădui, nici măcar codiţa unui căţel. Crede-mă, căci tu ştii că nu te mint, aici se ascunde un mister... Doamne, Melania, de când foloseşti cuvinte din acestea ieftine, care nu au nici o legătură cu formaţia ta spirituală?! Mistere, fantome, senzaţii... Dacă nu te înşeli, ele figurau pe coperta "Colecţiei celor 15 lei", editată de

domnul Ig. Hertz, după care se dădeau în vânt ordonanţele colonelului şi duduia Margot, casieriţa de la cofetăria Dobriceanu. Oh, da, trigoanele lor cu nuci erau de-li-cioa-se. În fine, te rog să fii atentă cum te exprimi. Nimic nu poate justifica o conversaţie neîngrijită. Eşti oare în toate minţile, draga mea? S-a făcut aproape două şi tu sporovăieşti, sporovăieşti. Hai, bagă în buzunar poza şi caietul şi ia-ţi rămas-bun, deoarece nu vei mai călca probabil niciodată în această casă. Nu pretind că doamna Olga Tudor n-ar fi o femeie interesantă în felul ei, dar nu ţi-ar plăcea s-o socoteşti printre prietenele tale. Fie vorba între noi, nici ea nu va tânji vreodată după compania ta. Eşti gata?

Spune frumos noapte bună şi nu uita să stingi lumina.

Bătrâna îşi mai roti o dată ochii în jurul pereţilor şi, schiţând o reverenţă discretă, rosti cu glasul şi zâmbetul pe care le-ar fi dăruit gazdelor unei serate plăcute:

— Noapte bună.

Întunericul înghiţi dintr-o dată odaia mohorâtă.

Bătrâna se întoarse în locuinţa din strada Dobreni. Englezul o conduse cu privirea până ce dispăru pe uşa blocului.

— Ned, băiatule, mai ai de învăţat!

CAPITOLUL X
O FEMEIE IMPOSIBILĂ

La trei dimineaţa isprăviseră sticla de coniac. Băuseră mult, umplând des paharele, golite cu o lăcomie febrilă. Scotocind minuţios cămara, Emilia mai descoperi o sticlă de şliboviţă plină pe trei sferturi şi un rest de vişinată într-o carafă de cristal. Când le văzu, Mirel Nicolaescu izbucni în urale. Fata, zâmbind cu o căldură neaşteptată — alcoolul îi stimula dispoziţiile duioase — încercă să-l tempereze.

— Mai încet. Nu mi-e atât de bătrână, cât de vecini. Se aude totul prin ţevi.

— Dă-i dracului! Ce-i aici, sanatoriu?

— Nu poţi să-i dai dracului pe toţi, filozofă sâsâind balerinul, chiar dacă vrei.

Nu era obişnuit cu băutura şi se ameţise uşor. Două pete roşii i se căţăraseră pe obraji, ochii îi străluceau, râdea tot timpul. Economistul se interesă cu trabucul în gură, abia mişcând buzele:

— Totdeauna emiţi cugetări atât de adânci?

— Lasă-l în pace, zise Emilia. Privea absentă fereastra întunecată în care se oglindea bufetul, capul şi umerii balerinului. E un copil bun...

— ...şi pios. Mie-mi spui? Toată ziua prin biserici. Nu-i pasă de ora

închiderii. Chiar, bărbate, de ce te-ai băgat tu în rahatul ăsta?

Emilia îşi înmuie buzele în pahar. Luă o înghiţitură mică şi zâmbi.

— Dar tu?

Chipul economistului se întunecă brusc. O strâmbătură îi schimonosi obrajii graşi, cu umbre verzui.

— Am nevoie de bani.

— Cine nu are nevoie?

— În fond, ce-ţi pasă?

— Mi se pare ciudat. Erai altfel...

— Şi tu erai altfel. Dacă ai fi dat niţel din coate, ajungeai şefă de promoţie. În anul trei ai lăsat-o pe proasta aia de Ţeculeasca să ţi-o ia înainte.

Emilia clătină hotărâtă din cap şi

luă din nou paharul în mână.

— Te înşeli, eu am rămas aceeaşi, dar voi nu vă dădeaţi seama pe atunci. Nu mă cunoşteaţi... Eraţi prea preocupaţi de meciuri, de iubitele voastre, de filmele de pe bulevard. Nu mă vedeaţi, pur şi simplu... Mi-amintesc ceva nostim. Stăteam singură în sala de seminar şi citeam la Internaţional. La un moment dat, şi-a băgat capul pe uşă Gigi Moraru, ăla blondu'. S-a uitat distrat la mine şi-a închis-o la loc. L-am auzit spunându-i lui Dăniloiu probabil, căci erau nedespărţiţi: *Nu-i nimeni înăuntru.* Cam aşa se petreceau lucrurile.

Economistul o privi cu ochii micşoraţi de atenţie. Rosti în şoaptă:

— Nu-i nimeni înăuntru... Va să

zică ăsta e micul nostru secret?

— N-am înţeles, se bâlbâi balerinul. Chiar nu te-a văzut?

— Dai din picioare, dar capul nu-l mişti deloc. Ţi-e teamă că se deranjează ceva?

Emilia îşi trecu degetele peste ochii fierbinţi.

— Ce naiba ai cu el? Nu-i mai rău decât noi. Poate mai bun.

— E prost, spuse sec economistul.

— Ei şi?

— Totdeauna m-a enervat prostia, deşi mănânc pâine de pe urma ei.

— Nu-s prost, declară balerinul cu o expresie stranie de beatitudine pe chip.

— Cu majuscule, iubitule! Atât de

prost, încât nu-ţi dai seama ce fericire e să nu-ţi zumzăie creierii.

— Te-ai ameţit, Mirel, zâmbi Emilia.

— Aşi! Voiam să-i explic ăstuia cum stă treaba cu favorizaţii de soartă. Animalu-i un privilegiat şi-am impresia că nu se bucură îndeajuns.

— Nu-s prost, repetă încăpăţânat, dar fără umbră de iritare, Vlăduţ Tolea.

Încercă să găsească argumente, apoi renunţă. Alcoolul îl făcuse vorbăreţ. În general nu-şi trăda gândurile. Răsfiră proiecte vechi, devenite obsesie. Şi le repeta atât de des, încât nu mai schimba nici măcar ordinea enumerării.

— Peste zece ani ies la pensie. Voi

deschide o şcoală de dans. Ca a doamnei Simian din Cotroceni, dar mult mai selectă. N-am să primesc pe oricine. Copii de familie...

— Ai auzit de Isadora Duncan? se interesă Nicolaescu. Mă-sa şi tat'su erau nişte derbedei fără un sfanţ.

— Nu vorbeam despre ea acum.

— Foarte bine! Zi mai departe, puiule! Vasăzică ai să înveţi să dea din craci nişte raţe deşelate de viţă nobilă. Apoi?

— Am relaţii de pe acum, sunt convins că-mi voi asigura o clientelă distinsă. Pentru asta însă îmi trebuie o locuinţă elegantă, în centru. Piese de calitate, puţine, înghesuiala e mitocănească, un personal stilat. În

aşteptarea copiilor, părinţii vor răsfoi reviste interesante, *Paris Match*-uri, *Adam, Jours de France*... Vor putea lua o cafea sau ciuguli la discreţie fursecuri fine, patru sau cinci coşuleţe de argint pline le vor sta totdeauna la dispoziţie. Cea mai bună elevă din ziua respectivă va primi o floare, garoafă sau trandafir. Voi acorda trei distincţii la sfârşitul anului, bineînţeles cât mai substanţiale.

Emilia îl privea cu ochi mari. Râse.

— Ziceai că-i prost. Are cap de negustor.

— Dimensiunile corespund, în orice caz. Vorba ăluia, în şepcuţa lui încap pe puţin zece kilograme de mere.

— Nu-l băga în seamă.

— O fac de mult, dar nu observă,

spuse Tolea. Ţi-aş putea descrie fiecare obiect din casa aceea. O prietenă de-a mamei, bine situată pe vremuri, vinde piese extraordinare la preţuri de nimic. Am ochit un tabernacul minunat şi un salon Régence în stare excelentă. Mi le-ar lăsa pe amândouă la treizeci de mii. Chestia e să am banii repede. Bătrâna preferă să piardă, dar să primească suma întreagă şi imediat. O tapează un puşti...

Nicolaescu nu-l mai asculta. Îşi umplu paharul până în dreptul buzei şi trase o înghiţitură lungă. Emilia se cutremură.

— Într-o zi o să dai de dracu' ! Are pe puţin şaptezeci de grade şi o bei ca apa.

— Într-o zi! Ce înseamnă într-o zi? *Azi* mă simt bine. Restul nu contează. Ceva brânză, o felie de salam n-ai prin casă?

— Două cutii cu sardine.

— Bune şi alea! Adă-le încoace să ţi le deschid... Zi, bărbate, mai departe, cum e cu şcoala aia de cimpanzei. Chestia-i captivantă.

Vlăduţ adormise cu capul pe mână. Nu se trezi nici când economistul lovi cu pumnul în cuţitul de tăiat conserve. Mirel mâncă lacom, asistat de Emilia, care morfolea o bomboană de ciocolată din provizia Melaniei. Afară se pornise viscolul. Îi auzeau gâfâitul, zăpada pulverizată se aşternea în colţul geamurilor, izbea în ferestre, zgâlţâindu-

le cu furie.

— Huo, nebune! Ce te agiţi aşa? *Nu-i nimeni înăuntru.*

Chicoti. Emilia se uită la el nepăsătoare.

— A fost o afirmaţie oarecare, degeaba baţi monedă.

— Te contrazici, *darling* ! În primul rând, spuse, săltând degetul gros, murdar de ulei, dacă era oarecare n-o ţineai minte. Al doilea, tu nu faci, cum ne zicea ăla de Logică, aserţiuni gratuite. În ce te priveşte, observaţia are valoare de simbol. Oamenii trec pe lângă tine fără să te vadă şi ticul ăsta al lor te râcâie. Cam pe aici, nu sunt prea subtil. Invizibilă cum eşti, făceai carieră la CIA sau Intelligence Service, şi în loc

de asta, semnezi statele de plată la întreprinderea aia a ta prăpădită.

— Mi-e absolut egal ce crezi, dar baţi câmpii.

Emilia îşi înăbuşi un căscat fals. Economistul şterse cu o bucată de miez cutia goală, înghiţi cocoloşul plescăind de plăcere şi îşi turnă din nou în pahar.

— Mă rog, aşa o fi... Am impresia însă că dintre toţi, noi suntem cei mai fraieri. Rataţi autentici. Ceilalţi... Englezul îşi face meseria, riscul e profesiunea lui, cretinul ăsta visează să-şi deschidă un tractir select. O să trebuiască să-şi lase mustaţă. Ai văzut proxenet prosper fără *moustache?*

— Exagerezi. Doreşte o şcoală de dans. Restul sunt prostii d-ale tale.

— Ai răbdare! Baba, cât e de dementă, pare să aibă şi ea ceva în cap. Dar noi?

— Prefer să nu mă gândesc.

— Oricum o faci. Nu trece un singur minut fără să pui în ecuaţie. Dovadă ridurile, neglijenţa, otrava din privire...

Emilia îl măsură tristă.

— De ce mă zgândări?

— Aşa am eu poftă! Poţi să nu mă asculţi. Râse: Noi doi semănăm al dracului! Am băgat de seamă abia zilele astea. Vorba ta, până acum nu te vedeam. Amândoi puteam realiza mult... Ştii ce energie era în mine? Ce vitalitate? Ce poftă de viaţă? Nu zic că mă chinuia geniul lui Colbert sau Sully, în schimb

aveam combustie pentru un minister întreg. În munca de organizare aş fi fost un as! Ştii ce-i aia să mâni oamenii, să scoţi untul din ei, să-şi dea sufletul muncind ca să te mulţumească pe tine, şeful lor, de dragul tău, pentru că ai ştiut cum să-i iei, cunoşti ultimul lucrător pe nume, ai o glumă pentru fiecare, râzi cu toată lumea şi asculţi cu plăcere un banc de acum o sută de ani pe care moş Nichifor, portarul, îl spune prost fiindcă e astmatic şi a uitat poanta? O instituţie unde se râde dă rezultate cu patruzeci la sută superioare alteia în care salariaţii tremură de frica unui prost înconjurat de şase telefoane şi un buton pentru femeia cu cafelele.

Emilia oftă. Întinse paharul.

— Mai toarnă-mi puţin... Nu, nu, prea mult... De ce n-ai mers până la capăt?

Economistul clătină capul râzând.

— Nu-ţi spun. S-ar putea să înţelegi.

— Te-a lovit greu...

— Aşa mi s-a părut atunci. O putoare! Acum ea e O.K., iar eu prăduiesc bisericile. În fine, dă-o dracului! Afacerea însă m-a dat peste cap. Nu m-a mai interesat niciodată nimic. Dar nimic, înseamnă nimic. Mi-a ucis interesul pentru viaţă, sunt plin de datorii...

— De-aia ai acceptat să mergi pe mâna englezului?

— În principiu.

— Îmi pare rău, Mirel...

— Să-ţi pară pentru tine, fata tatii! Eu cel puţin mi-am încheiat socotelile. Nu-mi pasă de nimic, cu o fleică bună, cin'şpe mici şi două baterii de pelin la gheaţă sunt fericit! Aici, şi aici — îşi împunse fruntea şi inima — nu mai e nici durere, nici întristare, ci un superb sictir! La tine e însă venin, şi nu face bine nici la ten, nici la ce mai ai pe dinăuntru. Basta! S-a făcut patru. Nu poţi să mă culci undeva? Mă apucă groaza când mă gândesc să ies pe vijelia asta...

— Întinde-te pe canapea.

— Şi tu?

— Am să stau pe fotoliu, nu mi-e somn.

Emilia strânse vasele şi aerisi.

Zăbovi câteva minute la fereastra deschisă, răcorindu-şi obrajii încinşi. Se strecură apoi în camera de zi şi se ghemui în fotoliu. Rămase multă vreme cu ochii deschişi.

"O fac din sport, să zicem", îi spusese lui Ned.

Din sport pe dracu' ! Nu pentru bani acceptase, nici din anosteală... Mai degrabă dintr-un bizar spirit de frondă. Fuseseră ani când ura pe toată lumea, Mirel nu era departe de adevăr...

Întâi le detestase pe maică-sa şi pe Coca. Când începuse să-şi dea seama că ceva nu e în ordine? "Nu împlinisem încă zece ani", şopti Emilia în încăperea

aceea străină unde o altă femeie, care nu-i semăna, elegantă şi veselă, asculta muzică, primea vizite, flecărea la telefon sau îşi schimba panglica de la pălărie. Nicolaescu dormea somn zbuciumat de beţiv. Emilia îşi adună sub ea picioarele îngheţate.

"Cu siguranţă nu-i împlinisem." Întâi fuseseră impresii fugare. Discuţiile încetau brusc în prezenţa ei, era de ajuns să deschidă o uşă pentru ca maică-sa şi Coca să tacă stingherite.

Anumite afirmaţii erau însoţite de priviri iuţi, piezişe, pe care Emilia, cu intuiţia fetiţei inteligente de zece ani, le descifrase spontan. "St! Aude Emilia!"

Ce nu trebuia să audă, şi de ce? Curiozitatea îi stimulase dorul de

investigaţie. Aici se ascundea un mister, secretul trebuia smuls. Bineînţeles, manevrele erau copilăreşti. Scrisori deschise fără ştirea destinatarului, dulapuri scotocite, spionatul mizer cu ochiul lipit de gaura cheii. Războiul se declarase pe faţă.

"Parcă n-ar fi copilul meu", se lamenta maică-sa, pipăindu-şi permanentul proaspăt. "Ţin un duşman în casă. Sunt convinsă că, dacă ar şti ceva despre mine sau soră-sa, ar alerga la poliţie să ne denunţe. Să dea Dumnezeu să fie fericită, dar abia aştept să plece... Ţi-o spun ca mamă, vai de nenorocitul pe care o să pună mâna!"

Trecuseră douăzeci de ani de atunci şi Emilia se simţea incapabilă să

născocească un singur motiv rezonabil care să explice ceea ce se întâmplase de fapt. Priviri, suspiciuni, aluzii... Succesele ei şcolare îi lăsau pe toţi reci. Taică-său prezida mesele de prânz, solemn şi inexpresiv, prefăcându-se că ignoră cu distincţie neînţelegerile din casă, în fond indiferent şi dorind din suflet să fie lăsat în pace. Maică-sa se entuziasma de buclele Cocăi şi numărul curtezanilor prinşi în laţ. Pentru doamna Plopeanu, orice candidat la căsătorie era un fleţ, iar manoperele care precedau evenimentul se chemau "a pune gheara pe cutare". Într-o viziune plastică, ţi-l închipuiai pe nenorocit prins în vâltoarea unei vânători cumplite, alergând de-i sfârâiau picioarele,

urmărit de mireasă, mai iute şi mai vicleană, capcanele, departe de a fi inelegante, erau recomandate şi savurate, maratonul isprăvindu-se în pragul primăriei. Înfrântă şi neputincioasă, ţinută prizonieră între neamuri, victima primea aici o verighetă şi felicitările cu aromă de condoleanţe ale ofiţerului de stare civilă...

Pendula bătu de cinci ori. În noaptea viscolită se auzi dangăt de tramvai. La etaj, cineva umbla la robinet, peste drum, două ferestre trezite aprindeau primele felinare ale dimineţii de iarnă. Emiliei nu-i era somn.

...Amfiteatrul anului trei. Se odihnea în pauza mare, întinsă pe ultima bancă, cu mâinile sub cap. După

bacalaureat plecase de-acasă. Locuia la cămin şi câştiga câteva sute de lei pe lună ajutând un avocat în lucrările de birou. Făcea puţină gospodărie pentru nevastă-sa şi oficii de guvernantă. În serile când rămânea cu fetiţa, i se asigura cina. Ouă, unt, ceai şi gem. "E lihnită de foame! Dacă nu-i dăm noi, şterpeleşte din mâncarea copilului..."

Se simţea bine, mângâiată de soarele dulce al lui aprilie. Se făcuse cald, în curând trebuia să dezbrace trenciul, îi era silă de fusta roasă şi tricoul cenuşiu. Încercase să aţipească. Auzea râsetele colegilor, cineva bătea în bancă un ritm de madison, o fată cerea o ţigară. "Dacă renunţ la excursie, mi-aş putea cumpăra o pereche de pantofi." Nu

fusese niciodată pe Valea Prahovei. Bucureşti — Sinaia — Piatra Arsă — Babele. Facultatea închinase un autobuz. Cinci zile, o sută de lei. "Dă-i dracului de pantofi!"

— Linişte! Fiţi atenţi, băieţi! Plecăm miercuri dimineaţa. Adunarea aici, în faţa facultăţii.

— Vine şi grupa a cincea?

— Da! Nu mă mai întrerupe. Până mâine la prânz, trebuie să am toţi banii. Nu ţine vrăjeala!

— Plopeanca s-a înscris?

Emilia devenise brusc atentă. Întrebase Gizela, o colegă subţirică, numai ochi şi păr cârlionţat, pieptănat în bucle neglijente. Avea graţii de pisică şi o oaste de "picaţi în laţ" care nu cereau

altceva decât să li se îngăduie s-o adore.

— Fireşte. Prezenţă sută la sută. De când s-a inventat facultatea asta, n-a pomenit... Ce e dragă, de ce te strâmbi? Ori mă lăsaţi să isprăvesc, ori ocupaţi-vă singuri de afacere. Mie mi-ajunge!

— Dacă vine Emilia, declarase răspicat Gizela, eu renunţ. Scurt!

Emilia îşi simţise obrajii ca para. Valea Prahovei o văzuse mai târziu, după terminarea facultăţii. Scena, în alte variante, se repetase. Chaussonul O.N.T.-ului... Pasagerii evitau instinctiv să se aşeze alături de ea, bucuria pica pe capul întârziaţilor. Oamenii îşi dădeau drumul pe scaun cu expresii de martiri. Emilia îşi închipuia că se obişnuise, zâmbea răutăcios, se străduia să devină

dezagreabilă. "Ţineţi-vă cotul, vă rog!... Luaţi poşeta, mă deranjează... Am plătit bani ca să admir priveliştea, nu pardesiul şi fularul dumneavoastră etc."

— De ce nu încercaţi să fiţi mai simpatică? o întrebase şeful de cadre, un ins rotofei, cu privirea blajină şi o nevastă energică, a cărei principală convingere consta în aceea că bărbatul trebuie ţinut în frâu. Sunteţi un element deosebit de capabil, dar vă comportaţi de parcă aţi lucra pe cont propriu. Într-o instituţie eşti obligat să ţii seama şi de ceilalţi.

— În măsura în care şi ei ţin seama de tine. Mi se pare că o astfel de atitudine trebuie să fie reciprocă. Dar când un coleg refuză să lucreze cu tine în

birou ori se dă peste cap ca să fie mutat în altul, pentru că nu-i place cum te piepteni sau cum ridici bărbia, nu-ţi mai rămâne mare lucru de făcut. Şi vă asigur că opinia unor astfel de specimene mi-e absolut indiferentă.

Omul o privise cu gura căscată. Emilia nu-i lăsase timp să-şi revină.

— Vreau să ştiu de ce am fost tăiată de pe listele specialiştilor propuşi pentru R.F.G.?

Şeful personalului zâmbise.

— Aprobările au fost date de către cei a căror opinie vă e absolut indiferentă.

— Ce-mi reproşează?

— Totul, cu excepţia capacităţii profesionale: spirit sectar, ruptă de

colectivitate, atitudini necolegiale... Hai să lăsăm lozincile. Începu să râdă: Cum vrei dumneata să fii simpatizată, când te dai peste cap pentru a le comunica oamenilor ultimele lucruri pe care ei ar vrea să le audă? Să luăm câteva exemple, mai proaspete: Linei Dinescu, secretara-şefă, i-ai spus verde, în prezenţa unei asistenţe impunătoare, că la cincizeci de ani ar trebui s-o preocupe mai mult ordinea în care ţine hârtiile decât să-şi picteze afişe pe obraz sau ce perucă pune în dimineaţa respectivă, deşi, fie vorba între noi, Lina e o funcţionară conştiincioasă, ce face ea cu faţa ei nu te priveşte pe dumneata şi, la urma urmelor, institutele de frumuseţe nu s-au inventat pentru fete de

optsprezece ani. Lui Ciortea, de la Organizare, i-ai povestit părerea dumitale despre paraziţi, ştiind că nefericitul are dificultăţi cu fiu-su; lui Grigoraş, inhibat ca orice tânăr abia ieşit din şcoală, pentru o greşeală de calcul neînsemnată i-ai prorocit c-o să ajungă la pensie tot stagiar; pe Mioara Dragoman, nemăritată la treizeci şi şapte de ani, ai informat-o la modul cel mai amabil că dacă s-o găsi vreun debil mintal — reproduc textual — dispus s-o ia de nevastă într-un moment de uitare sau beat mort, ăla va fi cu siguranţă decorat. E cazul să mai continuu?

— Fiecare cuvânt pe care l-am pronunţat, replicase Emilia ţeapănă, reprezintă adevărul.

— Hm! Ei îşi închipuie acelaşi lucru când afirmă ceea ce afirmă despre dumneata...

Emilia îşi trecu degetele peste obraz. Se simţea ostenită, somnul începuse să-i dea târcoale.

"Din cauza lor... N-am fost aşa. Întâi mama şi Coca, pe urmă ceilalţi... Poate că ar trebui să plec. S-o iau de la început, între alţi oameni. Totul să fie nou. Aerul, peisajul, chiar eu... Am să-i vorbesc lui Ned. N-am nevoie de pomeni, pentru început pot intra slujnică. Mirel are dreptate. Eu sunt cea mai nefericită. Trebuie să încerc ceva, atât timp cât mai am puterea s-o fac..."

Capul îi alunecă pe umăr şi adormi.

CAPITOLUL XI
STUPEFACŢIE

Întâi femeia de serviciu, apoi paracliserul, se înspăimântară.

Dădură buzna la părintele Coman, anunţându-l că moaştele Sfântului Damian fuseseră profanate. Preotul lăsă baltă micul dejun şi alergă la biserică.

Celor doi nu li se năzărise. În mod evident cineva răscolise sarcofagul. Preotul era un bărbat liniştit, echilibrat şi tolerant. Convingerea lui intimă despre diavol, autorul dezastrului după părerea paracliserului, prefera să n-o împărtăşească enoriaşilor săi. După ce-

şi reveni din uimire, inventarie atent obiectele de preţ din biserică. Evanghelia în ferecături grele de argint, cu bumbi de smarald, darul Domniţei Stanca Brâncoveanu, era intactă, icoanei Mariei nu-i lipsea nici o podoabă, cristelniţa, sfeşnicele, ripidele şi tipsia de aur se aflau la locul lor. Răsuflă uşurat şi îşi continuă investigaţiile. Necunoscutul, unul, poate mai mulţi, pătrunsese în sfântul lăcaş prin poarta cea mică. O spuneau limpede zăpada răscolită şi poteca de urme ce ducea până la treptele sarcofagului. Cu totul de neînţeles i se părea însă preotului faptul că nelegiuiţii nu se abătuseră un singur pas de la acest itinerar, nu vizitaseră biserica, vădind o completă lipsă de

interes pentru odoarele ei. Obiectivul lor fusese sicriul sfântului. Dar şi aici se mulţumiseră să răscolească doar ţesăturile scumpe. Culese de pe a doua treaptă un trabuc pe jumătate fumat şi clătină capul, zâmbind. Fiii iadului nu beau asemenea tutun. Femeia şi paracliserul îl priveau cu gura căscată, azvârlind uitături furişe, temătoare, spre locurile mai întunecate.

Părintele Coman făcu o sfeştanie, cădelniţă cu risipă de tămâie toate ungherele şi se întoarse la cafeaua cu lapte. Comentă incidentul cu preoteasa. N-avea să înţeleagă niciodată ce se întâmplase în noaptea aceea, dar era pe departe singurul lucru pe care nu-l înţelesese în viaţă. Anii, şi mai cu

seamă poveţele Sfinţilor Părinţi, îi dăruiseră destulă înţelepciune pentru a şti că pătrunderea omului e mărginită. Dincolo de limanul statornicit, nu-i e nimănui dat să se avânte. Nu-i trecu nici o clipă serios prin minte să avertizeze Miliţia. La ce să mai bată drumurile, să stingherească oamenii de la treburi? Şi mai ales îi era teamă de anume zâmbete...

Apăsă pedala găleţii de gunoi din bucătărie şi azvârli înăuntru trabucul pierdut de Mirel Nicolaescu.

Maiorul Cristescu nu află niciodată despre spargerea Bisericii Sf. Damian. Începuse să ningă. După o jumătate de ceas, urmele lăsate de Volkswagenul balerinului dispărură sub zăpadă.

*

— Arăţi bine, surâse colonelul, indicându-i din privire un scaun. Cristescu se aşeză tacticos, păru atent la linia pantofului, la modul cum se asorta cu ciorapul bleumarin, şi răspunse cu o linişte studiată:

— N-am altă soluţie. Ori mă spânzur, ori iau lucrurile aşa cum sunt.

— Slavă Domnului! Azimioară mă băgase la idei. "Nu-i acasă, nu e în minister, la soră-sa nu-i." Tremura tot, dar nu îndrăznea să pomenească de morgă.

— E un băiat sentimental...

— Graşii lăcrimează mai uşor

decât noi ăştia, care nu cântărim decât o sută de kilograme. Chestie de glande... Oricum, puteai să telefonezi.

Maiorul se scuză evaziv. Petrecuse o seară liniştită la soră-sa. Dina îi sesizase umoarea neagră, îşi închipuise probabil că are neplăceri la birou şi, plină de tact, ocolise subiectele directe, depănând amintiri vechi de treizeci şi patruzeci de ani. În odaia cu mobilă sumbră, unchi şi mătuşi, vecini, prieteni decedaţi de mult făcuseră scurte reverenţe, cu graţia, umorul blând şi duioşia eterică, descărnată, pe care le dă depărtarea. Moartea înnobilează cele mai modeste frunţi, cusururile dispăruţilor dobândesc un prestigiu straniu. Prodigalitatea devine

generozitate excesivă, încăpăţânările personalitate, ticurile, agasante altădată, evocate capătă haz.

Astfel îşi aduseră aminte de blăniţele de iepure cu care tatăl, profesor de greacă la Buzău, îşi lega genunchii în nopţile de iarnă, de proteza mătuşii Amalia, folosită doar la mesele cu musafiri, de mania mamei, o femeie înaltă şi solemnă, de a-şi impresiona vecinii... Era greu să uite începutul acela de martie când familia, din pricina unor ipoteci nechibzuite, ajunsese în prag de faliment. N-aveau ce mânca, luau prânzuri frugale cu măsline şi mălai copt, dar mama nu voia s-o recunoască în ruptul capului. Toată ziua fierbeau pe plită oale uriaşe, umplute cu apă.

Vecinele venite în vizită nu săltau capacele. Mama pomenea în treacăt de tocana, borşul, papricaşul sau pilaful aflate pe foc. Pentru a sugera aroma, azvârlea în apa clocotită dafin şi leuştean. Drapelul casei, salvat, continua să-şi fluture culorile în bătaia vântului...

La un moment dat, maiorul se surprinsese râzând. Soră-sa se ridicase şi îi mângâiase stângace fruntea.

— E ceva serios?

— Fleacuri, nu-ţi bate capul.

Înghiţise recunoscător laptele fierbinte, bine îndulcit, în care Dina spărsese un gălbenuş de ou, nu refuzase somniferul şi dormise ţeapăn până a doua zi dimineaţă. Acum se simţea înviorat şi, dacă nu vesel, în orice caz

dispus să privească lucrurile dintr-un unghi mai optimist.

— Ultima ispravă a bătrânei o cunoaşteţi, probabil.

— Mi-a raportat Azimioară.

— Deci ştiţi cum stă chestiunea. Practic, a redus la zero probele, evident, fără să lase urme.

— Ieri erai cam agitat, îşi aminti colonelul. Nu se ştie niciodată.

— Aia e, că se ştie! Vin de-acolo. La şase dimineaţa, mă aflam în garsoniera din strada Toamnei şi timp de două ceasuri i-am admirat capodopera. Privind degajat faptele, nu te poţi împiedica să-ţi scoţi pălăria în faţa ei. A lucrat literalmente ca o artistă.

— Te aşteptai la altceva?

— Oricum... Închipuiţi-vă, până şi praful e intact! Poţi să juri că de zece zile n-a pătruns o muscă în casă. Două-trei fantome care s-ar fi apucat să mute scrinul, să schimbe tabloul, să intre şi să iasă, în sfârşit, să pună la punct farsa, şi tot mi-ar fi lăsat o amintire. Vorba aia, vălurile fâlfâinde spulberau praful. Era ceva! Melania a fost mai şmecheră.

— Nu există fapt infracţional unde să nu se fi strecurat măcar o greşeală.

— Teorii! Iar Melania, v-am mai spus, le dă cu tifla! Teorii, logică, axiome, imposibil, sunt termeni recuzabili când este vorba despre ea. Maculatură şi nimic mai mult.

— Părerea mea e să insişti. Am convingerea că până la urmă vei reuşi să

găseşti ceva.

Cristescu clătină sceptic din cap.

— Mă voi duce şi mâine, şi poimâine, dacă vreţi să mă însoţiţi sunteţi invitatul meu, deşi nu văd raţiunea pentru care ne-am sparge amândoi capetele când bucuria asta pot s-o am numai eu. Dădu din mâini a lehamite. De fapt, voiam să vă vorbesc despre altceva.

— Spune, dragul meu.

Tonul fusese atât de prevenitor, încât maiorul izbucni în râs.

— Chestia e să nu fiu contrazis, aşa-i? De-aia lipea zidul Azimioară când m-a văzut azi-dimineaţă? I-aţi făcut un mic instructaj, presupun.

— Habar n-am la ce te referi.

— În regulă. Respiră adânc. Cred că s-a abandonat cam repede pista Olgăi Tudor, colega de celulă a Melaniei.

— Şi a Libelulei...

— Le-am văzut dosarele, Olga Tudor a fost măritată cu un legionar. În momentul de faţă, individul trăieşte la Paris. Încă înainte de a părăsi ţara, cunoştinţele şopteau că ar fi pus mâna pe nişte bijuterii fabuloase.

— Interesant.

— Iniţial nu am dat importanţă amănuntului. Maiorul zâmbi, parcă jenat. Când aud vorbindu-se despre obiecte preţioase şi o ştiu pe Melania în libertate, nu mă pot împiedica să fac corelaţii. Bineînţeles, asociaţia mi-o sugerează încă un element: evadarea ei

în timp record. Mă întorc astfel la două idei pe care i le-am dezvoltat lui Azimioară. Mi se pare un car de vreme de atunci, deşi au trecut abia cinci zile. Unu — evadările nu sunt româneşti, ţin de alte meleaguri, şi am avut de la început impresia vagă că aici s-au strecurat şi câteva paşapoarte străine, apoi...

— Stai o clipă, îl întrerupse colonelul. Dacă am înţeles bine, ai impresia că fostul soţ a organizat evadarea bătrânei?

— El sau emisarii lui. Aş opta pentru a doua variantă. Verzaliii fugiţi în Occident se tem şi de umbra lor.

— Logic, totuşi...

— Merg pe presupuneri relativ

fanteziste. Nu ştiu dacă Melania şi Olga Tudor se cunoşteau dinainte, iar într-un aranjament — plasarea amândurora în aceeaşi celulă — îmi vine greu să cred, dar simt că nu mă înşel. Vă pomeneam de a doua idee. Melania s-a volatilizat la câteva ore după arestare. N-am să admit niciodată că bătrâna a pus la cale evadarea înainte de a păşi pragul nostru. Chestia s-a aranjat aici, în arestul Miliţiei.

— Cam tulbure...

— Evident, există o grămadă de detalii care-mi scapă, nu sunt cititor în stele, dar pista nu-i de ignorat.

— Ce-ai de gând?

— În primul rând, intenţionez să fac o vizită la locuinţa Olgăi Tudor.

— Casa e sigilată?

— Nu. Are frate-său grijă de ea. Vreau să discut cu el.

— Altceva?

— Am cerut o listă cu toţi cetăţenii străini care au intrat în ţară acum nouă, opt, şapte şi şase zile.

Colonelul îl cercetă mirat.

— De ce tocmai cu ăştia?

— Pentru că atât Melania, cât şi Olga Tudor, au fost arestate de opt şi respectiv şapte zile, iar evadarea a avut loc acum şase zile.

— Nu văd logica.

— Probabil nu mă exprim suficient de clar. Să presupunem că pe străin îl cheamă Z. Acest Z are nevoie, nevoie imperioasă de Melania sau de Olga, încă

n-o ştiu, altfel n-ar fi organizat evadarea, care nu-i o chestie simplă. Dacă Z ar fi sosit în România acum două săptămâni sau două luni, ar fi avut tot timpul să le contacteze şi să-şi rezolve problemele. Nu-şi mai bătea capul cu răpirea fetelor. Am adăugat de la mine încă două-trei zile, admiţând că individul a tatonat înainte de a intra în subiect. În cazul în care nu mă înşel în privinţa complicelui străin, sunt gata să pariez pe ce vreţi că tipul n-a trecut graniţa noastră mai devreme. În astfel de situaţii se procedează rapid.

Colonelul clătină îndoit din cap.

— Nu paria, s-ar putea să pierzi. De, vorba ta, nu-i momentul să te contrazic, dar nu m-ai convins. E la fel

de posibil, şi în orice caz verosimil, ca Z să se afle în ţară de o lună, să zicem, petrecând o vacanţă agreabilă la cota 1400, iar dispoziţiile privitoare la Melania sau Olga să le fi primit doar de vreo săptămână. Nu crezi?

— Ba da, surâse Cristescu abătut. Asta mi-ar tăia însă orice şansă, iar esenţial mi se pare acum să nu stau cu mâinile în sân.

— Dă-i bătaie!

*

Melania se trezi la nouă. Se simţea vioaie şi bine dispusă şi, în timp ce-şi trecea pieptenul prin buclele ciufulite, zări capul motanului ieşind de sub pat. Îi

dădu bună dimineaţa pe aria lui Don Basilio, apoi începu o discuţie în acelaşi stil.

— ...Ce mai faci tu, somnorilă, ta-ta-ta-ta... Azi avem treabă, nu glumă, ta-ta-ta-ta-ta... În sfârşit, dragul meu, am să-ţi spun mai multe când ies din baie.

Deschise încet uşa şi făcu ochii mari. Emilia dormea ghemuită în fotoliu, iar pe canapea recunoscu trupul uriaş, întors cu faţa la perete, al lui Mirel Nicolaescu.

Bătrâna traversă încăperea încercând să nu-i trezească. După jumătate de oră, se întoarse în dormitor cu o tavă. Luă micul dejun în compania lui Mirciulică, întreţinând o conversaţie plăcută despre vreme, filme şi mantoul

cu mâneci trei sferturi, "adorabil", purtat de o actriţă într-un film, acum cincisprezece ani.

— Avea un *chic* de neînchipuit, dragul meu. Regret că n-ai văzut şi tu filmul acela. Vorbeşte mai încet, te rog, căci altfel îi vei trezi pe cei din casă. Bineînţeles, au petrecut azi-noapte, e o mizerie cumplită în bucătărie. Nu ştiu cum se va descurca domnul Tolea cu verişoara lui. O femeie ar trebui să fie oarbă ca să nu-şi dea seama că cineva a locuit aici în lipsa ei. Unde-i domnul Vlăduţ Tolea? Doarme şi dumnealui cu capul pe masă. Nasul îi intrase într-o cutie de conserve. Nu suport să văd pe cineva stând într-o poziţie incomodă, aşa că l-am ajutat cum am putut... Da,

acum vom discuta lucruri mai importante. Asta am învăţat-o de la colonel: să nu încerc să mă concentrez pe stomacul gol. El spunea altfel: "Nu te ocupa de chestiuni serioase înainte de a-ţi fi golit gamela." Un limbaj cazon, fără îndoială, şi, deşi poate nu-ţi vine să crezi, izbutea totuşi să se facă înţeles.

Bătrâna răsuci încet cheia în broască, apoi scoase carnetul şi fotografia descoperite în locuinţa Olgăi Tudor. I le arătă şi motanului, care nu manifestă cine ştie ce interes. Se întinse pe pat şi începu să răsfoiască paginile caietului.

— Femeia aceasta a ştiut totdeauna ce vrea, Melania! Are un scris hotărât, mare şi ordonat. Notaţiile nu sunt grozav

de interesante. Telefonul dentistului, numărul Igienei la care probabil se coafează. Suferă precis din cauza bătăturilor. Adresa pedichiuristei e singura scrisă cu litere de tipar. Lili, Nuţi, Ileana... Acestea sunt prietene din provincie. Dumnezeule! Oare să fi scos *Madona* din Bucureşti? Nu, Melania, e o prostie, cum să cari aşa ceva la Dorohoi sau Sighetul Marmaţiei? Şi să nu mă mai sperii de pomană, că mă supăr. Nu-mi plac asemenea glume. Ia te uită! Cimitirul Belu, figura 89, locul nr. 5. Ştii că ar fi o idee?

Bătrâna întoarse carnetul cu faţa în jos. Se mişca agitată prin odaie, ochii îi străluceau.

— Nu te pripi, fetiţo. Ştiu, poţi

ascunde minunat o statuie printre monumentele acelea, sau chiar într-un cavou, tu însăţi, improvizând pentru urechile domnului Ned şi ale celorlalţi ai pomenit de aşa ceva, dar nu vreau să te împiedici în capcanele întinse de propria-ţi fantezie. Deci, nu te grăbi. E probabil ca doamna Tudor să-şi fi notat în carnet locul de veci cumpărat recent ori moştenit. Şi-apoi, fotografia, hotărât, nu-i făcută într-un cimitir. Pe o rază atât de mare trebuia să se zărească cel puţin câteva cruci. De ce mă agăţ de fotografie? Bine, fetiţo, dar ţi-am explicat. Nimeni nu strică cinci clişee imortalizând din diferite unghiuri o privelişte complet lipsită de importanţă. Dacă vrei să ţii seama de sfatul meu,

alungă-ţi din minte pentru moment varianta cimitirului, care în fond necesită doar o simplă verificare. Gândeşte-te mai degrabă la o grădină. Ştii, încep să înclin tot mai mult spre una particulară. Când ascunzi un obiect, o faci cu intenţia de a-l recupera cândva. Un parc public prezintă inconvenienţe din toate punctele de vedere: lume, paznici, şi nu mai pomenesc de riscul ca într-o bună zi pe locul respectiv să se ridice un bloc sau altă construcţie. Nu, fetiţa mea, doamna Tudor nu-i o femeie proastă, fii încredinţată că s-a gândit la lucrurile acestea. Într-o grădină privată nu ai de dat socoteală decât proprietarilor. Şi dacă nu-ţi plac explicaţiile, aştepţi frumos luna iulie sau

august, când dumnealor pleacă în vacanţă... cel puţin aşa ai proceda tu... Stai, Melania, nu te împăuna! Sunt de acord că ai raţionat destul de logic, dar nu te-ai apropiat nici cu zece paşi de Fecioară. Există sute de case în Bucureşti cu curte sau grădină. Desigur, poţi exclude dintr-un condei cartierele noi, Titan, Pajura şi aşa mai departe. Rămân însă oricum destule: Jianu şi Kiseleff, străzile din jurul bulevardului Dacia, Cotroceni, Vatra Luminoasă. Degeaba, Melania, mai ai nevoie de cel puţin încă un amănunt. Răsfoieşte cu răbdare carnetul, uită-te la fotografia aceea până vei avea impresia că ştii şi numărul pietricelelor din prundiş. Te-ai bosumflat? De, draga mea, te-am învăţat

rău. Se rezolvau toate cât ai bate din palme. Nici aşa nu se poate! În concluzie, suflecă-ţi mânecile, fetiţo, şi apucă-te serios de treabă!

Melania îşi surprinse chipul în oglindă. Scoase limba şi se azvârli supărată pe pat.

"Adică de ce mi-aş sufleca mânecile?! Ce, spăl rufe la râu? Unele din afirmaţiile tale sunt de-a dreptul ridicole..."

Deschise din nou caietul, oprindu-se la adresa pedichiuristei, scrisă cu majuscule. Ceva nu era în regulă. Numărul de telefon, 26 13 13.1, avea şapte cifre.

*

Trei bubuituri puternice îl treziră pe Morton. Sări înspăimântat din pat şi, abia dezmeticit, se apropie în picioarele goale de uşă. Se uită reflex la ceas. Patru. Dimineaţa? Nu, după-amiază. Ţinându-şi răsuflarea, încercă să sesizeze vreun zgomot. Loviturile se repetară. Celălalt părea plin de nerăbdare şi furios, în orice caz. Englezul calculă rapid că nu putea evada pe o fereastră aflată la etajul şaptesprezece. Hotărî să-şi ia adversarul prin surprindere şi, răsucind încet cheia, deschise brusc.

Hohote formidabile de râs izbucniră pe culoarul acoperit cu mochetă aurie. Instantaneu, se iviră

câteva capete iritate. Ned nu-şi credea ochilor. În faţa lui, grozav de amuzaţi, se aflau Gino Subtilul şi Ingrid.

Fata îi sări de gât şi-l sărută pe obraz.

— A fost ideea lui Gino!

— Tâmpită ca de obicei. La Paris sau în oricare altă parte aş fi consumat un încărcător trăgând prin uşă înainte de a o deschide.

— Te-ai speriat?

— Hm, nu era rău să fi luat o înghiţitură înainte. Strânse mâna italianului, care continua să se distreze. Ce naiba căutaţi aici?

Îi împinse de umeri în cameră şi închise uşa. Observă că nici unul n-are palton. Gino era într-un costum liliachiu,

cu cămaşă galbenă, iar Ingrid purta, cum numai ea ştia să poarte, o rochie pepit cu guler şi manşete albe, şi o garoafă enormă, roşie, la gât.

— Locuiţi aici?

— Îhâ! Un etaj mai sus. Am luat un apartament împreună.

Morton îi privi atent.

— Împreună? Ia ascultă, voi doi...

— Ai ceva împotrivă? întrebă Ingrid.

Italianul scotocea barul. Ned zâmbi.

— Gino e prietenul meu, trebuie să am grijă de el.

— Atunci dă-mi ceva de băut.

Ned scoase trei baloane şi turnă coniac. Ingrid inventaria odaia luând

câte un obiect în mână. Se uita amuzată la Gino, care nu-şi găsea locul de mulţumire.

— Nu mi-aţi spus încă ce căutaţi la Bucureşti. *Împreună!*

— Fii liniştit. Ingrid nu-şi pierde vremea cu unul ca mine. Am luat un apartament pentru că e mai convenabil.

— Slavă Domnului! De ce tocmai aici?

— Suntem în drum spre Istanbul.

— Există cursă directă, observă Morton.

— Am vrut să-ţi facem o surpriză.

Italianul gustă coniacul, luă apoi o înghiţitură zdravănă şi întinse paharul.

— Mai dă-mi din chestia asta! Am sosit la prânz şi-am început să te căutăm.

La al treilea hotel, te-am găsit. Tipul de la recepţie ne-a spus că eşti în oraş. Ce naiba-i cu tine? Ai luat obiceiuri burgheze? De când dormi după-masă?

— Nu prea am timp noaptea.

Ingrid surâse. Se interesă, învăluindu-l într-o privire visătoare:

— Sunt femei frumoase în Bucureşti?

— Nici una care să-ţi semene. Ce treabă aveţi la Istanbul?

— Ţigări, răspunse scurt Gino.

— Interesant?

— Merită deplasarea. Vii cu noi?

— Încă nu mi-am isprăvit treburile.

— Durează? Avem de gând să stăm aici două zile şi să ne distrăm formidabil.

— Să ne *distrăm,* sublinie Ingrid.

Ned ridică sprâncenele.

— Adică?

— Am mai discutat. Nu-mi place să fiu a zecea care-şi frânge gâtul la acelaşi viraj. Nu ai nici o scuză, te-am avertizat.

— Cine v-a spus că sunt în România?

Fata începu să râdă.

— Ned Morton, nu te mai recunosc! Obişnuiai să pui întrebări mai inteligente.

Îşi jucă brăţara subţire de argint cu semnele zodiacului încrustate în doisprezece corali. Nu purta aur dimineaţa, nici pietre pretenţioase şi, în general, nu comitea inconvenienţe. Fusese crescută la maici, într-un pension

foarte sobru. Miresele lui Isus uitaseră însă să-i explice că nu-i frumos să deschizi seiful stareţei cu un ac de păr.

Gino îşi umplu singur paharul şi se apropie de Ned.

— Dacă ai nevoie de o mână de ajutor, îţi stau la dispoziţie. Ingrid era de părere să ţi-o întind fără să te mai întreb. O lovitură cu crosa la ceafă şi direcţia aeroport.

— Mulţumesc, când va fi cazul o să te rog să-mi faci serviciul ăsta. Deocamdată mă descurc binişor, de trei ori era să-mi sparg capul.

Italianul îl măsură lung.

— Nu te-am văzut niciodată atât de misterios.

— Înseamnă că ai umblat cu o

bandă neagră pe ochi, râse Ingrid. Când împărţeam aceeaşi odaie, şi rareori acelaşi pat — englezii îşi menajează sănătatea — nu-l lăsam niciodată în spatele meu. Mă întrebam mereu ce fabrică... Apropo, Ned, ai o pijama nostimă.

— În regulă, mă schimb imediat.

Trecu în baie şi peste câteva clipe se auzi duşul. Gino, la al patrulea pahar, se uită încântat la fată.

— Mă simt grozav! Ned mă galvanizează totdeauna.

— Nu-i în apele lui. Îl cunosc mai bine decât tine.

— Dintr-un anumit punct de vedere, sunt convins, se hlizi italianul. N-ai lucrat însă niciodată cu el. Ce-mi place

e că nu forţează imposibilul.

Morton se întoarse după câteva minute într-un pantalon cenuşiu de flanel şi un pulover bleu. Părul ud îi strălucea. Arăta calm şi odihnit. Ochii femeii rămaseră la cuta dintre sprâncene.

— Ce program aveţi? întrebă Ned, privindu-şi ceasul.

— Aşteptăm să ne propui tu ceva.

— Eu n-am luat încă vacanţă.

— Am impresia că umbli după gâsca cu ouă de aur, spuse fata, întinzându-şi bustul elastic.

— Notează-ţi ziua asta, Ingrid! Ai fost pentru prima oară în viaţa ta la un pas de adevăr. Nu-i gâscă, ci o fecioară în mărime naturală. Şaizeci-şaptezeci de kilograme de aur probabil, în secolul al

XVII-lea se purtau femeile voluptuoase, ca să nu mai pomenesc de valoarea artistică.

— Eram sigură că-i o fustă la mijloc.

Gino ciuli urechile.

— Vorbeşti serios? Cine dracu' ţi-a vândut pontul?

— Sunt la vârsta când cumpăr. E o poveste întreagă.

Ingrid scotoci în poşetă şi aprinse o ţigară Kent, comandă specială, foarte subţire, şi cu capătul auriu.

— Ai găsit-o?

— Nu. S-ar putea să n-o găsesc niciodată.

— Basmele lui Grimm îşi pierd hazul după ce împlineşti zece ani.

— Nu toată lumea o ştie, surâse englezul.

Gino pocni din degete.

— Uite ce-i, băieţi! Nu-i elegant să faci pe deşteptul în faţa unuia mai prost decât tine. Eu am doar patru clase primare, două pistoale Beretta şi în bibliotecă treizeci şi trei de cărţi: cartea de telefon şi încă treizeci şi două, cu poze, pe care le schimb la fiecare partidă. Nu ştiu cine sunt fraţii Grimm şi pariez că nici ei n-au auzit de mine, aşa că putem trăi toţi fericiţi în continuare. Care e chestia, Ned?

— Caut o statuie de aur. Şansele de a pune mâna pe ea sunt minime şi am ştiut-o de la început. Miza mi s-a părut însă prea interesantă ca să nu merite o

încercare.

— Clar! Şi-acum, practic, ce mai aştepţi?

— În primul rând, mi-am acordat un răgaz de opt zile pentru descoperirea Fecioarei. Azi e vineri, termenul expiră luni.

— Şi-n al doilea rând? întrebă Ingrid. Îl pândea cu ochi de pisică.

Englezul respiră adânc înainte de a vorbi.

— Vreau să mă însor.

Cuvintele explodară în încăpere. Pe chipul italianului se aşternu stupoarea. Ingrid ţipă:

— Ai înnebunit?!

— Ned, băiete, cu tine s-a întâmplat ceva, constată grav Gino.

— Fireşte. M-am îndrăgostit.

— Oribil! Explică-i imbecilului cum e cu italiencele, astea de pe aici au aceeaşi origine, şi dacă nu vrea să priceapă, atinge-l la bilă şi umflă-l!

Morton râse liniştit. Se aşteptase la reacţia lor. Îi venise din senin pofta să le-o arate pe Melania. Încercă să-i pregătească.

— E o femeie seducătoare. Veţi fi poate surprinşi la început... Vă va cuceri însă înainte de-a avea timp să număraţi până la o sută.

— Deci nu-i o glumă, suflă Gino.

— Nu! E o tâmpenie! exclamă agitată Ingrid. N-am auzit niciodată ceva mai cretin şi mai lipsit de bun-simţ.

Italianul o măsură surprins.

— Nu înţeleg de ce te exciţi? I-ai dat de mult papucii lui Ned şi două ceasuri în avion mi-ai împuiat capul despre suedezul cu nasul cârn, vikingul superb, iubirea ta cea mare, zeul scandinav, Odin sau Manitu, în fine, un animal din ăsta, nu-s prea tare la zoologie, singurul bărbat care contează în viaţa ta. I-ai trimis de la cinci mii de metri două cablograme leşinate, ceea ce-i o greşeală, bambina, poţi muri înăbuşit de sărutări, şi acum faci pe păpuşica părăsită. Ce-ţi pasă ţie că Ned se însoară?

Ingrid, furioasă, îi azvârli o privire plină de venin. Nu încerca deloc să se stăpânească.

— Tâmpitule!

— Uşor, micuţo, uşor! Am venit să ne amuzăm.

— Vaco!

— Să nu exagerăm, poate bou... Ascultă, Ned, să ştii că fetiţa asta te iubeşte. N-am văzut-o atât de dezlănţuită nici când a pierdut zece mii de mărci la ruletă.

Englezul râdea, mirat totuşi de comportarea fetei.

— Ce te nemulţumeşte, Ingrid?

— N-am să ţi-o iert în viaţa mea!

— De ce?

— Cap sec! Pe mine nu m-ai cerut niciodată de nevastă.

Gino credea c-o să plesnească de râs. Morton turnă în paharul lui Ingrid şi i-l întinse zâmbind.

— Erai prea ocupată, primeai câte cincisprezece propuneri pe zi. M-aş fi strecurat greu cu a şaisprezecea, mai ales că eram cel mai neînsemnat dintre toţi candidaţii.

— Du-te dracului! se strâmbă Ingrid, luând totuşi paharul. De cum te-am văzut, puteam să jur că la mijloc e o femeie.

— Nu te înşeli niciodată mai mult de trei ori pe zi. Acesta ar trebui să fie un motiv permanent de satisfacţie pentru tine.

Gino îşi dădu drumul pe pat gâfâind.

— Mă doare stomacul... Când ne prezinţi, Ned?

— Poate după-amiază. Nu ştiu dacă

e dispusă să primească vizite.

Ingrid se uită la italian cu o privire plină de miez. Gino îşi zise că de mult nu s-a distrat atât de bine.

CAPITOLUL XII
UN PROFESIONIST

— Intră! spuse Cristescu, fără să-şi ridice ochii din hârtii. Gerul pictase obrajii locotenentului cu roşu de purpură. Îşi scoase paltonul şi căciula şi rămase în picioare lângă birou.

— Stai jos. Ce se aude?

— Fratele Olgăi Tudor s-a întors azi-dimineaţă de la Piteşti. Vă aşteaptă

la orice oră după douăsprezece.

— De ce după douăsprezece? întrebă maşinal maiorul.

— Pentru că s-a dus la piaţă.

— La piaţă?! Cristescu îl măsură uluit. A, da, fireşte... Scuză-mă. Mă gândeam la altceva. Am primit listele cu străinii care au intrat în ţară în intervalul 30 noiembrie — 4 decembrie. Am început bineînţeles cu Bucureştiul.

— Interesant?

— Aşa şi aşa. Un congres apicol, trei excursii organizate, belgieni, cehi şi italieni, vreo douăzeci de particulari, turişti pe cont propriu. Încerc o triere pe considerente de vârstă, sex şi... naiba mai ştie ce! Deocamdată, ignor excursiile colective.

Locotenentul se foi pe scaun. Nu părea la îndemână. Maiorul îi aruncă o privire scurtă.

— Ai fost avertizat să nu mă contrazici?

Azimioară se făcu ca sfecla. Înghiţi greu.

— Nu... Adică nu ştiu la ce vă referiţi.

— Bine, atunci nu ştiu nici eu. Ce voiai să-mi spui?

— Dacă mi-ar căşuna să dau o lovitură în străinătate, aş alege ca paravan o excursie colectivă.

— Serios?

— Te strecori neobservat şi, în orice caz, nu eşti obligat să inventezi un pretext pentru a-ţi justifica prezenţa în

ţara respectivă.

— Cine îţi cere să te justifici? Completezi la rubrica în cauză "turism" şi nu te doare capul. În ce priveşte "strecuratul", te înşeli, dragul meu. Ai pe urmele tale nu un poliţist, ci o sută! În primul rând, ăştia organizaţi au program. Până nu se completează locurile, autobuzul nu pleacă la Predeal, Snagov sau Muzeul Satului. Şoferul ştie că trebuie să distreze cincizeci şi nouă de pasageri şi nu se mişcă dacă sunt doar cincizeci şi opt. Un ghid îi însoţeşte în permanenţă şi încă un funcţionar care se ocupă de cazare, masa la restaurant şi celelalte. Ca să nu mai vorbim de amabila doamnă în vârstă, totdeauna foarte atentă, care se miră la un moment

dat: "Unde o fi *mister* Smith? Nu l-am văzut nici la ceai. Cravatele dumnealui sunt poate cam îndrăzneţe, dar trebuie să recunosc că înviorează o masă..." Rămân colegul de cameră, tipul care stă lângă tine în autobuz şi aşa mai departe. Practic, nu sunt slăbiţi o clipă din priviri.

Îi întinse lista peste masă. Azimioară parcurse numele ciudate.

— M-am oprit la opt oameni, explică maiorul, toţi bărbaţi. Ar fi fost şi două femei, dar sunt prea în vârstă. Dacă vrei să mi se facă rău, aminteşte-mi acum de ce minuni e în stare Melania la şaizeci şi trei de ani.

— Nădăjduiesc că bătrâna e singurul caz...

— Eu nu sunt sigur! Şi pot să pun mâna în foc că nu există în lumea asta mare un poliţist mai ghinionist ca mine. În fine, din opt, cinci stau la Intercontinental. Mergem să dăm o raită.

Locotenentul continua să studieze lista. Îl amuzau profesiile: comis-voiajor, anticar, directorul unei agenţii de detectivi particulari sau negustor de păsări mici... "Ce chestie?!"

Cristescu împături hârtia şi o băgă în buzunarul de la piept. Întrebă într-o doară:

— Îţi spune ceva vreunul din nume?

Al lui Ned Morton era al patrulea. Azimioară ridică din umeri.

*

După mofturile pe care Melania şi le închipuia obligatorii, "nu sunt complet restabilită, societatea tinerilor mă osteneşte, probabil prietenii dumneavoastră vor rămâne dezamăgiţi" etc., acceptă să-i primească la ora cinci după-amiază.

O rugă pe Emilia să cumpere câteva flori şi o sticluţă de Cherry, făcu puţină ordine în casă şi îşi petrecu restul timpului în dormitor, pe întuneric, schimbând comprese de muşeţel.

— Obrajii tăi vor deveni proaspeţi ca roua, draga mea, iar ochii, după atâta beznă, vor fi odihniţi şi fără cearcăne. N-ai să uiţi, sper, şi cele câteva picături

de suc de portocale. Ustură, dar e cazul să-ţi povestesc câtă strălucire şi cât magnetism vor căpăta privirile tale? Adevărate scântei de diamante. Bunica te-a învăţat şmecheria, ca şi secretul mâinilor albe, ale unghiilor trandafirii şi... Ştiu, Melania, nu trebuie să-mi atragi atenţia! Pe lobul urechilor vei lăsa două urme fine de roşu. Bătrânii le au atât de palide... Bineînţeles, puţin ruj, imperceptibil, şi la marginea nărilor. Presupun că vei izbuti să arăţi cu circa zece ani mai tânără, dar în orice caz nu mai mult de cincisprezece, şi asta totuşi înseamnă ceva.

Melania se aplecă peste pat şi înmuie din nou compresa. O stoarse încet, atentă să nu păteze parchetul.

Rămase într-un cot, privind dâra de lumină ce se strecura prin jaluzelele coborâte.

— Cred că eşti absurdă, fetiţo! Ce-i cochetăria asta? N-am nimic împotrivă să fii îngrijită, dar acum am impresia că urmăreşti ceva mai mult. Dacă-mi explici sincer ce-i în căpşorul tău, îmi dau cuvântul că mă voi strădui din răsputeri să te ajut... Ce spui tu? Mai tare, că nu te aud. Îţi place să faci impresie bună? Baliverne! O poţi face şi la optzeci de ani şi pentru asta nu ai nevoie să te maimuţăreşti. Altu-i adevărul... Aşa, fetiţo! Vrei să-l epatezi puţin pe domnul Ned. Deci eşti o mică vanitoasă. Nu mă prea bucură o asemenea constatare, dar pentru o

singură dată voi trece cu vederea. Treacă de la mine şi ai grijă să nu se repete.

Bătrâna se întinse din nou cu compresa pe faţă, chicotind încet. Nu spusese chiar tot adevărul.

"Desigur, nu-mi bate inima pentru domnul Ned. Dar e atât de însufleţitor să te mai simţi o dată tânără şi dorită măcar pentru câteva ceasuri! St, draga mea! Să nu te audă Melania. Ştii cât e de severă..."

*

Ceilalţi trei suspecţi de pe lista maiorului locuiau la Ambasador. Cristescu îl însărcină pe locotenentul

Ciobanu cu supravegherea lor discretă şi, însoţit de Azimioară, se duse la Intercontinental.

Petrecură câteva ceasuri în hol. Cu ajutorul băiatului de la recepţie identifică oamenii care-l interesau. Erau cam de aceeaşi vârstă, arborau acelaşi aer aferat, păreau grăbiţi şi toţi cinci, fie la părăsirea hotelului, fie la întoarcere, făceau câte o escală la bar. Gino şi Ingrid le atraseră atenţia ca simplu număr. Nu erau nici douăzeci şi patru de ore de când intraseră în ţară. Recepţionerul le şopti că-l cunoşteau pe tipul de la camera 1711. Amănuntul nu era de ignorat, deşi nu spunea mare lucru.

Chipul locotenentului înflori de

mulţumire la apariţia negustorului de păsări mici, un olandez pătrat, fumător de pipă. Profesiunea individului i se părea lui Azimioară de o savoare specială. I-ar fi plăcut grozav să ştie ce-i în capul lui şi în ce constau trucurile comerţului practicat.

La prânz, Cristescu părăsi hotelul fără impresii deosebite. Dispuse urmărirea celor cinci străini şi, despărţindu-se de Azimioară, se duse la locuinţa Olgăi Tudor.

La ora unu şi jumătate exact, abandonând bulevardul şi angajându-se pe Louis Blank, Ned simţi că e filat.

Îngădui Daciei albe să se apropie.

Tânărul de la volan discuta animat cu o fată blondă, îmbrăcată în bleumarin. "Eterna fată blondă, paravanul clasic al sticleţilor..."

Se lăsă filat un timp, făcându-şi calm socotelile. Nu înţelegea cum ajunsese să fie reperat de poliţia românească, dar concluzia se impunea: din acest moment, îi punea în primejdie pe Emilia, pe Tolea şi pe Nicolaescu, risca să deconspire locuinţa deocamdată sigură a bătrânei. Pentru Ned era un fleac să se descotorosească de Dacia albă care aluneca statornic în spatele lui. Calcula însă în ce măsură ar fi fost abil să facă demonstraţii de profesionalism. O debarasare spectaculoasă, care-l lasă pe urmăritor năucit, trădează mai mult

decât o carte de vizită lăsată pe masa poliţiei. Evident, în momentul de faţă ştiau cine e, îl puteau oricând găsi la hotel — amănunt destul de sâcâitor — drumurile însă trebuia să-i rămână libere.

Ned se decise pentru modalitatea cea mai simplă de a câştiga câteva clipe de răgaz. Parcă în faţa restaurantului Doina. Turismul alb îşi continuă drumul. Morton zări chipul fetei, parcă deconcertat, şi-i zâmbi. Înainte de a parcurge cincizeci de metri, tânărul va preda urmărirea prin radio.

Ned se îndreptă elastic spre cabina telefonică din coasta restaurantului şi formă numărul balerinului.

*

Bătrânul îi făcu loc să intre, rostogolind priviri speriate. Îşi şterse mâinile ude de şorţul roşu cam zdrenţuit, îşi dădu apoi seama de ţinuta neconvenabilă şi, jenat, încercă să-l dezlege. Degetele neîndemânatice întăriră însă nodul şi în cele din urmă acceptă confuz să fie ajutat de Cristescu.

— Am fost la piaţă, explică singur. Am pus rasolul în oală şi tocmai curăţam zarzavatul. Sufăr de stomah, nu pot mânca la birt... Asta e...

— Constat că vă descurcaţi foarte bine, observă convenţional maiorul, respirând aerul închis, plin de aburi şi fum.

Bătrânul părea fâstâcit şi neîncrezător.

— De, m-am învăţat... N-ai ce-i face...

— Nu sunteţi căsătorit?

— Nu... Adică am fost. N-am avut noroc în căsniciile noastre, nici eu, nici Olguţa. Asta e... Procesul ei l-au fixat peste zece zile. Mi-a zis avocatul... Eu ce pot să fac?

Îşi deschise braţele şi se uită la Cristescu, aşteptând parcă un răspuns efectiv.

— Am încuiat casa la Piteşti, acolo stau, sunt mulţumit, am o pensie bunişoară.

Maiorul dădu din cap. Erau asigurările specifice unei anumite

categorii de oameni în vârstă, recitate înaintea autorităţilor sau ce-şi închipuiau ei că ar reprezenta autorităţile: administratorul blocului, poştaşul, şi în general orice uniformă, ceferist sau pompier, n-avea importanţă. Subtextul era altul: "Îmi văd de treabă, nu trebuie să vă îndoiţi de buna mea credinţă, vreau să fiu lăsat în pace..."

— M-am instalat aici, îşi reluă bătrânul jelania. Măcar până se isprăveşte procesul. Slujeşte la ceva? Nu ştiu... De unde pot să ştiu? Îşi îndreptă ochii neliniştiţi spre maior: Dumneavoastră... aţi venit cu vreo treabă, gândesc...

— Întâi, surâse blând Cristescu, aruncaţi o privire în bucătărie. Am

impresia că rasolul dumneavoastră e pe cale să devină grătar... După aceea v-aş ruga să-mi vorbiţi despre soţul doamnei Tudor.

Nu-i era greu să-şi imagineze mizeria din bucătărie. Cimentul plin de apă, gândacii, mâncarea dată în foc, bătrânul incapabil să se descurce, învârtindu-se fără noimă, arzându-se cu mânere prea fierbinţi, negăsind cârpa, cuţitul sau fundul de lemn.

Se întoarse cu un aer vădit preocupat. Se aşeză pe jumătate de scaun, cu mâinile sprijinite de masă. Degetele deformate de gută îi tremurau.

— De ce vă interesează George? E o poveste veche. Soru-mea nu l-a văzut de peste treizeci de ani... Poate nu ştiţi,

sunt divorţaţi... Legal, vreau să spun.

— Ştiu.

— Atunci? Olguţa n-a împărtăşit niciodată convingerile lui politice. I-a detestat pe legionari. Şi eu... Adică toată familia noastră, suntem oameni oneşti... Ca dovadă s-au despărţit, nu-i aşa?

Nu constituia nici o dovadă, dar maiorul înclină capul.

— Au continuat totuşi să întreţină relaţii, tatonă Cristescu. Corespondenţă, telefoane.

— Fleacuri... O carte poştală, felicitări de Crăciun. Nu-l putea împiedica să-i scrie... Cum putea?

Părea foarte agitat, unghiile i se agăţau nervoase în ţesătura covorului întins pe masă.

— În ultima vreme n-a primit nici un mesaj? se interesă încet maiorul.

Bătrânul îl privi tulburat. Tuşi înecat şi maiorul, zărind un pahar cu apă pe radio, i-l întinse. Repetă întrebarea:

— Recent nu a primit veşti?

— Tot aşa... lucruri fără importanţă.

— Un pachet?

— Nu, adică da... un pacheţel mic de tot. Pot să vi-l arăt. Nu mă ascund... N-am de ce să mă ascund.

Deschise scrinul şi puse pe masă flaconul de parfum adus de Ned.

— A fost expediat prin poştă?

— Nu... L-a adus cineva.

Se ghemuise între umeri şi tresărea parcă biciuit. Maiorul avu impresia că-i

vede sângele pulsând în urechile roşii.

— Cine?

— Un străin... un bărbat bine, politicos. Olguţa nu mai era acasă, aşa că l-am primit eu.

— Vreţi să spuneţi că doamna Olga Tudor fusese deja arestată?

— Da, vineri aţi... au închis-o şi duminică a venit persoana.

În ochii maiorului se aprinse un licăr de triumf. Ar fi strâns mâna bătrânului, dar gestul l-ar fi înspăimântat.

— Eu n-am nici o vină... A sunat la uşă şi am deschis. Nici Olguţa nu-i vinovată... Parcă l-a chemat ea?

— Nimeni nu vă reproşează nimic. Aţi putea să-mi descrieţi persoana?

— Tânăr, fără îndoială, dar nu chiar prima tinereţe. Cumsecade şi cu buzunarul plin. Se cunoaşte imediat..

— Alte semnalmente?

— Tânăr, repetă şi nu mai găsi nimic de completat.

— Perfect. Vă amintiţi poate mai bine ce aţi discutat împreună.

— Nu mare lucru. Mi-a zis că l-a trimis George să-i transmită ceva Olguţăi. "Sunt fratele ei, domnule, poţi să-mi spui mie..." N-a vrut. Voia să ceară întâi avizul lui... Al lui George, adică.

— Şi cum a rămas?

— Să ia legătura cu el. Probabil că George nu i-a dat voie, deşi pe vremuri noi ne-am înţeles...

Se întrerupse speriat. Nu asta voise să spună. Îşi închipuia că faptul de a fi întreţinut cândva raporturi amicale cu un legionar putea avea consecinţe acum. Cristescu depăşi incidentul cu naturaleţe.

— I-aţi comunicat că doamna Tudor e arestată?

— Da... Cred că da. Am făcut rău? Eu nu ştiu, n-am de unde să ştiu... Dacă vreţi, n-o să-l mai primesc...

Cristescu zâmbi. De astă dată avea certitudinea că ghemul cu care se juca Melania nu-i mai aparţinea exclusiv. Izbutise să prindă capătul firului.

*

Ned luă în primul rând legătura cu Tolea, cerând să-i pună la dispoziţie Volkswagenul lui. Trebuia să-l parcheze pe o alee din spatele Grădinii Icoanei şi apoi să-şi vadă de treabă. Renaultul închiriat, luat în reflector de poliţie, nu-i mai folosea. Avea să-l mai întrebuinţeze pentru două sau trei curse neînsemnate, ca să salveze aparenţele. Îi telefonă apoi Emiliei. La început, fata se sperie. Morton încercă s-o calmeze.

— Deocamdată n-ai nici un motiv să intri în panică. Nu-i obligatoriu să fiţi urmăriţi şi voi. Trebuie să ştim însă precis dacă locuinţa e sau nu supravegheată.

— Cum?

— În primul rând, uită-te pe stradă

şi vezi dacă există cineva care staţionează în faţa casei.

— Sunt lângă fereastră, nu văd nimic.

— Perfect. Ca să fim absolut liniştiţi o să încerci un mic truc. Cel mai simplu şi cu rezultate sigure. Îmbracă paltonul şi coboară în stradă. Evită arterele aglomerate. Ai nevoie de multă experienţă ca să-ţi dai seama dacă eşti urmărit în mijlocul traficului. Înţelegi? Emilia, pierită, suflă greu:

— Da.

— Deci caută o stradă cât mai liniştită. Mergi normal patru-cinci sute de metri, dă buzna în primul gang şi aşteaptă ascunsă. Dacă în circa cincisprezece-douăzeci de secunde

apare o mutră care începe să adulmece cu aerul cel mai distrat din lume, admirând zidurile coşcovite şi containerele de gunoi sau acuzând un interes brusc pentru numărul imobilului, situaţia e limpede. Simulezi că ai avut un accident cu portjartierul, şi-ţi vezi de drum.

— Apoi?

— Te întorci liniştită acasă cu câteva cumpărături în braţe şi aştepţi telefonul meu. Cel puţin douăzeci şi patru de ore ne vor lăsa în pace pentru a-i repera pe ceilalţi complici. Pariez însă pe ce vrei că nu se va întâmpla nimic. Acum trebuie să termin. Dacă totul e în regulă, vin după-amiază cu prietenii mei. Trebuie doar să mă

avertizezi. De pildă, cobori toate obloanele pe trei sferturi şi atunci eu voi şti că e linişte. Da?

— Da.

— Pune-l în gardă şi pe Nicolaescu, atrage-i atenţia doamnei Tudor să fie cuminte. Mă bizui pe tine, Emilia.

Morton întrerupse convorbirea. Apăruse agentul care prelua urmărirea, un tip masiv şi bine dispus, cu pălăria pe ceafă, care parcă chiar în spatele Renaultului albastru. Englezul îi întâlni o clipă ochii pătrunzători şi urcă treptele restaurantului.

"Toţi poliţiştii privesc la fel. Parcă bat cuie."

Luară loc la o distanţă de câteva

mese. Azimioară se aşeză ostentativ cu spatele, ca şi cum nimic nu-l interesa mai puţin pe lume decât persoana englezului. Ned apucă amuzat meniul.

"Hm, nu-i prost! La urma urmelor, puţin îi pasă ce consum eu. În schimb, stă cu ochii pe uşă şi nu există altă ieşire."

Comandă cu voce tare, dar fără ostentaţie, un dejun copios şi îşi aprinse o ţigară. Ospătarul trecu la masa locotenentului. Azimioară nu se lăsă mai prejos. Ceru un aperitiv, ciorbă şi tochitura cu mămăliguţă.

După zece minute, ca şi cum şi-ar fi amintit pe neaşteptate de ceva important, Morton lăsă o sută de lei pe masă şi se îndreptă spre ieşire. Desigur, nu proceda

după toate regulile meseriei, dar se simţea într-o dispoziţie sarcastică. Voia să-l pună în încurcătură pe grăsun. Îi azvârli din mers un surâs fermecător, adresându-i-se în franceză:

— Poftă bună, domnule! Ca să nu vă întrerupeţi dejunul şi să vă scutesc de eforturi, vă anunţ că mă întorc direct la hotel. Pot fi găsit, fireşte pentru dumneavoastră nu constituie un secret, la camera 1711 până la ora patru. Omagiile mele!

Azimioară, cu gura plină, complet buimac, izbuti să înghită abia după două minute.

*

Cristescu o chemă pe Olga Tudor la

vorbitor, dar nu izbuti să scoată nimic. Declara hotărât, şi maiorul o crezu, că nu o cunoscuse pe Melania Lupu înainte de arestare. În legătură cu fostul său soţ, George Popa, preciză răspicat că povestea se consumase de mult. Da, îi scria din când în când, felicitări sau cărţi poştale completate în fugă. Dădea impresia că-şi aminteşte de ea între două trenuri şi atunci mâzgălea la repezeală câteva cuvinte pe tejgheaua chioşcului cu ilustrate sau a barului din gară.

Auzise că o duce bine, călătorea mult, o constatase după vederile primite din cele mai neaşteptate puncte ale globului, iar cele câteva lucruri pe care le primise de la el purtau semnătura unor case mari.

Cristescu o părăsi destul de nemulţumit. Avea certa senzaţie că femeia îi ascunde adevărul, sau cel puţin o parte din el, şi se întoarse la minister.

Azimioară îl întâmpină cu o mutră lungă şi ochii coborâţi. Maiorul îl privi peste umăr, apoi azvârli mănuşile pe masă.

— Ai scrântit-o!

Locotenentul, care de un ceas şi jumătate trecea prin chinurile iadului încercând să înţeleagă unde anume greşise, se zăpăci complet. Îi relată incidentul fără să omită nici cel mai neînsemnat detaliu. Maiorul râdea cu lacrimi. Îl rugă să repete cuvintele englezului şi Azimioară se execută fără să schimbe o literă.

— Dacă te-a reperat într-o clipită, fără să fi comis gafe, înseamnă că-i un profesionist. Chiar şi îndrăzneala cu care te-a interpelat nu e comună. A greşit însă deconspirându-se. Sesizând supravegherea, şi-a închipuit că ştim despre el mai mult decât ştim în realitate şi, în consecinţă, considerând că nu mai are ce pierde, şi-a permis să se distreze puţin. Poate că nu el e omul pe care îl căutăm, în orice caz mi se pare interesant. Supravegherea continuă. Şi ca să-i arătăm că apreciem umorul britanic, o vom face pe faţă.

Locotenentul se grăbi să dea din cap. Nu-i pierise încă expresia de buimăceală.

— Ai înţeles, deci! Îl urmăreşti

fără să te ascunzi că o faci, îl poţi saluta şi la nevoie îi întinzi bricheta. Instituim în acelaşi timp supraveghere dublă. În spatele dumitale va acţiona locotenentul Simionescu. Ăsta însă trebuie să se dea peste cap, să mănânce nori ca să rămână în umbră! Bineînţeles, nu încetează nici urmărirea celorlalţi. Avem veşti de la Ciobanu?

— Nimic deosebit

— Mda... Cristescu începu să râdă. Ştii care ar fi culmea? Să fi dat peste un poliţist englez în vacanţă. Nu îndrăznesc să-mi închipui cum se amuză...

*

— În locul tău aş renunţa, Ned,

spuse Gino.

— Nici prin gând nu-mi trece. Vreau s-o cunoaşteţi.

— Mai gândeşte-te.

Ingrid îşi plimbă ostentativ unghiile sub ochii italianului.

— Ascultă, Gino, dacă scoţi un singur sunet te scalpez! Vreau s-o văd şi eu pe maimuţa care a fost în stare să-i sucească minţile. Altminteri crăp!

— Ned, nu pierde prilejul, renunţă şi pariez că fetiţa se va ţine de cuvânt.

— Uite cum procedăm, spuse englezul. În primul rând, voi da o raită prin cartier să mă conving personal că strada nu-i supravegheată. Dacă totul e în regulă, vă telefonez. Voi o să plecaţi separat de la hotel, în direcţii opuse. Nu

cumva să urcaţi în taximetrele care staţionează la intrare.

Ingrid îşi ridică sprâncenele fine.

— Ne înveţi abecedarul, dragule?

— Băiatu' e îndrăgostit, observă Gino, şi chestia asta provoacă unele tulburări.

— Tu cum ai aflat? În sfârşit, cereţi şoferilor să vă ducă la Muzeul Satului. De acolo vă iau eu. Dacă sunteţi urmăriţi, schimbaţi destinaţia. Explicaţi-i ăluia că v-aţi răzgândit, eu nu vă găsesc şi înţeleg cum stau lucrurile.

— S-a făcut, bătrâne!

Ned sărută obrazul fetei.

— Încearcă să fii drăguţă. Pentru mine...

— Nici o grijă! Am să-i povestesc

că eşti un amant grozav. Completă sarcastică: Sunt în stare de orice pentru prietenii mei. Chiar să şi mint.

Gino îşi frecă mâinile. Hotărât, Bucureştiul era un oraş vesel.

*

În hol, îl întâmpină zâmbetul radios al locotenentului Azimioară. Citea ziarul pe o canapea plasată în apropierea liftului. Îl strânse tacticos şi-l băgă în buzunarul paltonului apoi, după ce Ned lăsă cheia la recepţie, îl urmă păstrând o distanţă cuviincioasă.

Englezul se strecură printre maşinile parcate în faţa hotelului, îşi reperă Renaultul şi-i făcu semn cu mâna

pentru a-i arăta unde se află. Locotenentul mulţumi frumos, dând din cap.

Morton urcă bulevardul, coti la dreapta şi intră în Calea Dorobanţi. În oglinda retrovizoare întâlni ochii lui Azimioară, care îi zâmbea ca un tată.

"Mda! Bursucul nu e singur. Trucul obişnuit. Ăsta îmi scoate ochii, şi nu-l văd pe ălălalt care vrea să mă tragă de coadă. Ca să-l depistez trebuie să scap de grăsun."

Flutură degetele luându-şi rămas-bun şi apăsă puternic pe accelerator. Ţâşnise literalmente prin faţa tramvaiului, lăsându-i căpiaţi pe vatman şi pietoni. Azimioară simţi că pocneşte de furie. Când, în sfârşit, cele trei

vagoane lungi eliberară drumul, Renaultul albastru nu se mai zărea. Se uită după Fiatul lui Simionescu. Pierise şi el.

Abia pe strada Emil Pangratti, Ned avu certitudinea că cel "de-al doilea", adevărata umbră, se află la volanul Fiatului. Desigur, tipul comunicase deja prin radio că grasul fusese scos din competiţie. Trebuia să acţioneze rapid.

Viră şi se îndreptă cu toată viteza spre centrul oraşului. Ajuns în bulevardul Ana Ipătescu, o luă la dreapta pe Nicolae Iorga şi parcă în faţa unui bloc. Urcă treptele de marmură neagră şi dispăru pe uşa aflată în stânga

liftului. După câteva minute, Morton se afla în Calea Victoriei. Opri un taxi şi-i ceru să-l ducă în strada Batiştei.

Şoferul îi arătă Bucureştiul vreo jumătate de oră, îl fâţâi prin Titan şi Berceni, "e fraier, n-are cum să se prindă", şi în cele din urmă, se decise să-l lase la destinaţie. Morton plăti fără să clipească.

— Ai uitat să mă plimbi pe la şosea, tinere! Oricum, am apreciat bunăvoinţa. Reţine restul.

Când getaxul dispăru din vedere, făcu colţul străzii şi urcă în Volkswagenul balerinului. Se încredinţă că pe strada Dobreni nu se află picior de agent şi îi telefonă lui Gino.

Simionescu păzi Renaultul

englezului cam o oră, apoi, simţind că ceva nu-i în regulă, predă supravegherea unui coleg şi se întoarse la minister.

Se ciocni nas în nas cu Azimioară. La uşa maiorului se poftiră reciproc cu multă amabilitate. Nu voia nici unul să intre primul.

CAPITOLUL XIII
ABATELE BROWN

Melania îi primi graţioasă, într-o rochie liliachie cu mâneci largi, care-i strângea ca într-o mănuşă trupul zvelt, cu perle la gât şi escarpeni delicaţi de antilopă. Era îmbujorată, bine machiată

şi fără stridenţă. Părea o doamnă din toate punctele de vedere şi Ned îşi zise că e o adevărată plăcere să te uiţi la ea. Gino o învălui într-o privire plină de admiraţie. Suflă la urechea lui Ingrid:

— Mama nu arată rău... Dacă fiica-i seamănă, să ştii că Ned a pocnit-o...

Întrevederea decurse fără incidente. Ingrid fusese suficient strunită la Institutul de maici pentru a şti să-şi ascundă uimirea faţă de vârsta logodnicei, iar Gino, un bărbat cu fantezie şi colecţionar de originalităţi, nu putea fi luat uşor prin surprindere. De altfel, Melania se comportase cu multă naturaleţe şi găsise prilejul să traverseze de câteva ori încăperea.

"Mişcarea te avantajează, draga

mea, puţine femei ştiu să meargă. Ţinuta umerilor, spatele drept şi elastic, balansul discret al şoldurilor, felul cum talpa ia contact cu solul, iată un întreg complex a cărui artă nu o posedă oricine... Chiar şi balerinele! Calcă ţepene, viguros, simţi multă acrobaţie în pasul lor, dar nimic tandru, misterios. Făptura lor e ca un afiş. Nu trebuie să-şi scoată jacheta pentru a şti ce se ascunde dedesubtul ei..."

— Acuma m-am convins, izbucni Ingrid pe stradă. Eşti nebun de-a binelea!

Morton surâse cercetând trotuarul întunecat. O ceaţă fină li se agăţa de

obraji.

— Habar n-am la ce te referi.

— Nu fă pe tâmpitul! Am crezut tot timpul că stau de vorbă cu bunică-ta. N-am pomenit ceva mai jalnic!

— Nu te pot împiedica să crezi ce vrei, răspunse Ned calm. Îmi închipui însă că exagerezi.

Gino mergea tăcut, trăgând din ţigară. Ingrid se opri în mijlocul drumului.

— Exagerez?!

— Bineînţeles. Are doar şaizeci şi trei de ani.

— Şi tu treizeci şi nouă. Peste şapte ani, va avea şaptezeci. O babă în toată puterea cuvântului! Babă e şi-acum, dar atunci nu va mai înşela pe

nimeni, nici măcar un idiot ca tine.

Ned întoarse capul. O privi blând.

— Tu câţi ani ai, Ingrid?

— Exact diferenţa dintre voi. O bagatelă, fireşte! Un sfert de secol între doi parteneri nu înseamnă nimic...

— Ceva înseamnă, din nefericire, oftă englezul. O voi pierde probabil înainte de a avea timp să mă satur de ea.

Fata se opri din nou sufocată, ochii azvârleau lasere verzi.

— Îţi baţi joc de mine? N-ai s-o poţi scoate la un cinematograf fără să-ţi plesnească obrazul de ruşine.

— Te înşeli. Nu cunosc pe nimeni mai indicat pentru a face o impresie admirabilă în societate.

— Te-ai uitat la faţa ei,

nenorocitule? O pungă plină de riduri. Pielea din jurul ochilor pare crestată cu furculiţa.

— Dar ce privire strălucitoare! o întrerupse Ned.

Ingrid urmă dezlănţuită, neţinând seama unde se află:

— ...şi asta într-o seară de iarnă, cu un abajur portocaliu în cameră, care nu păcăleşte pe nimeni cu excepţia cretinilor! Nu s-a mişcat o secundă de sub ciuperca aia. Eşti orb? Gâtul ei e o zdreanţă!

— Gâtul?! Ce naiba mă interesează gâtul! De altfel, îl mişcă cu infinită graţie. Iar când zâmbeşte, odaia se umple de soare. Un surâs luminos...

— Pe adorabile buze veştede şi cu

o proteză intactă de patruzeci şi opt de măsele. E o ruină.

— E fascinantă!

— Are mâini de mumie! Te aştepţi din clipă în clipă să le vezi dezarticulându-se. Sunt pur şi simplu scârboase!

— Sunt înduioşătoare. Când umple ceştile de ceai, îmi dau lacrimile.

— Genunchii îi străpung pielea ca două pumnale.

— Sunt atât de gingaşi...

— Şi picioarele de greier? Dumnezeule mare!

— Au eleganţa gambelor de marchiză. Când se mişcă, seamănă cu o floare mângâiată de adierile nopţii.

— E o babă!

— N-are vârstă!

— Oribilă şi escroacă!

— Divină şi scânteietor de inteligentă.

Ingrid ajunsese la capătul puterilor. Urlă:

— Ned Morton, încetează! Se întoarse spre Gino, care nu scosese nici un cuvânt. Tu ce taci ca un bou?

— Mda... făcu italianul, azvârlind în rigolă ţigara pe jumătate fumată. Ascultă, Ned...

Făcu o pauză şi celălalt îl măsură intrigat.

— Ce e?

— Să ştii că dacă nu te hotărăşti tu, o iau eu.

În clipa următoare se trezi cu

poşeta lui Ingrid în cap.

*

Melania îşi petrecu restul serii privind distrată programul la televizor. Pe la nouă, Emilia, buimăcită de ultimele evenimente — Ned şi prietenii săi nu făcuseră nici un secret din scopul vizitei —o întrebă dacă nu vrea să mănânce.

Se uita la Melania cu o curiozitate nedisimulată şi un sentiment nemărturisit de admiraţie. Părerea Emiliei despre ea însăşi până în seara aceea fusese categorică. Se considera o femeie urâtă şi antipatică, dar indiscutabil inteligentă. Nu înţelegea în ruptul capului ce poate

găsi un bărbat ca Ned, şi dacă te gândeşti bine doi bărbaţi, italianul o sorbea pur şi simplu din priviri, la o bătrână smintită, căzută în mintea copiilor. Era complet opacă la farmecul Melaniei şi, în plus, o uimea faptul că Mirel intuise pasiunea englezului, de la bun început.

Bătrâna spuse că nu-i e foame şi rămase să trândăvească pe canapea. Emilia trecu în bucătărie să-şi prepare o omletă. Dintr-o dată, auzi glasul bătrânei înregistrat de microfon şi scoase ouăle de pe foc. Discutând cu inevitabilul Mirciulică, Melania suflă în sfârşit marele secret.

Fecioara de aur, acoperită cu un strat de bronz, spre a nu fi reperată,

împodobea intrarea unui cavou din Cimitirul Belu. Emilia, emoţionată, consemnă atentă datele — bătrâna nu dădea coordonate exacte, ci doar puncte de reper: "În stânga aleii centrale, ocolind monumentul de marmură neagră al generalului Alexandresco etc." — apoi îşi mâncă omleta rece. Când isprăvi, stinse lumina şi se uită pe fereastră, tresărind ori de câte ori un pieton rămânea locului câteva secunde.

Mai târziu, Melania trecu în dormitor să se schimbe. Evenimentele se precipitau. Dacă Ned era filat, însemna că nici ea nu se mai află în siguranţă. Maiorul Cristescu începuse să se dezmeticească, trebuia deci să acţioneze fără întârziere. În răstimpul cât Ned,

Emilia, Nicolaescu şi balerinul vor scotoci în cimitir, ea se va deplasa la adresa pedichiuristei. Va descoperi la faţa locului semnificaţia celor şapte cifre ale numărului de telefon. Atâţia paşi la stânga, atâţia la dreapta, ori metri, poate pietre...

Bătrâna se strecură în aşternutul cald şi adormi imediat, cu sentimentul că o aşteaptă o zi grea.

Până la miezul nopţii, Ned nu telefonă şi Emilia îi sună pe Tolea şi Nicolaescu comunicându-le că mâine, duminică, vor avea un program încărcat. Era ultima zi pe care Ned o petrecea în România.

*

"Mâine va fi o zi grea...", repetă Mirel.

Rămase un timp cu ochii pe aparatul de celuloid. Apoi se ridică. Se apropie de geam cu ţigara aprinsă, într-o dispoziţie ciudată. Viscolul gonea lăsând în urmă trotuare albe şi uscate. Capişonul de tablă al unui felinar se bălăngănea.

"Mâine va fi o zi grea."

"De ce?" întrebase Mirel privind-o în ochii verzui, cu transparenţe lichide. "Mergem la plajă, mâncăm, soilim,

cravata, pantofii cu toc şi via Cazino. Care-i chestia?"

Iulia zâmbise, lăsându-şi capul pe masă.

Nu era frumoasă. O figură oarecare, cu tenul nu prea curat, dinţi frumoşi şi siluetă bine desenată. Întâlnind-o în împrejurări indiferente, n-ai fi zis niciodată că-i actriţă. Nu se machia, părul scurt cu cărare dreaptă n-avea nimic comun cu invazia de plete sălbatice reactualizate de Brigitte Bardot în glorioşii ani '60, se îmbrăca sobru, taioarele şi rochiile ei aduceau mai mult a uniformă şcolară. "Cuminte şi modestă ca o profesoară", spunea doamna Lili, gazda. Când fusese repartizată la teatrul din Reşiţa, venise

însoţită de maică-sa. O instalase, îi umpluse cămara cu compoturi şi săculeţe de ceai.

Lui Mirel îi îngăduise să-i sărute mâna o lună după ce acceptase să primească primul buchet de flori, îi oferise braţul târziu, când tot oraşul începuse să vorbească de logodnă.

"Nici cadouri nu primea, scârba", îşi aminti Nicolaescu, suflând fumul pe sticla îngheţată. "Flori, bomboane, cel mult o pereche de mănuşi..."

— Nu, Mirel, te rog nu intra... Mâine o să urle târgul că m-am culcat cu tine, iar la prima indispoziţie sau primul guturai toţi or să-mi privească pântecele. Sunt o provincială şi, în definitiv, nu mi-e ruşine să o recunosc...

"Când mi-a permis s-o sărut, nu m-aş fi schimbat cu împăratul Japoniei. Credeam c-o să plesnesc de fericire... Dobitoc! Eu dobitoc şi-aia bestie..."

— De ce nu vrei să te măriţi?

— Mai târziu, Mirel. Suntem prea tineri. Doi stagiari amărâţi. Casă, mobilă, în odaia cea mică n-avem covor, rata la frigider... Simt că-i prea devreme. Să mai zburdăm.

Îi propusese într-o doară vacanţa la mare. Era palidă şi obosită după trei premiere şi din primăvară nu înceta să vorbească despre maică-sa, despre casa lor din Braşov cu geamuri albastre, şi şezlongul pe care făcea plajă în grădină. Nici prin gând nu-i trecea că ar fi dispusă să accepte. Aerele ei puritane

nu-l mai scoteau din sărite. Se obişnuise, aşa cum se obişnuise cu obrazul rotund şi mâinile reci, cu pielea zgrunţuroasă, cu surâsul lipsit de strălucire. Îşi închipuia că, dacă ar fi arătat altfel, n-ar fi iubit-o.

— Cred că ne-am putea repezi câteva zile la Mamaia... N-am fost la mare de când eram mică.

Mirel, izbit în moalele capului, se oprise în mijlocul străzii.

— E un banc?

— Faci tu destule pentru amândoi. Vorbesc serios. Dacă vrei, plecăm imediat.

Îi umpluse casa de flori, o sută de garoafe roşii, aproape o chenzină, umbla chiuind prin oraş, făcând cumpărături

extravagante. Un colac-lebădă, cea mai mare minge din magazin, un costum de plajă fistichiu. Oamenii se întorceau după el, colegii îl priveau ciudat.

"Cretinii ştiau! Nici unul n-a venit să-mi ardă una la bilă. Dezmeticeşte-te, boule! Ştii cine-i asta?"

...Cinci zile la Mamaia. Hotelul Flora cu paturi albe şi pături înflorate. Trandafiri galbeni... Mirel aflase cum arată paradisul. Nopţile i se păreau de argint, zorile de faianţă violet, cu irizări sidefii, luna de cauciuc se rostogolea pe trupurile lor. O ţinea în braţe. Mirosea a săpun Mona Lisa şi a algă.

— E ciudat! Ai acceptat să... Îşi găsea greu cuvintele. Şi totuşi nu vrei să ne căsătorim. Sunt fericit, dar incapabil

să te înţeleg.

— Ne iubim, Mirel. Nu mi-e teamă că ai să mă abandonezi. Pentru rest avem timp. Nu-mi place să mi se spună doamnă. Peste un an, poate doi...

Era măritată de-o săptămână. Scrisoarea ei, o capodoperă de cinism, o găsise pe noptieră, sprijinită de iepuraşul roşu Puc, mascota Iuliei.

... te-am minţit, Mirel. N-am nici o mătuşă la Constanţa. Am aşteptat să pleci la pescuit, m-am întors şi mi-am luat valiza. M-am măritat de câteva zile cu N., regizorul, pentru că în el văd singura mea şansă de a mă realiza. Un post de actriţă în Capitală, televiziune, film. Meseria mea nu suportă anonimatul... Dar am discutat de atâtea

ori lucrurile astea, încât este imposibil să nu înţelegi. Te iubesc, Mirel. Eşti primul bărbat din viaţa mea şi N. o ştie. A vrut probabil să mă ferească de obsesii ulterioare şi mi-a dăruit această săptămână divină. Un gest unic, ai să-ţi dai seama mai târziu. Să nu mă blestemi... N-am fi fost fericiţi. Peste câţiva ani, n-aş mai fi deschis televizorul, n-aş mai fi intrat într-un cinema ca să nu-mi recunosc îngălbenită de invidie o colegă sau alta, mai norocoase decât mine. Viaţa alături de un om înăcrit e departe de a fi veselă. Ţi-l las pe Puc. Nu ştiu de ce nu intră în valiză...

Nicolaescu stinse lumina. Rămase vreme îndelungată cu ochii aţintiţi în

întunericul de sticlă. Viscolul zgâlţâia capişonul de tablă al felinarului, umplând noaptea de vaiet.

*

După ce ascultă isprăvile lui Azimioară şi Simionescu, spăşiţi şi cu nasul în pământ, maiorul dobândi certitudinea că individul pe care-l căuta e Ned Morton. Era atât de încredinţat că nu se înşală, încât dispuse încetarea supravegherii celorlalţi, concentrându-şi întreaga atenţie asupra englezului. Însărcină cinci din cei mai buni oameni cu urmărirea lui. Azimioară continua să rămână paravan.

La zece seara fu anunţat că Morton

s-a întors. Lua cina la braseria hotelului, în compania cuplului Gino N. — Ingrid B., sosiţi chiar în dimineaţa aceea.

*

— Eu aş mai rămâne, declară Gino, sorbind visător din pahar.

Ingrid îl repezi:

— N-ai decât! Te anunţ însă că mâine la douăsprezece voi fi la aeroport. Nimic nu mă va determina să întârzii măcar o jumătate de oră. Vecinătatea imbecililor încăpăţânaţi îmi face silă.

— În fond, hotărâserăm să petrecem două-trei zile.

— Am petrecut destul în prima.

Mi-ajunge!

— Îmi pare rău, spuse Ned de circumstanţă.

Se uită prin local, încercând să-şi depisteze umbra.

— Pe dracu'! scrâşni Ingrid. Abia aştepţi să scapi de noi.

— De ce? Nu mă incomodaţi.

— Cu alţii, puişor! Pe mine nu suporţi să mă vezi smulgând penele zânei tale, iar Gino a căpiat şi el. Poate că Baba-Cloanţa preferă genul latin, firma concurentă.

— Copilării! Suntem prieteni.

— Ned Morton, ascultă ce-ţi spun! Îţi frângi gâtul!

Italianul interveni:

— Nu vă mai certaţi. Plecăm

mâine, Ingrid, eşti mulţumită?

— Să vină şi prostul ăsta cu noi şi nu mai cer nimic de la viaţă.

Gino o privi surprins.

— Ingrid, iubito, există un viking care te aşteaptă.

Ned râse. Comandă şampanie, apoi discutară despre altceva. Pe la unu părăsiră restaurantul. Împreună cu ei urcă în lift un neamţ ameţit, cel mai blond subaltern al maiorului Cristescu. Avea camera 1707, vizavi de-a lui Morton. Gino îl ajută să nimerească cheia în broască. Auzi apoi zgomote caracteristice în baie.

— Tipul e pulbere! A turnat în el cu damigeana, râse italianul.

Ned clătină capul.

— Ciudat... E primul neamţ pe care-l văd în costum fără o insignă la reverul stâng, care nu cântă după cinci sticle de bere şi nu face complimente grase unei seducătoare şi blonde Fraülein...

*

Morton îşi petrecu ziua plimbându-se în Renaultul albastru. Se lăsă urmărit comod şi, spre surprinderea subalternilor lui Cristescu, nu încercă să le joace nici un renghi. Îl salută de câteva ori pe Azimioară şi, intrând în braserie la Athénée Palace, îi arătă din ochi o brună cu părul până la talie, extrem de reuşită. Azimioară îşi făcu

drum până la masa englezului şi-i şopti din mers:

— Aşi! E bărbat.

La al doilea Campari, Morton sfârşi reconstituirea evenimentelor din ultima săptămână. O idee pe care n-ar fi mărturisit-o niciodată lui Gino sau Ingrid îi dădea târcoale.

"Oricum trebuie să verific."

Plăti consumaţia şi făcu colaboratorilor lui Cristescu o demonstraţie de profesionalism, pierzându-şi urma în mai puţin de trei minute.

Ned sună la uşa Olgăi Tudor şi aşteptă cu răbdare. Bătrânii se mişcă greu. Auzi paşii târşâiţi, zăvorul pe care degetele neîndemânatice încercau să-l tragă.

— Imediat, doamnă Gheorghiu, imediat...

Când se trezi faţă în faţă cu Morton, fratele Olgăi Tudor se dădu înapoi înspăimântat. Englezul profită de buimăceala bătrânului şi se strecură înăuntru.

— Nu trebuia... De ce-aţi venit? Am... Am promis la Miliţie să nu vă mai primesc.

— Ia te uită! Le-aţi făcut o vizită?

— Nu, ei au... Vă rog să plecaţi.

Englezul îl cercetă atent: "Ce-i cu

ăsta? Tremură ca de frica morţii."

— Ce v-au întrebat?

— Nimic. Nu ştiu... De unde pot să ştiu? Le-am arătat parfumul... Eu nu mă ascund, n-am nici un amestec. Poftim! Luaţi-l... Chiar aşa, luaţi-l înapoi!

— Dacă vă incomodează, n-aveţi decât să-l aruncaţi. Îl privi ţintă: Vreţi să scăpaţi repede de mine?

Bătrânul clătină din cap atât de violent, încât Ned, deşi se simţea iritat, începu să râdă.

— Perfect. Arătaţi-mi o fotografie a doamnei Tudor.

Omul îl privi o clipă nedumerit, dar preferă să nu înţeleagă. Scoase din comodă o cutie şi răsfiră cu mâini tremurânde vreo douăzeci de

instantanee. Olga Tudor pe Calea Victoriei la braţ cu o prietenă, la băi, undeva la poalele unei păduri. Morton se uită lung la o fotografie din tinereţe, cu un colier de funduliţe din catifea neagră la gât. Fără îndoială, Olga Tudor fusese o femeie remarcabil de frumoasă şi la fel de sigur era că seducătoarea doamnă în vârstă pentru care aranjase evadarea, se numea altfel.

*

Fără să-şi ia măsuri de precauţie deosebite, atent doar să nu lase urme identificabile, Ned pătrunse în garsoniera Melaniei Lupu folosind aceeaşi cale: geamul din baie.

Plimbă lanterna în lungul zidurilor, apoi apăsă pe comutator. Interiorul nu-i făcu nici o impresie. O încăpere comodă, locuită în mod cert de un om în vârstă, cu mobilă caracteristică, cum găseai în magazinele anticarilor din Londra, sau le puteai cumpăra de ocazie la licitaţie. Tinerii nu mai ţin la piese greoaie, sufrageriile masive din lemn de nuc de-acum cincizeci de ani, ori dormitoarele impozante cu paturi separate, unde bunicii făceau dragoste decent, legal şi conştienţi de misiunea lor, detestă şifonierele înalte, preferând debaralele încăpătoare. Reţin cel mult din moşteniri împovărătoare câte o mobilă graţioasă, franţuzească, uneori cărţi pentru al căror conţinut manifestă

multă indiferenţă, dar care au meritul să fie legate în antilopă fină sau piele de viţel.

Morton îşi spuse că era o casă în care toate ceasurile se opriseră în loc. Deceniul putea fi fixat cu aproximaţie. 1900? 1910?

În ultimul sertar al scrinului găsi albumul cu scoarţe de catifea verde. Ned deschise prima pagină, apoi le răsfoi pe celelalte cu un şoc. Acelaşi chip, foarte tânăr şi foarte pur, acelaşi chip din ce în ce mai puţin tânăr şi din ce în ce mai distins, în diverse ipostaze. Doar zâmbetul rămăsese intact de-a lungul anilor. Captivant, misterios, de o feminitate discretă, ca al fetiţelor de paisprezece ani. Era zâmbetul Melaniei

Lupu. Avu impresia că obiectele din jur încep să se învârtească.

— Dumnezeule! Am organizat evadarea Abatelui Brown!

— Englezul tău s-a încurcat cu vreo matracucă, ascultă-mă pe mine, spuse Mirel Nicolaescu. Ăsta-i fustangiu rău!

Ned nu dăduse nici un semn de viaţă toată ziua. Balerinul privea ţintă telefonul, Emilia îşi pocnea nervoasă degetele.

— Cine ştie... Probabil nu s-a descotorosit de umbră.

— Probabil! acceptă rânjind economistul.

— Ce propui?

— Tipul are cheie. Lasă-i un bilet unde ne găseşte şi dăm startul. Trebuie să ajungem înainte de a închide şmecherii cimitirul.

Emilia părea nedormită, cu un aer rătăcit. Nicolaescu zornăi mărunţişul din buzunare.

— Ia o înghiţitură! Ce facem cu baba? O lăsăm singură?

— Fireşte.

— Credeţi... Vlăduţ îşi umezi buzele. Credeţi c-o să găsim ceva?

— De data asta aflăm repede, spuse Mirel. Făcu o pauză, mutându-şi privirea de la unul la celălalt. În definitiv, ne putem descurca şi singuri.

— Adică?

— Ned nu ştie unde-i ascunsă zâna

de aur şi s-ar putea să nu afle niciodată dacă ne grăbim niţel.

Emilia îl măsură cu silă. Scrise câteva rânduri pe o hârtie şi o rezemă de telefon.

Cinci minute după plecarea lor, Melania ieşi de sub plapumă complet îmbrăcată. Ochii îi străluceau în chip neobişnuit, ţinea buzele strânse. Mirciulică i se încurca între picioare, dar nu-l băga în seamă.

— Joci o carte mare, draga mea, şopti. Oare te-ai gândit îndeajuns de bine? Îmi dai cuvântul tău? Foarte bine. Sunt ultima persoană care ar încerca să te abată de la o hotărâre luată. Văzu

biletul lăsat de Emilia şi râse încetişor. Doamne, cât de naivi pot fi oamenii când nu au în faţa ochilor decât metalul blestemat! Până şi domnul Ned... Ciudat, încă nu şi-a făcut apariţia. Cu atât mai bine, vei pleca înainte, draga mea.

Deschise noptiera şi scoase un ghem de lână roşie. Rupse un fir cu dinţii, apoi luă motanul în braţe. Animalul se zbătea. Bătrâna îi explică cu blândeţe:

— Nu-ţi fac nimic, dragul meu. Cine pretinde că-l deranjează un firicel de lână legat în jurul gâtului, e un mare mincinos. Încearcă să nu-l pierzi, Mirciulică. Dacă cumva noi doi ne rătăcim, n-am să pot inventa nişte oameni atât de drăguţi ca domnul Ned,

Mirel sau Vlăduţ, care să te caute prin toate coclaurile. Cel puţin şnuruleţul acesta mă va împiedica să trec pe lângă tine fără să te recunosc... În sfârşit, a venit totuşi momentul să ne despărţim. Dacă se va întâmpla să nu ne mai vedem, să ştii că n-ai avut niciodată o prietenă mai devotată. Mi-ar face plăcere să ţi-o aminteşti măcar din când în când.

Îi trecu delicat degetele peste urechi, ferindu-şi ochii umezi.

"Nu trebuie să te vadă emoţionată, fetiţo. E sensibil şi îşi pierde lesne cumpătul."

Trase după ea uşa apartamentului cu senzaţia că nu-l va mai revedea niciodată.

Mirciulică se plictisi un timp, apoi îşi înhăţă cârnatul pregătit în bucătărie şi se culcă devreme.

Melania se strecură pe străduţele întunecate, privind mereu în urmă. Continua s-o obsedeze faptul că Ned Morton nu se arătase toată ziua.

"Ceva nu e în regulă, fetiţo, şi te implor, fii foarte atentă."

Descoperi pe neaşteptate silueta zveltă a englezului lipind zidurile. Bătrâna dădu colţul, aşteptă câteva clipe apoi se întoarse brusc, răsărindu-i pe neaşteptate în faţă.

— O, ce surpriză!

Îi surâse cald, cu o spontaneitate

convenţională. Ned întâlnise mii de surâsuri asemănătoare în holul hotelurilor din staţiuni unde, întorcându-se de la plajă, de la plimbare, ori de la "ape", oameni cu desăvârşire indiferenţi, în fond, unii faţă de ceilalţi, îşi zâmbesc la fel în aşteptarea ascensorului sau a cheii de la recepţie.

— Surpriza e reciprocă, doamnă.

— Sunt convinsă. Am ieşit să fac câţiva paşi... E o seară minunată.

— Observ.

— Dumneavoastră?

— Mi-am propus exact acelaşi lucru.

— Ador coincidenţele.

— Nu-i aşa? Putem face câţiva paşi împreună?

— Dar bineînţeles.

Melania îi primi propunerea cu un zâmbet discret în care doză modestia, măgulirea cumpătată, recunoştinţa ce trebuie să răsplătească orice amabilitate, gratitudinea amuzată a doamnei în vârstă faţă de bunăvoinţa unui tânăr.

Curmă hotărâtă noianul de amabilităţi, "ochii acestui domn strălucesc prea tare, draga mea, se vede că ai exagerat niţeluş".

— După cum v-am făgăduit, am încercat să mă gândesc. Îmi amintesc desigur câte ceva, dar nu cred că atâta v-ar putea fi de folos. Aş fi vrut mult să nu vă dezamăgesc.

"Fii atentă la ce-i înşiri, fetiţo.

Procedează în aşa fel încât, dacă va fi interogat vreodată de domnul Cristescu, ceea ce nu i-o doreşti, să nu poată declara nimic precis. Deci nu intra în a-mă-nun-te. Există o mare deosebire între acest dialog şi discuţiile tale cu Mirciulică pe care ei le înregistrează fă-ră şti-in-ţa ta. Ţi-am mai spus-o, dar simt nevoia s-o repet. Nu s-a născut încă un judecător atât de extravagant încât să te condamne pentru că ai pălăvrăgit cu motanul câte în lună şi-n stele. Ia ascultă, Melania! Nu ţi se pare că tânărul acesta e mai atent la obrazul tău decât la cuvintele pe care le rosteşti?"

Morton pipăi instinctiv pachetul de ţigări. Îşi aminti însă recomandările Emiliei şi renunţă. Melania îl îmbie

amabilă:

— Nu mă supără decât ţigările proaste, pipa şi trabucurile. Scot mai mult fum decât sunt în stare plămânii mei să suporte. Am fost însă totdeauna de părere că o ţigaretă bună dă relief atmosferei dintr-o încăpere. Aprindeţi-o şi vom discuta apoi pe îndelete despre lucrurile care vă interesează.

— Obiectul interesului meu s-a schimbat, declară englezul.

Tonul, mai mult decât afirmaţia, i se păru lui însuşi cam brusc. Bătrâna făcu ochii mari.

— Nu cred că vă înţeleg. Vreţi să spuneţi că aţi renunţat la Fecioara de aur?

— În principiu, răspunse Ned,

minţind doar pe jumătate. *Madona,* fără a fi abandonată, trecuse pe un plan secundar. Ştia că Melania n-avea să adauge un singur cuvânt în plus faţă de amintirile depănate lui Mirciulică.

Bătrâna îşi strecură mâinile în buzunarele paltonului.

— E atât de ciudat... Aţi venit de la Paris special pentru statuie, şi-acum...

Englezul o privi câteva clipe şi pocni încet din degete.

— Timpul nu e de partea mea. Am să mă exprim fără ocolişuri. V-am cunoscut luni seara. Începând de marţi, ipostaza pe care aţi ales-o, o femeie... În sfârşit...

— Bătrână, surâse Melania, cuvântul nu mă supără, căci nu ştiu dacă

v-am spus, luna trecută am împlinit şaizeci şi trei de ani.

— Bătrână, hm! Am impresia că dintre toate, acesta e trucul la care ţineţi cel mai mult. Deci, ipostaza de femeie excentrică şi puţin slabă de minte, nutrind o dragoste senilă pentru motanul ei, a încetat repede să mă convingă. V-am urmărit jocul şi mi-am ridicat pălăria. Aţi reuşit să-i păcăliţi pe Tolea, pe Emilia şi pe celălalt, nu şi pe mine.

— Să-i păcălesc?

— Exact. Eu, fără a fi mai deştept, am avantajul experienţei. Iar experienţa mi-a ascuţit intuiţia. Evenimentele au dovedit că mă pot bizui pe ea.

"Unde vrea să ajungă, pentru numele lui Dumnezeu, draga mea? Sunt

nedumerită, îngrijorată, iar despre abilitatea ta prefer să nu mai discutăm..."

— Miercuri seara pe la zece, urmă Ned — încerc să fiu cât mai scurt — i-am telefonat Emiliei. Suna ocupat. După un sfert de ceas mi-am zis că ceva nu e în regulă.

— Probabil, suflă Melania, discuta cu o prietenă.

— Nu e genul ei. Prietene, taifasuri prelungite la telefon şi încă în plină conspirativitate. Am venit să văd ce se întâmplă, şi urcând treptele am auzit paşi... Râse calm, aproape tandru, văzând obrajii roşii ai Melaniei. După cum bănuiţi, m-am luat după dumneavoastră.

— Un bărbat discret ar fi procedat

cu totul altfel, suspină bătrâna.

— Un bărbat încetează să fie discret atunci când în joc e pielea lui, sau vrea să afle ce e în mintea unei femei care-l interesează mult.

Melania îşi ridică ochii îngrozită. "Ce vrea să spună, fetiţo? Nici măcar colonelul nu şi-a îngăduit să pună la îndoială moralitatea ta. Găsesc că e o adevărată ruşine ca la şaizeci şi trei de ani să dai impresia unei femei care se com-pro-mi-te."

— E necesar să continuu? întrebă Ned.

Bătrâna oftă.

— Presupun că aţi văzut totul, dar nu aţi înţeles mai nimic. Poate că dacă vă voi explica...

— Când asişti la felul în care o doamnă deschide cu o tehnică strălucită fereastra unui apartament sigilat, se strecoară înăuntru şi se dedică unor manevre cât se poate de stranii...

— Aţi intrat după mine?

Părea jignită şi revoltată. Ned scutură capul râzând.

— Am azvârlit o privire *discretă* prin oberlihtul de la bucătărie. Uşa era deschisă spre interior... Şi ca să-mi termin ideea, când asişti apoi la ştergerea magistrală a tuturor urmelor — apropo, am apreciat în mod deosebit modalitatea de a pulveriza praful — cred că explicaţiile prisosesc. Trebuie să recunosc că m-am distrat straşnic, deşi n-aş vrea pentru nimic în lume să

fiu în locul persoanei pentru care aţi pus la cale acest mic spectacol. Cum spunea mătuşa mea, e foarte greu să citeşti literele de-a-ndoaselea şi nu ai totdeauna o oglindă la îndemână.

Melania suspină abia auzit. "Şi te mai întrebai de unde-ţi ştie numele... A, nu, de data asta nimeni nu mă va împiedica să-ţi spun părerea mea răspicat: eşti o tâm-pi-tă şi încă nu-mi amintesc să mă fi scos cineva din sărite în aşa hal încât să folosesc asemenea cuvinte." Se smiorcăi cu ochii în pământ:

— Dacă m-aţi asculta...

— Nu vreau să vă ascult, o întrerupse englezul, prinzându-i pumnul mic. Mi-e absolut egal ce aţi făcut în

casa aceea. Urmăresc un singur lucru. Să vă determin să înţelegeţi că nu trebuie să vă feriţi de mine. V-am văzut de pildă când aţi azvârlit pachetul în coşul de gunoi. Ştiu şi ce conţine. Dacă intenţionam să vă şantajez, luam cu mine toate fleacurile acelea...

"Zero, Melania! Zero barat în paişpe şi chiar în o sută! Nu am cuvinte să-ţi spun cât sunt de supărată pentru neatenţia şi prostia ta. Da, termenul nu-i deloc prea dur, ba-i chiar prea blând. Te-ai lăsat descoperită ca o gâscă. Din momentul acesta nici nu mai vorbesc cu tine."

Adoptă o expresie serafică.

— E aproape imposibil, oftă, să lupţi cu prejudecăţile oamenilor. Ştiu de

pe vremea când trăia soţul meu ce se cheamă o idee fixă. Îmi pare rău că vă imaginaţi atâtea grozăvii despre mine. Aş vrea să-mi eliberaţi mâna, căci simt că am transpirat.

Morton îi dădu drumul. Rămase un moment pe gânduri, apoi vorbi căutându-i privirea pală.

— Nu ştiu dacă trebuie să vă spun... Deşi nu-i prea elegant din partea mea, nu ascund că sunt gata să exploatez orice posibilitate care să-mi asigure măcar sinceritatea dumneavoastră. Pe de altă parte, mi-e teamă că nu sunteţi în siguranţă. La întoarcere, cu trei sau patru sute de metri înainte de a urca în taxi, un bărbat v-a luat urma. Se vedea imediat că individul e din poliţie. Meseria şi

stilul săreau în ochi.

— Cum arăta? întrebă stins Melania.

— Înalt, extrem de voinic, genul halterofil, agil, în ciuda greutăţii. Figură simpatică.

"Locotenentul Azimioară", gândi bătrâna muşcându-şi buzele. "Deşi nu pot înţelege. Doar nu l-o fi postat acolo domnul Cristescu. Nu, e o prostie."

— Ce s-a întâmplat până la urmă cu tânărul acela simpatic?

— L-am imobilizat pentru a vă asigura retragerea.

— Sper că, în sfârşit, n-a avut prea mult de suferit.

— După un sfert de ceas s-a trezit, probabil.

— Ar trebui să-i dau un telefon să mă interesez cum se simte, declară Melania, deşi au trecut patru zile de atunci. Din păcate nu ştiu cine-i persoana.

Ned o măsură uluit, apoi izbucni în râs.

— Aveţi un umor de factură specială.

— Nu găsesc nimic hazliu în afirmaţia mea. În orice caz vă sunt recunoscătoare că aţi intervenit şi mă gândesc ce aş putea face pentru dumneavoastră.

— Ajungem şi acolo, râse Ned. Două zile mai târziu ne-aţi expediat la Biserica Sfântul Damian. S-au dus Tolea, Nicolaescu şi Emilia. Ca să fiu

sincer, eram grozav de curios să văd ce urmăriţi. N-a trebuit să aştept mai mult de jumătate de oră.

Bătrâna îşi ridică încet ochii. Glasul îi tremura.

— Vreţi să spuneţi că m-aţi urmărit din nou?

— Dacă preferaţi să mă exprim altfel, v-am escortat, să zicem, până la casa doamnei Tudor. Acolo am avut prilejul să constat un lucru interesant...

Bătrâna consternată aştepta cu sufletul la gură.

— Nu ştiu la ce vă referiţi.

— Ce rost are jocul ăsta? Ned îi ridică bărbia privind-o în ochii decoloraţi. Am înţeles că locuinţa aceea nu vă aparţine. Aţi procedat exact ca un

copoi care face o percheziţie sau ca un spărgător de profesie. Un as!

— Doamne sfinte!

— În momentul în care părăseaţi casa aveaţi în poşetă o fotografie şi un carnet roşu. Este exact?

Melania se strădui să zâmbească.

— Mi-ar trebui foarte mult timp ca să vă explic. Am impresia că interpretaţi greşit multe lucruri.

Întoarse încet capul, surprinsă de tăcerea lui Ned. O privea lacom, intens.

— Un singur ins putea proceda astfel: Abatele Brown. Râse. Cine şi-ar fi închipuit?

Bătrâna tresări violent.

— Poftim?

— Numai Abatele Brown[1],

"duhovnicul" care reuşeşte să rezolve unele enigme de la distanţă, citind presa occidentală unde se relatează un furt sau o crimă puţin obişnuită. Trimite apoi inspectorului Stanley de la Interpol soluţia într-o scrisorică. Datorită unei asemenea epistole, Interpolul a pus mâna pe cel mai bun prieten al meu, canadianul Villard... Vă amintiţi desigur spargerea băncii KOK din Zürich. Acum o lună, Stanley, întors din România, mărturisea cu satisfacţie într-un interviu acordat televiziunii britanice că a avut fericita ocazie să-l cunoască pe modestul şi singuraticul prelat. Am reţinut numele: Melania Lupu... Astă-seară am fost la dumneavoastră acasă. Nu, nu mă înşel. Garsoniera în care aţi

pătruns prin fereastra de la baie pentru a truca acele pendulei, tabloul şi perdeaua. Albumul de fotografii şi cartea de vizită mi-au alungat ultimele îndoieli. N-am să vă întreb de ce-aţi făcut-o, sunt chestiuni care vă privesc, în schimb aş vrea să ştiu de ce aţi luat locul Olgăi Tudor. Probabil vizaţi aceeaşi ţintă: Fecioara de aur. Zâmbi larg. Nu m-aş mira s-o fi descoperit în timp ce noi admiram bisericile. În sfârşit, pentru mine *Madona* nu mai prezintă interes.

— Atunci? întrebă ostenită bătrâna.

— Am o propunere. Daţi-i curs, şi nu mai cer nimic altceva. Melania îşi ridică obrazul îngust. Avea aerul unei fetiţe căreia i s-a comunicat că a reuşit

să rămână repetentă. Nu plângea, dar îi simţeai lacrimile adunate în vârful bărbiei. Ned, înduioşat, ridică mâna să-i mângâie buclele argintii, dar se opri la jumătatea mişcării. Melania îşi ridică ochii întrebătoare.

— Veniţi cu mine la Londra. Mă oblig să vă procur un paşaport şi, în general, ca voiajul să vă fie cât mai agreabil. Sunt dispus să-mi amân plecarea pentru a pune la punct amănuntele.

— Ideile năstruşnice într-adevăr nu vă lipsesc. Ce să fac la Londra?

— Eventual ce aţi făcut şi aici, spuse Morton cu un zâmbet, accentuând cuvintele.

— Adică să discut cu Mirciulică şi

să mă uit la televizor. Clătină capul abătută. Pentru atâta lucru nu merită să mă deplasez. La vârsta mea pionieratul nu-i nostim...

— Ştiţi foarte bine că nu la o asemenea existenţă m-am referit. Aveţi toate calităţile pentru a face o carieră strălucitoare.

Albăstrelele din ochii Melaniei deveniră mari şi rotunde.

— Ce fel de carieră?!

— De gangster! În scurt timp, chiar foarte scurt, veţi deveni cel mai interesant şi redutabil caid.

După un moment de stupoare, bătrâna începu să râdă. Râsul din tinereţe, despre care-şi închipuise că-l uitase, cu cascade de clopoţei şi flori

albastre înlăcrimate. Râdea cu tot trupul, cu obrajii de porţelan, cu buclele scăpate din casca de fixativ. Izbuti să rostească printre hohote:

— O glumă minunată! Hotărât, englezii au umor, m-am convins în ziua când şi-au pierdut imperiul.

— Niciodată n-am avut mai puţină poftă să glumesc ca acum. Sunt încredinţat de fiecare cuvânt pe care l-am pronunţat.

— Domnule Ned, admiţând că eu aş avea toate acele calităţi pe care le-a născocit fantezia dumneavoastră, propunerea mi s-ar părea la fel de năstruşnică. Nu de gangsteri mi s-a părut că duceţi lipsă.

— Bineînţeles. Dumneavoastră

însă depăşiţi mult vocaţia obişnuită.

— Inimaginabil!

— Mi se întâmplă uneori să mă înşel, dar nu acum. Vreau să mai fac o precizare. Nu vă cer *Madona de aur,* în alternativa că aţi descoperit-o. Facem abstracţie de ea, ca şi cum n-ar fi existat niciodată. Vi se vor pune la dispoziţie fonduri substanţiale şi oameni. Nu-mi doresc decât să fiu bancherul şi locotenentul dumneavoastră.

"E nebun, draga mea! Deşi te-am pedepsit să nu mai stăm de vorbă, trec peste mine de astă dată, căci te simt mult prea uluită. Da, fetiţo, e un nebun şi jumătate! Dar ce nebunie ciudată! După cum ai posibilitatea să constaţi, există tot felul de sortimente. Până acum, îţi

închipuiai că persoanele într-o ureche reacţionează la fel. Se dezbracă în pielea goală sau dau bună ziua când urcă într-un tramvai supraaglomerat. Recunoaşte însă că în alte privinţe face cea mai bună impresie. Are multă bărbăţie şi se îmbracă admirabil. Florence apreciază grozav genul. În alte condiţii i l-ai fi prezentat."

— Am impresia că discut cu un copil. Sunt sigură că nu mai departe de săptămâna viitoare, când veţi fi acasă, la Londra, şi vă veţi aminti de toată această discuţie, veţi fi primul care o să râdă.

— Eu nu sunt deloc sigur.

Ned îşi aprinse nervos ţigara. Se simţea iritat şi ridicol. La prima vedere,

avea dreptate. Oricare femeie de bun-simţ ar fi reacţionat la fel. Propunerea în sine părea isterică şi, în orice caz, suspectă. Un bărbat cu douăzeci şi cinci de ani mai tânăr te cheamă la celălalt capăt al Europei ca să devii regina trosnitorilor eleganţi de pe Tamisa, starul *hold-up*-urilor şi devalizărilor fabuloase, cap de afiş în listele Interpolului.

Privite astfel lucrurile, ele păreau de un penibil grotesc. Aceleaşi lucruri însă, discutate cu Gris-Gris, cu Gino, cu Elefantul sau cu Ingrid şi-ar fi pierdut dimensiunile ilare. Ned ştia că nu se înşală. Femeia avea calităţi ieşite din comun şi, o constatare mai veche, la A.O.A.E. se simţea nevoia unui suflu

proaspăt. Elveţianul îmbătrânea, ideile lui erau din ce în ce mai cuminţi, combinaţiile mai prudente, nu ieşeau dintr-un şablon clasic.

Morton uitase, sau voia să uite, că doar cu patru zile în urmă intenţiona să se retragă din asociaţie. Acum nutrea o singură dorinţă. S-o convingă pe Melania să-l urmeze. Vorbindu-i deschis, mizase pe capacitatea specială de înţelegere pe care trebuia să i-o dea în mod normal fantezia ei, inteligenţa, personalitatea plină de originalitate.

"M-am pripit, probabil. Nu mă ţin minte vreodată mai puţin abil şi mai idiot. Foarte bine, voi merge până la capăt."

Îi luă din nou mâna. Bătrâna avu un

gest de recul instinctiv.

— Nu e bine, şopti.

— Fiţi fără grijă. Mă voi feri de orice gest care v-ar putea supăra. De fapt, n-am îndrăznit să vă spun adevărul. Îmi închipuiam că, o dată ajunşi la Londra, situaţia se va aranja de la sine, iar eu îmi voi câştiga dreptul de a fi mai cutezător. Vă repet, vremea nu e în favoarea mea. Mă grăbesc, pentru că nu am timp să am tact. Dumneavoastră mă veţi ierta.

— Ce introducere protocolară! surâse Melania. Puteţi vorbi fără ca eu să mă supăr. Am început să am impresia că noi doi ne cunoaştem de mulţi ani. Îl privi lung: În noaptea aceasta tot pe Abatele Brown îl urmăreaţi?

— Nu. Pe Melania. Mi-a fost frică să nu dispară pentru totdeauna. Declară brusc, cu sentimentul că se află la capătul unei piste înalte şi abrupte, de o strălucire orbitoare: Aş vrea să-mi acordaţi mâna dumneavoastră.

Bătrâna îl privi cu ochi de miel.

— O propunere neaşteptată... Sunt copleşită.

— Oare?

Merseră un timp în tăcere. Melania se opri în faţa bodeguţei de cartier.

— Aş bea o cafea. Adăugă îmbujorată: Şi puţin coniac, foarte puţin...

Luară loc la o masă lângă fereastră.

Melania se foi un timp pe scaun, apoi se ridică zâmbind jenată şi intră în toaletă.

Zece minute mai târziu, Ned înţelese că bătrâna dispăruse.

*

"Sunt îngrozitor de supărată pe tine, draga mea", îşi spuse Melania îndreptându-şi ţinuta. "O doamnă adevărată n-ar fi sărit niciodată pe geamul unui WC, chiar dacă ar fi primit o cerere în căsătorie atât de originală. Puteai găsi o soluţie care să te onoreze, ce Dumnezeu!"

"Cotroceniul e plin de medici,

draga mea, strada Dr. Lister, Dr. Tomescu... Dr. Bagdasar... Mi se pare că nu mai ai mult până la nr. 41. Trebuie să fie clădirea aceea albă, ca o cabană... De ce tremuri, Melania? Ţi-e frig? Ah, ţi-e frică să nu dai de vreun căţel în curte. Îi azvârli câteva feliuţe de salam şi vă împrieteniţi cât ai zice peşte."

Bătrâna se strecură ca o umbră pe portiţă. Se străduia să păşească fără zgomot pe aleea de pietre albe, uitându-se la fereastra care căsca în zid un ochi pătrat şi liliachiu.

"Culoarea de levănţică o dă televizorul, draga mea. E sâmbătă seară şi oamenii se uită la film. Un adevărat noroc! Ar putea exploda un cazan de nitroglicerină în spatele lor şi tot s-ar

zgâi în continuare la isprăvile domnului Kojak. Păcat că bietul colonel n-a prins televizorul. A murit prea devreme pentru asta. Pe undeva însă e bine... Gândeşte-te câte filme frumoase ai să-i povesteşti când vă veţi revedea. Veţi fi astfel ocupaţi în multe seri de iarnă, deşi nu cunosc cum stă chestiunea anotimpurilor pe-acolo. În orice caz, va trebui să faci rezumatele din timp şi să le înveţi bine pe dinafară..."

Se opri în spatele casei. Inima începu să-i bată, sângele îi năvălise în obraji. Grădina era neaşteptat de mare. Recunoscu cu emoţie o bancă identică celei din fotografie şi, parcurgând vreo douăzeci de metri, îşi dădu seama că se află pe aleea imortalizată. Îşi repeta

mereu cele şapte cifre: 26 13 13 1.

"Paşi sau metri, nu are importanţă, draga mea. Măsoară aproximativ tot atâta. Dar de unde o iei şi încotro? Să presupunem că numărătoarea începe de la banca pe care o indică poza. De unde ştii că nu s-a fotografiat chiar ascunzătoarea Fecioarei? E simplu... Toate cifrele acestea nu-şi mai aveau rostul. Şi dacă ai băgat de seamă, carnetul Olgăi Tudor e nou. Faptul că în fiecare an copiază numerele înseamnă că problema a rămas de ac-tua-li-ta-te. Melania, nu sta la taclale! Propun s-o iei pe grupe de câte două cifre. Grădina e mare... Unde pleci la stânga? La al cincisprezecelea pas, intri în gard, la dreapta se află casa. Deci parcurgi

douăzeci şi şase de metri înainte."

Bătrâna se opri sub un stejar şi privi atentă în jur. În dreapta şi în stânga, dispuse oarecum simetric, se ridicau umbrele a două tufişuri de trandafiri. "Dacă distanţa până la ele e de treisprezece metri, poţi să te feliciţi, draga mea!"

Cu sufletul la gură, Melania numără treisprezece paşi şi atinse primele crengi. "E simplu, fetiţo", şopti, "chiar pentru tine, deşi n-ai primit niciodată mai mult de şase la geometrie. Imaginează-ţi două drepte care pleacă de la tufişuri spre bancă şi vei obţine un patrulater. Ah, Melania, te-am rugat de o mie de ori să te dezbari de chicoteală! Nu e deloc nevoie să guiţi pentru a-ţi

manifesta mulţumirea. Am înţeles, punctul unde se întâlnesc diagonalele indică ascunzătoarea. Rămâne să-mi spui ce reprezintă ultima cifră. Poftim? Fireşte, *unu* nu poate să însemne decât adâncimea la care a fost îngropată *Madona."*

Făcu o piruetă pe călcâiul pantofului, zâmbind nopţii.

La zece şi un sfert, bătrâna găsi Fecioara de aur. Astupă cu grijă groapa şi aşternu deasupra crengi uscate şi câţiva pumni de zăpadă.

"Nu se cunoaşte aproape nimic, fii liniştită. De altfel, ai noroc, draga mea, a început să ningă şi în câteva minute

vor dispărea toate urmele. Acum, dă fuga undeva să te aranjezi. Arăţi ca o cărbunăreasă. Sigur că ai să mănânci două prăjituri. Le meriţi... În drum spre... ştii tu unde, ai să te opreşti la Nestor. Închid abia la unsprezece..."

Părăsi triumfătoare grădina.

*

— Ce faci? întrebă colonelul Nasta.

Maiorul, cu ochii pe televizor, clătină din cap, ca unul care ştiuse că se simte prea bine ca să nu-i pice o dandana. Schimbă receptorul în mâna cealaltă.

— Făceam bine, dar probabil n-o

să mai fac! În ultima vreme, după fiecare telefon de-al dumneavoastră simt că mă pocneşte damblaua.

— Ar trebui să te obişnuieşti.

— Am să mă ocup de problema asta. Ce s-a întâmplat?

— Ai un scaun pe-aproape?

Cristescu se sperie.

— Iar nebuna aia?!

— Răspunde! Ai scaun?

— Am.

— Pahar cu apă?

— Daţi-i drumul odată! strigă exasperat maiorul.

Se ridicase în picioare. Inima îi bătea sălbatic.

— Nevastă-ta e acasă?

— Nu!

— Dă-mi telefonul vecinilor pentru orice eventualitate.

— Nu vă faceţi probleme!

— Crezi într-adevăr că eşti pregătit? Ei bine, dragul meu, Melania Lupu s-a întors.

Cristescu simţi că-i vine ameţeală. Privirea i se împăienjeni şi scăpă receptorul din mână.

CAPITOLUL XIV
PROFANATORII DE MORMINTE

Melania îl aştepta pe Cristescu în birou, ducând o conversaţie în stil propriu cu un ofiţer tânăr, abia ieşit de

pe băncile facultăţii. Băiatul nu avea probabil opinii bine consolidate despre originali, căci o asculta holbat, incapabil să facă altceva decât să dea confuz din cap. Bătrâna punea întrebări fistichii: "Vă place echitaţia? E adorabil să călăreşti în bătaia vântului de toamnă... Aţi văzut mantoul de hermină al actriţei aceleia... Am uitat cum o cheamă. Ei bine, nu vă sfătuiesc să cumpăraţi o astfel de haină soţiei dumneavoastră. Se îngălbeneşte atât de repede!"

Din fericire, bătrâna nu aştepta şi răspunsuri, aşa că omul îşi închipui după o bucată de vreme că se descurcă binişor. Respiră totuşi uşurat la apariţia maiorului.

Melania sări cu multă spontaneitate de pe scaun şi se repezi spre Cristescu surâzând, cu ochii plini de lacrimi.

— Mă bucur atât de mult că vă văd... Abia acum, în prezenţa dumneavoastră, mă simt liniştită.

Maiorul făcu un efort să nu se clatine. Se aşeză greu, ameţeala mai stăruia. Bătrâna îşi şterse discret colţul ochilor.

"A slăbit teribil! Şi cearcănele astea... Nu-mi place nici culoarea pielii, e atât de puţin sănătoasă... va trebui să-i recomanzi, draga mea, siropul întăritor pe care-l lua colonelul înainte de a muri. Până în ultima clipă a simţit că-i e foarte folositor..."

Maiorul îşi ridică în sfârşit

privirea.

— Vreţi să-mi povestiţi ce s-a întâmplat? Luaţi-o de la început, cu evadarea.

— Evadarea?! Mi-am închipuit că ceea ce mi s-a întâmplat se numeşte răpire, dar, fireşte, eu nu sunt familiarizată cu termenii juridici.

Cristescu respiră până în adâncul pieptului. Îşi propuse să fie calm.

— Vă ascult.

— La câteva ore după ce m-aţi... În fine, instalat acolo, şi tocmai începusem să mă obişnuiesc cu doamna Tudor şi domnişoara Libelula — două persoane adorabile, cu o excelentă părere despre instituţia dumneavoastră, se simţeau cazate admirabil, v-o spun în treacăt —

am simţit că mi se face rău.

— Nu le împărtăşeaţi opiniile?

— Dimpotrivă. Ori de câte ori vi se pomenea numele la modul cel mai reverenţios, veneam cu unele completări. Tulburările erau de altă natură. Presupun că am avut o indigestie.

— Hm... Sunteţi sigură că n-aţi înghiţit nimic?

— Ba am înghiţit! Cina aceea simplă şi gustoasă, pe care ne-a adus-o domnul gardian. Chiar voiam să-l întreb de unde cumpără pâinea...

— Apoi?

— Apoi... Cum să mă exprim? A intervenit un fel de pauză în memoria mea. Îmi amintesc de chipul îngrijorat al doamnei Tudor, de o maşină albă...

Stăteam întinsă şi simţeam că plutesc. Când m-am trezit, mă aflam într-o încăpere drăguţă cu multe cărţi şi un televizor.

— Adresa!

Punea întrebările mecanic. Varianta servită de bătrână putea fi interesantă din punct de vedere tehnic. Acum însă se simţea istovit şi prea tulburat ca să-i ardă de exerciţii.

— Adresa... Sunt dezolată, dar nu o cunosc. Azi am ieşit întâia oară. De fapt, am reuşit să fug. Am oprit primul taxi şi... Poate reuşiţi dumneavoastră să daţi de urma şoferului. Sunteţi, ca să folosesc expresia domnişoarei Libelula, atât de capabil... Dumnealui şi-ar aminti cu siguranţă de unde m-a luat.

— Pretindeţi că aţi fost supravegheată în permanenţă?

— Bineînţeles. O doamnă voinică şi blondă nu mă slăbea din priviri. Mă însoţea chiar şi la...

Roşi brusc şi îşi coborî pleoapele jenată. Cristescu bătea darabana pe masă: "Voinică şi blondă... Deci neagră şi uscată, trebuie să înţeleg..."

— Cum se numeşte doamna voinică şi blondă?

— Dacă aţi şti cât m-am străduit s-o aflu! Melania, îmi spuneam, fă-o măcar de dragul domnului maior Cristescu. Dumnealui merită din plin recunoştinţa ta. Din păcate n-am reuşit, oricine mă cunoaşte ştie că nu sunt o femeie insistentă. Iar în faţa mea, nu-şi

spuneau niciodată pe nume.

— Aha! Şi ceilalţi? Puteţi să-i descrieţi?

— Desigur, desigur. Ştiam c-o să vă intereseze şi m-am forţat să reţin toate amănuntele. Erau trei bărbaţi tineri. Tăcu, privindu-l cu sensul "ei, ce părere ai!?" Maiorul îşi ascunse zâmbetul.

— Portretele sunt complete.

— Mă bucur. Păru să-şi amintească: Trei bărbaţi foarte asemănători: bronzaţi, cu atitudini cam bruşte. Ştiam că ar mai fi ceva, dar nu îmi dădeam seama ce anume. Aerul comun...

Cristescu o privi ţintă.

— Nici un străin printre ei?

"E inutil să minţi, draga mea, pe domnul Ned l-a depistat. Să sperăm totuşi că se va descurca..."

— Ba da, mi-ar fi însă greu să mă pronunţ asupra naţionalităţii.

— Dumneavoastră vorbiţi mai multe limbi.

— Oh, nici una atât de bine încât după accent să sesizez că e vorba de un neamţ care a învăţat franceza, ori un italian care vorbeşte englezeşte şi aşa mai departe. Perfect mă descurc doar în dialectul african tembo-habe. Aici nimeni nu m-ar putea păcăli.

— Deocamdată, deci, trei bărbaţi şi o femeie, patru fantome fără nume, fără adresă. Cui aparţinea locuinţa?

— Cred că unei cunoştinţe de-a

femeii blonde. Ştiţi, hainele din şifonier aveau o măsură mult mai mică. Nu sunt prea tare în deducţii...

— Asta-i şi părerea mea. Nu m-a convins niciodată ideea că aţi fi Abatele Brown... Şi, în definitiv, ce doreau de la dumneavoastră?

— Mi-a trebuit destul ca să mă dumiresc. Închipuiţi-vă, căutau o *Madonă*. De fapt, chicoti, o mai caută.

— Ce?!

— Fecioara de aur în mărime naturală.

Cristescu îşi duse mâna la cap. Se interesă sleit:

— Ce legătură aveţi dumneavoastră cu *Madona?*

— Aproape nici una. Ei m-au luat

drept altcineva. Cum s-a creat confuzia, mi-e greu să înţeleg.

— Ce fel de confuzie?

— Au crezut că sunt Olga Tudor. Presupun că ea trebuia răpită. Voiau neapărat să cunoască locul unde a fost ascunsă *Madona*.

— Şi?

— Bineînţeles că nu le-am spus. Aşa ceva trebuie să intre în tezaurul naţional. Nu ai nevoie să fii prea inteligent ca să-ţi dai seama de asta. De fapt, nu sunt la prima donaţie. Şi astăzi îmi dau lacrimile când îmi amintesc momentul în care v-am oferit tablourile lui Rembrandt şi Goya.

Maiorul stătea în faţa ei complet dezorientat. Nu mai pricepea nimic.

— Dumneavoastră ştiţi unde se află *Madona!*

Bătrâna păru dintr-o dată foarte veselă. În ochi îi sclipeau lumini şirete. O şiretenie plină de candoare.

— Ştiu! Şopti: La mijloc e o coincidenţă bizară. Cumnata mea, sora colonelului, căsătorită Vintilă — trebuie să fi auzit de dumnealui, dacă nu mă înşel, e şeful Serviciului de pompieri al sectorului 4 — mi-a mărturisit secretul înainte de a muri.

— De ce?

— De gâlci.

— De ce v-a ales confidentă tocmai pe dumneavoastră?

— Probabil nu aţi băgat de seamă, dar eu sunt o persoană care inspiră

încredere.

— Când s-a întâmplat asta?

— Oh, acum vreo cincisprezece ani.

— Şi aţi tăcut atâta vreme?

— N-am luat în serios povestea. Mi-am închipuit că la mijloc e doar delirul unei muribunde.

Bătrâna simţea vântul suflându-i în pânze. "N-are cum s-o controleze, draga mea, chiar dacă nu crede o iotă. Ştiu că ai tras la minciunele, dar puteai oare să-i mărturiseşti că ai scotocit în casa doamnei Tudor? Asta înseamnă că ai mai ieşit şi altădată, şi deci nu ţi-a fost greu să aranjezi locuinţa din strada Toamnei."

Maiorul, care renunţase să aibă

tact, se interesă:

— Aţi nădăjduit să mă convingeţi cu basmul tipilor duri şi a femeii blonde care v-au răpit?

— Dar nu e un basm, ripostă ofensată bătrâna. Şi vă asigur că sunt în stare să deosebesc între ficţiune şi realitate, deşi poveştile îmi plac atât de mult. În definitiv, vă pot da adresa exactă unde e ascunsă *Madona.*

— Bine, vom controla. Cum aţi reuşit să scăpaţi de vigilenţa paznicilor dumneavoastră?

Melania azvârli o privire discretă spre ceas. Era unsprezece fără cinci. Într-o oră, Emilia, Tolea şi economistul avuseseră vreme destulă să se încredinţeze că statuia pe care le-o

indicase nu e Fecioara de aur. Acum se aflau probabil în paturile lor.

"De ce să-i bagi în puşcărie, draga mea? La urma urmelor, n-au comis nici o fă-ră-de-le-ge. Te-au ajutat să evadezi, ei şi? Iată că te-ai întors, domnul maior n-a pierdut nimic. În fine", retractă, "aproape nimic..."

— I-am îndrumat pe-o pistă falsă, mi se pare că aşa vă exprimaţi dumneavoastră. Le-am spus că *Madona,* fireşte puţintel fardată, se află pe un soclu în faţa unui monument de la Belu. Cum au plecat, am dat fuga la dumneavoastră.

— Impresionant... La ce oră s-au dus la cimitir?

— Trecuse foarte puţin de zece.

Maiorul notă neîncrezător coordonatele indicate de Melania pentru reperarea cavoului şi suspendă interogatoriul.

*

— Am îngheţat, suflă Vlăduţ Tolea, lovind cu călcâiul ghetei în zăpadă.

Nicolaescu îşi privi ceasul. Unsprezece fără zece. Emilia, înfrigurată, se plimba de colo colo, scrutând aleea centrală. Observă încet:

— Sunt îngrijorată. E imposibil să nu fi găsit biletul meu. Doar dacă...

— A trecut aproape o oră, spuse balerinul.

Economistul, rezemat de o cruce,

fuma cu ţigara ascunsă în palmă. La picioarele lui se aflau două lopeţi, o cazma şi colacul de frânghie. În spate, căţărată pe un piedestal, se profila silueta neagră a Fecioarei, drapată bogat într-o mantie care-i aluneca de pe umeri. Braţul întins înălţa o cruce spre cer. Nu se pricepea nici unul din cale-afară şi deciseseră de comun acord că fusese acoperită cu un strat de bronz. În rest, totul corespundea: tema, dimensiunile, datele topografice şoptite de bătrână la urechea motanului.

— De ce taci? întrebă Emilia.

Mirel Nicolaescu tuşi în batistă, încercând să atenueze zgomotul.

— A început să-mi fie frică de o cacealma.

— Nu cred... Ned, în felul lui, e un sportiv.

— Atunci de ce dracu' nu vine?

— Poate circulaţia... Îngână timid şi neconvins Vlăduţ.

Economistul se uită la el ca la o furnică.

— Ce să-ţi povestesc, e un trafic fantastic la un'şpe noaptea şi pe vremea asta! Vă spun eu de ce. L-au umflat.

Emilia bătu superstiţioasă în banca de lemn.

— Am hotărât să-l aşteptăm o oră.

— Într-o oră scuipă tot presarilor.

Balerinul interveni:

— Fii serios, domnule, Ned e englez...

— Citeşte-le istoria, bărbate, şi n-

ai să mai pui mâna în foc. Se uită împrejur. Poate dă dracului cineva peste noi.

— N-aş zice că e cea mai potrivită oră să aprinzi lumânări răposaţilor, îl întrerupse fata tremurând. Dacă aş auzi acum un glas străin, sau aş simţi o mână pe umăr, aş pica lată.

— Nevricale! Eu mă gândesc la cazul cel mai nasol. Vine unul şi te întreabă de sănătate. Ce naiba-i explici? Ce cauţi la miezul nopţii printre duhuri şi fantome? Aici e chestia!

— Nu ştiu. Sunt unele întrebări la care pur şi simplu nu răspunzi.

— Ei da, asta zic şi eu o cugetare inteligentă. Cât mai e ceasul, frumosule?

— Unsprezece.

Economistul îşi urni trupul greoi, ocoli colacul de frânghie şi ieşi în aleea centrală. Nu se zărea nimeni. Rămase câteva secunde pe gânduri, uitându-se intens la fată.

— Am o propunere. Hai să-i dăm bătaie, fără supusul maiestăţii sale britanice.

Emilia îşi chirci degetele în buzunare.

— Preferam să fie şi Ned, rosti îndoită. În prezenţa lui mă simt mai puţin fricoasă. E singurul de meserie.

— Fii liniştită! Să vezi ce meserie vede tăticu'!

Se aplecă după colac şi-i desfăcu nodul.

— Eu ce să fac? întrebă Tolea.

— Pune mâna pe cazma.

Fata vru să se apropie. Călcă neatentă şi se lovi cu genunchiul de o cruce. Scoase un geamăt, frângându-se din mijloc. Din medalionul încrustat în piatră o privea un domn cu barbişonul despărţit în două, decedat în anul 1894.

*

Rămasă în birou, Melania ceru o cafea. Îi ţinea companie acelaşi ofiţer cu care se întreţinuse înainte de sosirea maiorului. Bătrâna se simţi obligată să continue conversaţia.

— Ce ten minunat aveţi! declară senină. Pot să ghicesc înainte de a mi-o spune. Folosiţi, desigur, lăptişor de

matcă...

Tânărul se apucă cu amândouă mâinile de scaun şi se uită disperat în jur, căutând ajutor.

*

Ned se repezi în strada Dobreni. Îl găsi doar pe Mirciulică, lumina aprinsă în dormitor şi rândurile lăsate de Emilia.

Încercă să ghicească unde se află Melania Lupu. Se simţi dintr-o dată neliniştit. Adulmeca primejdia cu sentimentul că mrejele unei curse abile îl învăluie pe nesimţite. Ce naiba mai pune la cale? "Ah, Ned, spunea mătuşa Isabel, deschide bine ochii! Nu există fiinţe mai mincinoase decât femeile. Aş

fi nemângâiată dacă ai avea de suferit vreodată..."

Pendula bătu de unsprezece ori şi tresări. Tolea, economistul şi Emilia îl aşteptau de o oră la cimitir. Coborî treptele în goană, urcă în maşină şi demară ca un bolid.

"Poate că nu-i nimic... Poate sunt doar surescitat, deşi nervii nu-mi joacă niciodată feste. Dar dacă există o capcană, atunci e la cimitir. Ştiu exact ora şi locul unde ne aflăm. Un năvod ideal din care nu scapă nici măcar un ţipar. Nenorociţii ăia n-au nici o vină, indiferent de jocul ei. Trebuie avertizaţi. În definitiv, eu i-am vârât în porcăria asta. Îşi vedeau liniştiţi de treburile lor... S-ar putea să mă ard... E chiar

probabil."

Depăşi Liceul Şincai cu un viraj spectaculos şi apăsă puternic pe accelerator. Pe buze îi flutura un surâs. Surâsul de dojană adresat unui copil ale cărui năzbâtii te amuză, în timp ce-l ameninţi duios cu degetul.

"My dear Melania..."

*

Cu frânghia trecută ca un ham în jurul pântecelui, Mirel Nicolaescu opintea năduşind din gros. Emilia şi Tolea făceau pârghie cu răngile. Balerinul îşi aminti de un tablou celebru văzut la Galeriile Tretiakov. Mirel părea că trage la edec. Auzi râsul fetei şi se

întoarse mirat. Emilia se sufoca, zgâlţâită de hohote. Azvârlise ranga şi îşi acoperise faţa cu palmele.

— Ce naiba faceţi acolo? mârâi economistul. Împingeţi!

Pe neaşteptate, statuia îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi cu un zgomot surd. Nicolaescu căzu în patru labe. Privi tâmp în jur. Emilia, fără aer, îndoită de atâta râs, îşi zise că nu văzuse în viaţa ei ceva mai caraghios.

— S-a rupt braţul, constată Tolea.

Nicolaescu se ridică, scuturându-şi poalele paltonului.

— Nu-i nimic. Îl lipeşte orice meşter.

Vlăduţ îşi trecu degetele peste marginile braţului frânt, care continua să

ţină crucea în mână.

— E cam negru... Nu cred să fie aur.

— Aşi! Aşa arată aurul neşlefuit.

Fata abia reuşi să rostească printre sughiţuri:

— Dacă spune maestrul Nicolaescu...

Economistul îi astupă gura.

— St! Aud paşi...

Rămaseră cu ochii aţintiţi în întuneric, amuţiţi de spaimă. Locul li se păru dintr-o dată sinistru, plin de umbre, monumentele — îngeri, fecioare, busturi încremenite pe piedestalurile lor — cavourile şi crucile, o pădure de piatră ameninţătoare.

Ned nu le lăsă timp să răsufle

uşuraţi.

— Poliţia! Le-am văzut maşinile. În câteva clipe suntem încercuiţi.

— Ce?! suflă balerinul.

— Veniţi după mine. Evitaţi aleile.

O luă la goană printre morminte. Picioarele li se înfundau în pământul moale, acolo unde primăvara şi vara înfloreau straturi de pansele şi trandafiri. Nicolaescu rămăsese ultimul. Îşi simţea cerul gurii uscat, inima îi bătea ca un ciocan. Vlăduţ, agil, se ţinea pe urmele englezului. Auzea respiraţia şuierătoare a Emiliei.

"Dintr-o clipă în alta", gândi Ned, "aprind lanternele şi dau drumul la câini. Cad stupid... de ce naiba ai făcut-o, Melania?"

Lumina ţâşni orbitoare, dureroasă ca un ţipăt, prinzându-i într-un cerc de foc. Ned se opri brusc. Îşi pipăi calm buzunarele şi aprinse o ţigară. Mirel îl măsură năuc.

— Eşti nebun?!

Englezul surâse. Fraierii nu ştiu niciodată când trebuie să se oprească. La ce folosea să mai alerge cinci sau zece minute, la capătul cărora aveau să se aleagă cu câteva gloanţe în picioare?

Când îl văzu pe Azimioară în spatele unui bărbat subţire, cu figură osoasă şi energică, duse două degete la tâmplă şi-i făcu cu ochiul.

CAPITOLUL XV
MY DEAR MELANIA!

Buzele Emiliei Plopeanu se strâmbară dispreţuitoare.

— Melania Lupu?! Hai să fim serioşi! E complet imbecilă, chiar dacă unii sunt de altă părere.

Lui Vlăduţ Tolea îi trebui ceva mai mult ca să înţeleagă că pe bătrânică n-o cheamă Olga Tudor. În rest, n-avea nici o impresie. La insistenţele lui Cristescu, izbuti totuşi să găsească ceva.

— E o doamnă în vârstă, cumsecade. Cred că-i plac foarte mult pisicile şi bomboanele.

— Tâmpită şi ramolită, declară Mirel Nicolaescu. Aş completa: un grad de senilitate înaintat. Cum de-a izbutit să-l aiurească pe englez, n-am să înţeleg în viaţa mea!

*

Englezul părea, fără îndoială, un adversar redutabil. Figura bronzată, de bărbat obişnuit cu exerciţiile fizice în aer liber, era senină, liniştită. Degajarea lui n-avea nimic din aroganţa specifică aşilor pe care poliţia sfârşeşte prin a pune mâna.

Dădea impresia unui om sigur de

el, ştiind exact la ceea ce trebuie să se aştepte din partea interlocutorului.

— Sunt nevoit să recunosc, declară Cristescu surâzând, că liniştea dumneavoastră mă intrigă. Îmi oferiţi probabil o mostră de ceea ce se numeşte calm britanic.

— Nu am de ce să fiu îngrijorat. În sfârşit, foarte îngrijorat. Nu am comis nici o crimă, la modul propriu vorbind, nu mi-am însuşit nimic de pe teritoriul ţării dumneavoastră, cu excepţia unor motani, eliberaţi ulterior.

— Din nefericire, nu acestea sunt singurele fapte din repertoriul infracţional. Aţi înlesnit o evadare...

— Fleac!

— Depinde. Modul în care a fost

organizată, mă refer la mijloacele violente întrebuinţate şi la faptul că v-aţi bucurat de asistenţa a doi sau trei complici, reprezintă circumstanţe agravante. Sancţiunea prevăzută în asemenea cazuri de codul nostru penal este de la doi la opt ani. Evident, eu nu cunosc ce valoare acordaţi dumneavoastră calendarului...

— Mă aflu la prima infracţiune, în consecinţă nădăjduiesc că judecătorii vor fi mai milostivi.

— Prima infracţiune în România. Vă cred.

— În general. Am un dosar absolut virgin.

— M-aş bucura pentru dumneavoastră ca Scotland-Yard-ul şi

Interpolul să fie de aceeaşi părere. Să trecem la cealaltă chestiune. Am lămurit raporturile cu Tolea, Nicolaescu şi Emilia Plopeanu. Rămâne să clarificăm situaţia Melaniei Lupu.

— Ciudat, râse Morton. Situaţia ei mi se pare cea mai limpede. S-a creat o încurcătură pe care nici acum nu sunt în stare să o înţeleg. Trebuia să evadeze Olga Tudor. Am fost tot timpul ferm convins că am de-a face cu această doamnă şi nu cu altcineva. N-am avut aceeaşi convingere în legătură cu integritatea facultăţilor sale mintale.

Maiorul îşi aţinti privirea în obrazul surâzător al englezului.

— Nu v-aţi întrebat nici o clipă cum şi-ar fi încredinţat George Popa

secretul unei asemenea femei?

Ţigara i se stinse între degete şi-o aruncă. Ned îşi pipăi instinctiv buzunarele. Ridică din umeri:

— M-am întrebat. Existau mai multe răspunsuri posibile. De exemplu, în focul plecării, urmărit de poliţie, acum treizeci şi cinci de ani, Popa să nu fi avut altă soluţie. În ultimă analiză, era totuşi nevastă-sa. Putea interveni de asemenea şi factorul vârstă. Nu ne naştem senili. La şaizeci şi ceva de ani însă, fenomenul nu mai surprinde.

Cristescu clătină din cap. "Senilă... are nevoie de bonă... plecată cu sorcova..." Cunoştea etichetele. "Melania n-a făcut decât să-i demonstreze ăstuia ce va să zică o

smintită născută pe malurile Dâmboviţei. Îmi închipui cu câtă precizie de detaliu a lucrat... Nu cumva să rămână englezul cu vreun dubiu. Însă individul minte. E prea inteligent ca să se fi lăsat dus cu atâta uşurinţă."

— Sunteţi convins că Melania Lupu e o femeie senilă?

— Nu cred că poate încăpea îndoiala.

— Interesant... Deşi ramolită, debilă mintal şi complet străină de *Madona de aur,* v-a lansat totuşi pe nişte piste.

— Senilitatea nu exclude minciuna. După teoria asta, volens-nolens, toţi bătrânii sunt sinceri. Şi-aş vrea să precizez un fapt! Nu ea ne-a lansat pe

piste false, ne-am dat drumul singuri.

— Adică?

— Bătrâna n-a furnizat nici cel mai mic amănunt despre ascunzătoarea Fecioarei. N-avea cum. Până la contactul cu noi, habar n-avea de existenţa *Madonei*. Ceea ce povestea, sau, mă rog, improviza — îmi dau seama acum că are multă capacitate de invenţie — şoptea la urechea motanului. Noi am instalat un microfon, dar despre asta am mai vorbit.

Cristescu îşi lipi palmele fierbinţi pe sticla biroului. Mirciulică, eternul complice, certificatul de senilitate al bătrânei! În minte îi reveni episodul pisicilor şi râse încetişor sub privirile mirate ale englezului. Părea de necrezut

ca patru oameni de talia şi substanţa acestora să fi acceptat să vâneze cotoi negri pe străzile, acoperişurile, în gangurile şi curţile dosnice ale Capitalei. Cine altcineva ar fi fost în stare să mai pornească o asemenea întreprindere? Hotărât, bătrâna dispunea de resurse formidabile...

— Credeţi că Melania Lupu ignora prezenţa microfonului?

— Aş fi în stare să pariez pe orice. Mă îndoiesc că face deosebire între o mitralieră şi o maşină de cusut.

— Chiar aşa?

— În orice caz, pe aproape... E straniu, domnule maior, spuse Ned, trăgându-şi scaunul lângă birou. Unghiul din care abordaţi ancheta mi se pare

extrem de original. Acordaţi nemăsurat mai multă atenţie excentricităţilor acestei doamne, inofensive în fond, decât oricărui altuia dintre noi.

Cristescu spuse încet:

— N-o credeţi deloc inofensivă, domnule Morton. Aveţi o privire prea pătrunzătoare pentru a vă fi lăsat păcălit de aparenţe.

— Mă simt măgulit, dar...

— Nici măcar! De altfel, nu sunteţi primul care încearcă s-o scoată din cauză. Pe unii i-a înşelat într-adevăr comedia bătrânei. Nu şi pe dumneavoastră. Încercaţi s-o disculpaţi din alte motive.

— Nu înţeleg...

— Vorba dumneavoastră, pariez că

da. La mijloc ar putea fi o simpatie deosebită, nu contest că doamna Lupu are un farmec aproape irezistibil. Nu m-ar surprinde nimic. Un mare bijutier din Amsterdam i-a făcut trei cereri în căsătorie şi n-a încetat încă să nădăjduiască.

"*My dear* Melania...", surâse englezul.

— Aş putea afla pentru ce a fost arestată?

— Nu văd de ce nu v-aş spune. Bătrâna a pus la cale spargerea unui muzeu. Singura probă împotriva ei ne-a furnizat-o motanul Mirciulică.

— Un animal extrem de inteligent, am observat. Cum?

— Apăsând pe declanşatorul

aparatului foto. Pelicula extrem de compromiţătoare a înregistrat astfel şi un colţ din locuinţa bătrânei. În timp ce dumneavoastră o ţineaţi prizonieră, proba a fost distrusă.

Ned îşi aminti manoperele Melaniei în garsoniera din strada Toamnei şi surâse cu privirea umezită.

"My dear Melania."

*

În dimineaţa următoare, înainte de a relua interogatoriile, maiorul Cristescu petrecu două ceasuri în locuinţa Melaniei Lupu. Azimioară, care-l însoţise, încerca să se facă mic într-un colţ. Îşi zise, fulgerându-l rar cu

privirea pentru a nu-i întâlni ochii, că bietul Cristescu trece într-adevăr prin torturile iadului. Umbrele întunecate, adâncite pe figura descompusă, transpirată, cu trăsături rigide — nările dilatate nu palpitau, împietriseră ca şi strâmbătura buzelor — creau impresia tragică a unui cap carbonizat. Trupul, dimpotrivă, i se mişca pradă unei febrilităţi neobişnuite. Traversa încăperea dintr-un salt, se lăsa în genunchi, sărea din nou în picioare amintindu-şi brusc de celălalt colţ al odăii, cerceta covorul şi pereţii, rama ferestrei, franjurii covorului, până şi comutatorul pe care bătrâna avusese prudenţa să aştearnă un strat fin de praf.

Locotenentul se simţea cumva jenat

de imobilitatea lui, dar ştia că-i cel mai bun lucru pe care-l are de făcut. Orice intervenţie l-ar fi iritat pe maior. Întreprinderea o considera de la bun început ratată. A descoperi urme lăsate de Melania Lupu, campioană a disimulărilor, mai ales într-un interior familiar ei, i se părea asemănător cu a te căţăra pe turnul Televiziunii, să sufli de acolo într-o păpădie pulverizându-i în cele patru vânturi bereta, şi-apoi să te apuci să-i cauţi puful.

Reflecţiile filozofice îi fură brusc curmate de exclamaţia lui Cristescu. Băga ceva în buzunar. Locotenentul, care ştia că a fi curios nu-i semn de bună creştere, îşi înghiţi întrebarea. Suficient că faţa maiorului prinsese o expresie

mai omenească. Totuşi, gândi, ar trebui să-şi ia concediu. Un concediu unde nimic să nu-i amintească de existenţa Melaniei, nici măcar cartea de telefon care, printr-o întâmplare fatală, s-ar putea deschide exact la litera L.

*

"Fii liniştită, draga mea, te conjur! Are o mie, un milion de suspiciuni împotriva ta, dar nici o do-va-dă. Dacă vrei să ştii, până diseară vei fi acasă, vei face o baie straşnică şi sunt convinsă că nici tu, nici Mirciulică n-o să pierdeţi serialul de la televizor, căci trebuie să-ţi amintesc, astăzi e luni. Mi-ar plăcea să ai inima mai uşoară. Te simţi abătută,

ştiu, fetiţa mea, doar n-avem secrete una faţă de alta, din pricina domnului Ned şi a celorlalţi. Cine ar fi prevăzut că se va întâmpla asemenea încurcătură? Le lăsaseşi destul răgaz ca să se retragă. Biletul Emiliei avertiza clar. Vor rămâne la cimitir până la ora unsprezece. Or, tu i-ai indicat domnului maior locul unde pot fi găsiţi la unsprezece şi cinci... Fii atentă, Melania, domnul Cristescu îţi vorbeşte, iar ceea ce spune, n-o poţi contesta, e în general demn de interesul tău. Felul cum ţi-a reconstituit mişcările pas cu pas, aproape că zăpăceşte prin precizie. Dar o poate de-mon-stra ma-te-rial? Aici e întrebarea."

— Într-adevăr, *Madona de aur* se afla în locul indicat de dumneavoastră.

Cu câteva ore înainte însă, cineva a umblat la ascunzătoare.

— Ce captivant! suflă Melania. Să sperăm că a lăsat suficiente urme ca să-l descoperiţi.

— Hm! Cristescu o privi strâmb. Mă întorc acum la una din afirmaţiile dumneavoastră. Aţi declarat că, aflându-vă tot timpul sub o supraveghere susţinută, v-a fost imposibil să părăsiţi apartamentul în care eraţi ţinută prizonieră şi, de asemenea, că n-aţi putut lua legătura cu nimeni. Face excepţie încercarea aceea "modestă" de a-i informa pe soţii Miga despre situaţia dumneavoastră.

— I-aş zice disperată, îl întrerupse timidă Melania, dar n-am pretenţia nici

pe departe ca toată lumea să împărtăşească necazurile mele.

— Disperată? Curios... Nimeni nu v-a brutalizat, vi s-a vorbit cu toată reverenţa, vi s-au satisfăcut până şi cele mai excentrice capricii. Gardienii dumneavoastră sunt categorici în această privinţă.

Bătrâna lăsă capul în jos. Semăna din nou cu o fetiţă persecutată adusă în pragul lacrimilor.

— Pe Mirciulică l-au căutat nu pentru că mă răsfăţau, ci pentru că voiau să-mi smulgă secretul *Madonei de aur.*

— N-am pus în discuţie scopul. Faptul că s-au comportat civilizat rămâne însă o certitudine. Ceea ce pare îndoielnic este incapacitatea

dumneavoastră de a acţiona. Emilia Plopeanu declară că începând cu a doua sau a treia zi de "detenţie", la dispoziţia lui Morton, supravegherea practic a încetat. Englezul căpătând încredere în dumneavoastră, v-a lăsat uşile deschise.

Bătrâna desenă un cap uluit. Dădea impresia că nimic n-ar fi putut-o surprinde mai mult.

— Eu nu am fost niciodată informată despre această situaţie. N-a venit nimeni să-mi spună: eşti liberă, n-ai decât să pleci.

— Cereţi totdeauna permisiunea înainte de a face ceva? se interesă Cristescu râzând.

— Desigur. Sunt în vârstă şi nu prea sănătoasă. Chiar şi în tinereţe, nu

trecea o săptămână fără să stau în pat o zi-două. Din pricina aceasta prefer să cer voie, căci nu am îndrăzneală, curaj fizic, vreau să spun.

— În schimb, nu vă lipseşte din celălalt...

Melania trecu peste observaţia maiorului. Îşi izbi palmele privind spre tabloul agăţat deasupra biroului.

— Doamne, dacă aş fi ştiut că sunt liberă!

— Aţi fi dat buzna înapoi, în arest.

— Vă îndoiţi o singură clipă? Soţul meu spunea mereu: într-o zi sau alta, defectele noastre se răzbună. Dacă aş fi fost mai subtilă, deoarece sunt sigură că domnişoara Emilia, o făptură vrednică şi dintr-o bucată, spune adevărul, coşmarul

prin care am trecut ar fi încetat de acum patru zile. Nu înţeleg totuşi de ce un lucru atât de important cum este libertatea unei persoane l-au ţinut în secret...

— Nu-s prea familiarizaţi cu Constituţia.

Maiorul o privea fix. Melania arăta ca de obicei, o bătrânică neînsemnată la prima vedere, cu preocupări mărunte: motanul e un Cassanova, canarul Leonard nu cântă dimineaţa, muşcatele din balcon sunt cele mai frumoase din tot blocul, domnişoara Marcela de la cinci primeşte cam multe flori şi bomboane...

"De ce?..." Cristescu scutură din umeri. Îşi pusese de prea multe ori întrebarea. Se simţea extenuat, dornic să

isprăvească cât mai repede.

— În concluzie, timp de o săptămână, respectiv de luni, 4 decembrie, şi până sâmbătă nu aţi părăsit o clipă apartamentul din strada Dobreni, unde aţi fost sechestrată.

— Vă exprimaţi minunat de limpede.

— Cuvântul dumneavoastră de onoare?

Bătrâna înclină de câteva ori capul.

Soţii Miga luară loc. Ceremonioşi, înţepeniţi în haine întunecate, păreau doi papagali negri în echilibru precar pe o creangă.

Cristescu respiră adânc, deschise

sertarul şi puse pe birou o batistă. Trei trandafiri roşii, brodaţi, înfloreau la unul din colţuri.

— O cunoaşteţi?

Florence se uită intens la Melania. "Vai de capul ei prin ce-o fi trecut! Totuşi nu arată rău. Bine că-i inconştientă, săraca..." Şerbănică gâfâia. Plesnea de curiozitate, se schimbase de trei ori înainte de a se decide pentru ţinuta adecvată, anunţase zece inşi, începând cu portarul ministerului, că e solicitat ca martor de domnul maior Cristescu.

Maiorul le arătă batista. Florence încercă să ghicească ceva pe chipul Melaniei. Întâlni însă privirea lui Cristescu şi se mişcă stânjenit.

Şerbănică, decepţionat, îşi umezi buzele.

"Păcat de Cristescu! E un om cumsecade, dar îşi pierde vremea cu neghiobii, am spus-o de mult. Uite ce-l interesează pe el! O zdreanţă!"

— O recunoaşteţi?

— Da, e batista Melaniei.

— Nu-i singura femeie din Bucureşti care foloseşte batiste brodate, rosti rar Cristescu.

— Bineînţeles, aceasta însă e un unicat. I-a trimis-o acum un an o prietenă din Düsseldorf. Am admirat-o toţi.

Şerbănică o întrerupse:

— Nu cumva din Frankfurt, Florence? Ştii cât de mult îmi place să fii exactă! Acum e nevoie mai mult decât oricând să-ţi concentrezi atenţia.

Maiorul îi mulţumi pentru concurs, înclinând uşor capul.

— A primit o singură batistă?

— Eu aşa ştiu, mormăi doamna Miga. Mi-a arătat pachetul. Batista asta, ciorapi, un soutien-gorge şi câteva batoane de şocolată "Suchard".

— Chiar comentam, completă Şerbănică, ştiţi, nu se dăruiesc batiste. Asta înseamnă despărţire. Doamnele — se înclină, nu se ştie de ce — sunt superstiţioase.

Cristescu le mulţumi. Şerbănică întrebă picat din nori:

— Nu vii cu noi, Melania? Florence a preparat un consommé admirabil, cu crutoane... Ştii doar, când vrea se întrece pe ea însăşi. Te-ar

întrema grozav o ceaşcă fierbinte.

Îşi duse brusc mâna la fluierul piciorului, gemând înfundat. Florence îl privea cu o expresie fără dubii.

Olga Tudor îşi mută privirea ostenită la Melania.

"Tâmpita asta a rezistat neobişnuit de mult. Eram sigură că or s-o înhaţe după un ceas..."

— Da, spuse răguşit. Mi-a atras atenţia. E o batistă neobişnuită, lucru de mână, fin, nu cârpă de duzină. Cândva m-am ocupat şi eu de fleacurile astea.

— Să fim mai precişi, interveni Cristescu. Melania Lupu avea batista la ea în celulă?

— Nu încape nici o îndoială.

Libelula intră vioaie. Îşi rostogoli ochii prin încăpere. Sprâncenele se pierdeau sub furtuna de zulufi negri. Exclamă grozav de amuzată:

— Te-ai întors, Bubulina? Auzisem că i-ai fentat.

Bătrâna încercă să-i surâdă ca unei bune cunoştinţe.

— Mă bucur că vă văd, domnişoară Libelula. M-am gândit mult la dumneavoastră.

Maiorul începu să râdă. Ridică batista cu vârful degetelor.

— Ai văzut-o vreodată?

— E a Bubulinei. Îşi făcea vânt. E al naibii de cald în colivie, domn' maior! Vorbiţi cu prostul ăla de

caloriferist sau facem reclamaţie! Cine-şi închipuie că stăm la răcoare...

Ieşi gălăgioasă şi sprintenă. În uşă, îi trimise din vârful degetelor o bezea Melaniei. Stătu o clipă în cumpănă, apoi îl gratifică şi pe Cristescu.

Melania îşi recunoscu surprinsă vecinii. Doctoriţa Brânzaru şi inginerul Flavian.

— Vă amintiţi de această batistă? întrebă maiorul.

— Da, se afla pe jos, lângă uşa care dă în baie, în ziua când aţi rupt sigiliile. Subalternul dumneavoastră a ridicat-o şi a pus-o pe comodă. Bineînţeles, mă refer la garsoniera

Melaniei Lupu.

Cristescu se întoarse spre inginer.

— Aveţi ceva de completat?

— Nu.

— Sunteţi întru totul de acord cu declaraţia Ecaterinei Brânzaru?

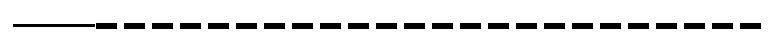
— Categoric.

Melania rămăsese singură cu Cristescu. Avea privirea păienjenită, bărbia îi tremura uşor.

"Câtă ingratitudine, fetiţa mea... Ce bine procedează cei care se feresc de prieteni! Erai atât de fericită că l-ai regăsit pe adevăratul Mirciulică! L-ai luat în braţe la plecare şi ai stins lumina. I-ai simţit lăbuţele pe piept, dar ţi-ai

închipuit că acesta-i un semn de afecţiune din partea lui. A fost doar un mijloc perfid de a-ţi smulge batista din buzunăraş. A azvârlit-o pe parchet, pentru ca domnul Cristescu să o găsească... Vezi, te-ai îndoit mereu de sinceritatea lui. Acum te-ai convins, o dată pentru totdeauna..."

În ochii Melaniei, violete palide, flori presate demult într-un album, străluceau stropi de rouă.

[1] Vezi "Bună seara, Melania!".

Table of Contents